Lynda LA Plante

calul de bătaie

„Jack Warr e menit pentru lucruri mărețe și aștept cu interes să văd cum evoluează.”
Peter Robinson

project.eu

LYNDA LA PLANTE

Al doilea volum din seria *Jack Warr*

CALUL DE BĂTAIE

Original: *Judas Horse* (2021)

Traducere din limba engleză:
OANA DUŞMĂNESCU

virtual-project.eu

— 2023 —

Lynda La Plante s-a născut la Liverpool. S-a pregătit pentru lumea scenei la RADA şi a colaborat cu Teatrul Național şi cu RDC înainte de a deveni actriță de televiziune. Apoi a început să scrie şi a cunoscut succesul cu serialul TV *Widows/ Văduve,* care a avut un succes extraordinar. A scris peste 30 de romane traduse la nivel internațional, toate fiind bestselleruri, şi este creatoarea personajelor Anna Travis, Lorraine Page, dar şi a seriei *Trial and Retribution.* Scenariul său original pentru mult-aclamatul serial *Prime Suspect* a câştigat premii din partea BAFTA, Emmy, British Broadcasting şi Royal

Television Society, precum şi Edgar Allan Poe Award în anul 1993.

Lynda este unul dintre cei doar trei scenarişti care sunt membri onorifici ai Institutului Britanic de Film şi a fost răsplătită cu premiul BAFTA Dennis Potter pentru cel mai bun scenariu în anul 2000. În 2008, a fost înnobilată de Regină pentru serviciile aduse literaturii, teatrului şi cauzelor caritabile.

www.bit.ly/LyndaLaPlanteClub
www.lyndalaplante.com
Facebook @LyndaLaPlanteCBE
Twitter @LaPlanteLynda

Pentru sora mea, Gilly, cel mai valoros critic al meu, cel mai bun director de casting, care mă încurajează şi este mereu optimistă, niciodată pesimistă.

CAPITOLUL 1

Rezervaţia Naturală Cleveland era un grup de lacuri mărginite de Cirencester la nord şi Swindon la sud. Rezervaţia reprezenta doar o mică parte a parcului Cotswold Water, care avea sute de lacuri cu locuri pentru pescuit şi sporturi nautice, întretăiată de cărări pentru ciclism, ferme şi poteci pentru drumeţii. Adăpostind mii de specii de plante

şi animale, nu era mutilată decât de prezența unei zone neregulate şi neaşteptate de nisip mişcător – ceea ce dovedea că până şi cele mai frumoase lucruri pot avea o latură primejdioasă.

Jamie şi Mark mergeau deseori cu bicicletele pe Spine Road care, după cum îi spune şi numele, trecea prin centrul acestui grup de lacuri. Se duceau la pescuit, se uitau la oamenii de pe ski-jeturi şi cerşeau doze gratuite de suc de la cafeneaua Waterside. Însă azi erau fascinați de o privelişte neobişnuită pe unul dintre lacuri: zeci de ciori pe suprafața apei! Cei doi frați, în vârstă de 12 şi 13 ani, nu ştiau prea multă biologie, dar ştiau cu siguranță că ciorile nu pot ateriza pe apă. De fiecare dată când vântul sufla, stârnind mici valuri pe suprafața pe care stăteau, păsările se panicau preț de o clipă şi formau un nor de aripi negre care fluturau în acelaşi ritm. Dar nu zburau; ceva le ținea acolo, în mijlocul lacului, pe acea platformă a lor, stranie şi nelalocul ei.

Douăzeci de minute mai târziu, Jamie şi Mark dădeau roată cu bicicletele unei mici bărci cu vâsle pe care o ascunseseră cu multe luni în urmă, legată de crengile joase şi aplecate ale unui copac bătrân. Au împins-o în apă şi au pornit. Mark, mai mare şi mai voinic, era întotdeauna cel care vâslea.

Pe măsură ce se apropiau de stolul de ciori, devenea evident că păsările stăteau pe plafonul unei remorci cu care se transportau caii. Mare parte din aceasta se afla deasupra apei, dar nu mai mult de trei centimetri înălțime. Ciorile au început să croncăne şi să-şi fâlfâie aripile într-o demonstrație reunită de forță, în intenția de a-şi păstra comoara – oricare ar fi fost aceasta. Băieții puteau acum să vadă că păsările îşi concentrau atenția asupra unei spărturi în plafonul metalic, cu un diametru de vreo 20 de centimetri.

— Urcă-te acolo, a poruncit Mark.

Apoi a fluturat una dintre vâsle prin aer, iar ciorile au zburat în toate direcțiile, iscând un curent atât de urât mirositor, încât băieții s-au strâmbat şi s-au apucat de nas. Lui Jamie i s-a părut că-i vine să vomite şi a declarat că nu are chef să se urce pe remorcă.

— Mi-e teamă să nu se scufunde!

— Nu fi prost, a zis Mark. Probabil că se reazemă deja pe fund, deci nu se poate scufunda şi mai mult.

Cu reticență, Jamie şi-a scos tricoul, şi l-a legat peste față ca pe o mască, apoi a urcat, cu greu, pe plafon. S-a târât spre spărtura din remorcă, străduindu-se să-şi mențină echilibrul, pentru că plafonul începuse să se clatine, şi s-a uitat în jos, în apa neagră precum catranul.

— Neah, nu-i nimic acolo, a tras iute concluzia Jamie, disperat să ajungă înapoi pe uscat, sau cel puțin în bărcuța cu vâsle.

Dar Mark nu era dispus să renunțe atât de repede.

— Împinge cu piciorul şi măreşte gaura, a zis el.

Deasupra capetelor lor, ciorile dădeau roată, croncănind furioase.

Jamie şi-a vârât vârful pantofului prin orificiu, căznindu-se în van să nu-şi ude tenişii. Încurajat de fratele lui, a început să-şi împingă piciorul cât mai adânc prin gaura deja existentă în remorca pentru transportat cai. În cele din urmă, acesta a cedat alți câțiva centimetri, trimițând o bulă de aer stătut direct spre mutra lui Jamie. Duhoarea era atât de pătrunzătoare, încât Jamie s-a îndoit imediat de la brâu şi a vomitat în lac, în timp ce piciorul i-a alunecat prin gaură şi pantoful i s-a umplut cu apă împuțită.

Mark a izbucnit în râs, dar Jamie nu vedea deloc partea distractivă a lucrurilor.

— De-abia am primit tenişii ăştia de ziua mea! Mă-ntorc... e o tâmpenie!

— Acum te-ai udat deja, a chicotit Mark. Insistă, măreşte gaura cât să vezi ce e înăuntru. Hai, Jamie! Nu fi bebeluş!

Mark ştia exact ce să spună ca să-l ambiționeze pe fratele lui mai mic.

Jamie a început să țopăie nervos pe plafonul remorcii, stropindu-l pe Mark cu apă. Acum erau amândoi leoarcă, dar nu mai conta – în ciuda mirosului dezgustător, se distrau de minune.

La fiecare săritură, Jamie îşi ducea genunchii la piept, ca să câştige cât mai mult în înălțime. Şi, de fiecare dată când ateriza, gaura se mai lărgea puțin. Până când, din cauza unui salt peste limită, plafonul s-a despicat, în cele din urmă, şi a cedat sub greutatea băiatului.

Spre groaza lui Mark, Jamie a dispărut sub apă în remorca scufundată.

Următoarele cinci secunde au părut o veşnicie. Neştiind ce altceva să facă, Mark şi-a ținut respirația, ca şi cum el ar fi fost sub apă. Într-un final, Jamie a reapărut la suprafață, gâfâind şi lovind suprafața apei cu palmele. Îşi agita mâinile în aer, străduindu-se să dibuie vâsla fluturată deasupra capului său, până când Mark a reuşit s-o ghideze spre mâinile lui, trăgându-şi frățiorul pe peretele remorcii. Jamie şi-a aruncat brațele peste plafonul remorcii, şi-a şters fața şi s-a bucurat treptat de revelația faptului că nu avea să moară înecat.

Mark era alb ca hârtia şi nu-i dădea deloc pace gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Însă Jamie, conştient că acum avea suficiente bile albe care să-i asigure statutul de şmecher până la sfârşitul zilelor, a început să râdă, şi acest lucru i-a permis lui Mark, în sfârşit, să se relaxeze. Băieții au rânjit unul la celălalt şi au izbucnit în hohote isterice de râs – până când expresia lui Mark s-a schimbat brusc la vederea unui lucru care ieşise din apă în spatele fratelui său.

La început, Mark nu a văzut exact ce era, dar treptat, pe măsură ce se ridica mai mult la suprafaţă, la câţiva centimetri distanţă de ceafa lui Jamie, obiectul se sucea şi se răsucea în apă până când a devenit, din nefericire, uşor de recunoscut. Craniul uman nu mai avea multă carne pe el, dar era suficientă pentru a le înnebuni pe ciorile amatoare de cadavre care se roteau în văzduh, atât de aproape şi totuşi atât de departe de ospăţul ispititor.

— Jamie...

Glasul serios al lui Mark l-a făcut pe Jamie să se oprească din râs şi să fie atent.

— Prinde-te de vâslă. O să te trag eu într-o parte şi de acolo înoţi până la barcă.

Cadavrul vechi şi descompus tot ieşea şi intra la loc sub apă, iar Jamie dădea din picioare, tresărind la atingerea unui lucru rece şi nămolos care se lipise de el. Simţind că i se face din nou rău, şi-a răsucit capul ca să vadă ce e.

Urletul lui Jamie a răsunat atât de zgomotos încât a risipit, în final, stolul de ciori de pe cer.

După ce rezolvase crima de la Rose Cottage, punând astfel capăt investigaţiei celui mai mare jaf feroviar din Marea Britanie, reputaţia agentului de poliţie Jack Warr, care îşi urma cu tenacitate instinctele indiferent de cât de ciudat părea altcuiva cursul acţiunilor sale, era bine-cunoscută şi respectată în toată Poliţia Metropolitană. Era detectivul care evalua oamenii rapid şi-i citea cu mare acurateţe. Acum putea să pară a fi total neimplicat, iar peste un minut să devină agresiv, dar întotdeauna părea că ştie să descopere dacă aveai ceva de ascuns. Mai presus de orice, se pricepea de minune să prevadă ce anume aveau

infractorii de gând să facă. Aproape ca şi cum era capabil să gândească la fel ca ei.

Şeful lui, inspectorul Simon Ridley, cunoscut drept unul dintre cei mai meticuloşi oameni din poliție, continua să fie contragreutatea perfectă a instinctului ce-l călăuzea pe Jack şi, împreună, alcătuiau acum o echipă formidabilă. Jack era exact genul de polițist intuitiv de care era nevoie în cazul Prădătorului de la Wimbledon. Mai mult decât orice, cazul avea nevoie de o perspectivă nouă. Iar ochii lui Jack erau mereu atenți la găsirea detaliilor potrivite la momentul potrivit, în cele mai neobişnuite locuri. Prin urmare, agentul Jack Warr fusese detaşat la Wimbledon.

În lunile de vară, Prădătorul mergea pe străzi cu o rachetă de tenis în mână, amestecându-se printre miile de admiratori sezonieri ai acestui sport. În lunile de iarnă, închiria un cărucior motorizat şi se plimba nestingherit prin Common, fiind ignorat de toată lumea, pentru că nimeni nu voia să fie surprins holbându-se la un invalid. Două deghizări care-i permiteau să se ascundă în văzul lumii, astfel încât orice cameră de supraveghere care l-ar fi surprins să nu poată oferi poliției o descriere exactă a individului căutat. Era inteligent, curajos şi arogant. Ştia cum se comportă oamenii şi ştia cum să-i manipuleze. Aşadar, de cinci ani Prădătorul de la Wimbledon fugea de polițişti, zădărnicind toate strădaniile lor de a-l prinde. Cazul se răcise.

Între 2016 şi 2021, Prădătorul de la Wimbledon terorizase sistematic zona din sud-vestul Londrei. Uneori treceau luni bune între jafuri, dar agentul Richard Stanford îi recunoştea întotdeauna modul de operare la un minut după ce intra în orice casă vizată şi putea deosebi furturile lui de ale oricui altcuiva.

— Când intri pe o proprietate jefuită, spunea el, îți dai seama destul de repede cine e autorul. Unii intră când

familia doarme, dorind să demonstreze cât sunt de curajoşi. Alții intră atunci când casa este goală. Unii cauzează cât pot de multe daune, ca să transforme într-un adevărat coşmar colectarea probelor şi amprentelor. Uitați-vă în frigider: dacă mâncarea a dispărut, ştim că e foarte probabil să fi fost Jacko. Tony Uriaşul şterpeleşte jucăriile copiilor, laolaltă cu mici obiecte electronice care sunt uşor de vândut cu zece lire bucata. Unii hoți caută direct cheile maşinilor. Alții se concentrează asupra bijuteriilor, ceea ce probabil înseamnă că au deja o relație cu un magazin care vinde obiecte furate. Iar dacă interiorul casei nu pare deloc devastat, în afara unei ferestre forțate din pod... atunci ştim că e mai mult decât probabil să fie vorba despre Prădătorul de la Wimbledon.

Modul de operare al Prădătorului era să vizeze casele cu acoperişuri accesibile prin intermediul unei extensii mai joase şi ai căror proprietari aveau pisici. Când stăpânii erau plecați, intra prin fereastra din pod, pentru că acestea erau rareori conectate la sistemul de securitate. Toate alarmele de la interior erau, în mod normal, oprite, pentru ca pisica să se mişte nestingherită prin casă. După ce intra, decupla sistemul de securitate şi, în cele din urmă, pleca pe uşa din spate. Uneori, fireşte, nu-i ieşea. Câteodată fereastra din pod era armată. Alteori pisica era închisă la parter, aşa că senzorii de la etaj erau activați, dar el descoperea asta în decurs de numai câteva secunde şi reuşea să iasă pe undeva înainte ca poliția să se apropie. Cea mai mare problemă a agentului Stanford era că Prădătorul era un tip răbdător. Puteau să treacă luni întregi fără să spargă vreo casă. Ceea ce însemna că putea scăpa cu uşurință de vigilența poliției, iar escapadele sale se adăugau pur şi simplu unui teanc din ce în ce mai gros de cazuri nerezolvate.

Primul lucru pe care l-a făcut Jack după ce s-a pus la punct cu detaliile dosarului Prădătorului a fost să-l sune pe un inspector ieşit la pensie, pe numele său Mike Haskin – omul care-şi petrecuse trei săptămâni pe urmele Tâlharului de pe Alee, în 1995 – pentru ca acesta să-i spună tot ce-şi mai amintea...

După trei săptămâni petrecute pe acoperişurile cu pietriş şi prin tufişuri pline de spini, inspectorul Mike Haskin era ostenit, înfrigurat, ofticat la culme şi devenise bătaia de joc a secţiei. Dar oamenii îl urmau indiferent de aceste detalii, pentru că erau convinşi că omul avea dreptate.

Mike revenise la fiecare casă prădată şi discutase el însuşi cu proprietarii, aflând de-a lungul timpului că, deşi 12 proprietăţi fuseseră jefuite, alte 17 scăpaseră neraportate. Era rezultatul faptului că această comunitate formată din oameni din clasa mijlocie nu credea nicio secundă că poliţiştii ar fi capabili să-şi găsească măcar fundul cu ambele mâini, darămite un hoţ care le scăpa mereu printre degete de câteva luni.

În seara aceea, oamenii din echipa lui Mike mai aveau la dispoziţie doar 48 de ore înainte ca investigaţia să fie sistată – lucru pe care nu l-ar fi putut şterge din amintirea oamenilor. Tâlharul de pe Alee era acum la numai două zile distanţă de a fi liber, iar escapadele sale urmau să se prefacă, din adevărate operaţiuni de supraveghere, în nişte amintiri îndepărtate.

Zona vizată era izolată, cu câte un agent sub acoperire la fiecare ieşire posibilă. Cunoşteau teritoriul pe care îl ţintea individul, dar nu aveau intenţia să intre acolo după el – porecla de Tâlharul de pe Alee era binemeritată. Întinderea

vastă de magazine şi proprietăţi rezidenţiale îi ofereau numeroase rute de evadare neluminate, multe ascunzători şi scurtături.

Era principiul „şobolanului din labirint” – dacă-l urmezi pe suspect în labirint, o să te rătăceşti; dacă acoperi strategic toate gurile de scăpare, în cele din urmă suspectul trebuie să iasă pe undeva.

Cu punctele de observaţie de pe acoperişuri şi cu oamenii de la sol aşteptându-şi momentul de glorie, Mike era încrezător c-o să-l prindă pe individ. Trebuia să fie. Nu mai avea timp.

Oamenii din echipa lui Mike foloseau cu toţii staţii radio rudimentare, ceea ce însemna că toate mesajele lor se întrepătrundeau cu mesajele tuturor celorlalţi agenţi de serviciu în acea noapte, iar deconectarea era imposibilă. Aşa că volumul tuturor receptoarelor avea să rămână coborât până în clipa începerii urmăririi. Toţi trebuiau să fie invizibili şi muţi.

Posturile de observaţie de pe acoperişuri erau atât de departe de zgomotele de fundal, cum ar fi traficul şi sunetele paşilor, încât fiecare foşnet al hainelor poliţiştilor se auzea în tăcerea din jur. Asta însemna că trebuiau să stea în exact aceeaşi poziţie ore întregi la rând, în speranţa că, atunci când venea momentul, aveau să fie capabili să-şi mişte picioarele şi s-o ia la fugă.

Operaţiunea Miazănoapte a trecut de prima sa săptămână şi a intrat în cea de-a doua. Apoi, la ora trei dimineaţa, în ultima noapte a celei mai lungi pânde de care se ocupase vreodată Mike, s-a întâmplat. Zgomotul metalic a început să răsune pe străzile pustii şi era imposibil de spus de unde vine, aşa că echipa a rămas neclintită. Şi a ascultat. Imaginaţia poliţiştilor lucra intens, fiecare dintre ei străduindu-se să desluşească ce auzeau, de fapt, şi din ce direcţie venea zgomotul – ideea generală fiind aceea că cineva

stătea în picioare pe un tomberon de gunoi şi zgâria un jgheab.

Lui Mike îi bătea inima atât de tare că mai avea puțin şi-i ieşea din piept. Şi-a întins muşchii de la picioare, reci şi amorțiți, pregătindu-se de acțiune.

— Toate unitățile, atenție, fiți pe fază! Stațiile radio nu funcționează.

A cercetat întunericul din priviri, ascultând, iar creierul lui a filtrat în mod automat zgomotele scoase de vulpile care mâncau, de şobolanii care scotoceau după hrană şi de oamenii străzii care se foiau în sacii lor de dormit, ca să nu mai rămână decât sunetele emise de spărgătorul care se furişa pe străduța lui mult circulată.

Apoi s-a auzit o izbitură de toată frumusețea, obligându-l pe Mike să le dea ordin oamenilor săi să intre în acțiune. S-au aprins lanternele şi toți au ieşit din ascunzătoare, îndreptându-se spre sursa zgomotului. În acest timp, polițiştii îmbrăcați complet în negru, semănând cu nişte ninja, s-au pus în mişcare pe acoperişuri.

Sub ei, spărgătorul fugea cât îl țineau picioarele. Agenții de la punctele de ieşire s-au opus instinctului de a se apropia pentru a-şi ajuta colegii; în schimb, au rămas pe poziții şi l-au aşteptat pe infractor să vină la ei. Stațiile radio au revenit gălăgioase la viață, cu indicații nesfârşite de nume de străzi şi puncte cardinale. Din când în când, Mike auzea cuvintele „l-am pierdut, l-am pierdut”, urmate în foarte scurt timp de „în urmărirea suspectului, în urmărirea suspectului” când un alt polițist prelua urmărirea. Era palpitant şi chinuitor în acelaşi timp. Mike nu se afla în apropierea acțiunii propriu-zise; era la una dintre ieşiri, cu câțiva dintre oamenii lui, dorindu-şi ca spărgătorul să vină spre el, ca să fie el cel care-l prinde. Însă apoi a auzit „suspect reținut”. Şi totul s-a terminat.

Toți polițiştii şi-au abandonat pozițiile şi s-au îndreptat spre punctul de întâlnire, dorind să vadă pentru cine-şi petrecuseră trei săptămâni şi jumătate într-o vânătoare continuă. Pe bancheta unei maşini de patrulă era un bărbat mic, ud leoarcă şi murdar, cu mâinile încătuşate la spate. Mirosea a bere şi a transpirație şi, când Mike a aprins o lanternă, a văzut prin geam că individul plângea. S-a gândit că o fi vreun drogat care fura ca să-şi întrețină obiceiurile. Viza o zonă cu oamenii din clasa muncitoare pentru că acolo nu prea erau sisteme de alarmă pe care să le fenteze. Era un sărman a cărui dispariție n-ar fi deplâns-o nimeni.

Mulți polițişti îl consideraseră pe omul acela un peşte mic, aproape inofensiv, dar, uitându-se la el, Mike a conştientizat adevărul: când un om comite o infracțiune ca să se distreze, autoritățile îl pot lăsa în plata Domnului; dar când comite o infracțiune pentru că viața lui depinde de asta, se poate transforma în criminal cât ai clipi. Dacă nu-l prinzi la timp, poate deveni următorul caz despre care citeşti în ziare.

Ridley luase parte la petrecerea de pensionare a lui Mike Haskin, cu câteva luni în urmă, şi vorbise în termeni atât de laudativi despre determinarea, perseverența şi neştirbita încredere în sine a acestuia, încât Jack îi ținuse minte numele. Ridley pomenise cazul Tâlharului de pe Alee, explicând că Mike refuzase orice fel de compromis, chiar şi atunci când superiorul său ierarhic îşi pierduse încrederea în el. Jack învățase două lucruri de la Ridley de-a lungul anilor: să respecte talentele altora şi să fie suficient de modest încât să se înconjoare de agenți excepționali care străluceau în domenii în care el nu strălucea deloc. Ridley

nu-l dorise pe Jack în echipa sa din exact acest motiv, iar acum Jack îl voia pe Mike în echipa lui.

Sergentul Richard Stanford le-a mulțumit personal pentru ajutorul dat în cadrul dosarului Prădătorului de la Wimbledon, dar, spre deosebire de Mike Haskin, el se luptase cu batjocura tacită a celor din poliție pentru că nu-şi găsise deocamdată omul. Era conştient că n-ar fi trebuit să-l intereseze nici cât negru sub unghie, dar, nu se ştie din ce motiv, acest lucru îl durea. Cazul Prădătorului de la Wimbledon devenise pacostea vieții lui şi, colac peste pupăză, oamenii săi îşi pierduseră entuziasmul. La un moment dat, un agent obraznic pe nume Denny McGinty simulase un căscat în timpul unui briefing matinal şi Stanford o luase razna de nervi şi ruşine. Acela fusese momentul în care şeful lui îl sunase pe Ridley, iar Ridley îl sunase pe Jack.

Jack Warr şi Mike Haskin stăteau tăcuți şi răbdători în fața lui Stanford, care le prezenta meticulos toate detaliile investigației. Era clar că nu greşise cu nimic până atunci, doar îi lipseau imaginația şi abilitatea de a ieşi din limitele sterile şi restrictive ale procedurilor polițieneşti pentru a călca în lumea mult mai murdară şi haotică a infractorilor de carieră.

— Domnule... l-a întrerupt Jack pe Stanford când acesta s-a oprit ca să respire. Mike a trecut prin ce treceți dumneavoastră acum şi şi-a prins muşteriul. Acum o să ne ajute să-l prindem şi noi pe al vostru.

Jack a zâmbit, asigurându-se că entuziasmul îi luminează şi ochii căprui închis.

— Când mersul înainte nu funcționează, trebuie să mergem înapoi.

Pentru prima oară de când sosiseră cei doi, Stanford a îndrăznit să se relaxeze şi să ia loc.

În următoarele două ore, Stanford l-a lăsat pe Mike să vorbească, iar acesta a prezentat cazul Tâlharului de pe Alee. Stanford şi-a luat notițe consistente, subliniind noile abordări posibile ale anchetei. Mike a desenat o hartă care arăta unde avuseseră loc acele spargeri şi, când a terminat de vorbit, se conturase deja un tipar în formă de peşte. Mike a explicat lucrul la care se uitau acum Jack şi Richard.

— Prima spargere despre care ştim noi nu a fost prima pe care a dat-o, cea de-a doua de care ştim nu era cea de-a doua şi aşa mai departe. Doar când l-am prins s-a completat această formă de peşte. Infractorul nostru locuia într-o casă ocupată ilegal din mijlocul cozii peştelui. Prima spargere a fost cea mai apropiată de casa lui, spre stânga – în vârful înotătoarei dorsale. Cea de-a doua spargere a fost cea mai apropiată de casa lui, spre dreapta – în partea de jos a înotătoarei. Apoi, pe măsură ce a prins curaj, a avansat din ce în ce mai mult în toate direcțiile, până când a desenat un peşte în aria pe care a ales-o. Acest tipar ne-a permis să prezicem în mare partea unde urma să aibă loc următoarea spargere – şi aşa l-am prins asupra faptului.

Mike citea fascinația pe chipul lui Stanford.

— Ciudat, nu-i aşa, Rich? Dar genul ăsta de tipar subconştient e foarte frecvent, potrivit cercetătorilor de la Bramshill. Ei sunt creierele care-şi petrec timpul făcând ca lucrurile absurde să capete sens, ca eu să pot părea inteligent. După ce l-am prins, tiparul ne-a permis să ne întoarcem şi să descoperim fiecare spargere pe care o dăduse în zonă. Nici omul vostru nu va face nimic la întâmplare, Rich.

Lui Jack îi plăcea că Mike, ca om revenit de la pensie, îi putea spune sergentului Stanford „Rich”. Acest lucru aducea un aer de amiciție neprotocolară într-o situație tensionată din cauza panicii în care intrase Stanford. Mike şi-a încheiat spectacolul de la panoul cu dovezi spunând:

— Am chef să beau un ceai, Rich, dacă nu-ți e cu supărare, colega.

Energizat de atitudinea neprotocolară a lui Mike şi de încrederea dintre ei, Stanford îşi descoperise brusc un nou elan.

— Duceți-vă la cantină şi aduceți-mi şi mie un ceai, bine? a zis el.

Jack şi Mike şi-au aruncat reciproc un zâmbet scurt. Ştiau că, atunci când se vor întoarce, pe panou vor găsi schițat un al doilea peşte.

Cantina era pustie, iar femeia de serviciu profita de faptul că majoritatea polițiştilor se aflau în misiune. Din prag, Jack şi Mike au văzut podeaua udă şi lucioasă şi s-au întrebat de ce mama naibii începuse să spele pe jos de la intrare, terminând în colțul încăperii şi nemaiputând să se întoarcă fără să calce pe podeaua imaculată. Au privit în tăcere cum femeia merge cu spatele spre tejghea, ştergând larg cu mopul de la stânga la dreapta, lăsând linoleumul la fel de curat ca în ziua în care fusese lipit acolo. Singurele urme pe care nu le putea curăța erau cele ale tocurilor negre de cauciuc de la ghetele standard ale poliției.

Apoi, fără să încetinească, s-a aplecat pe sub vitrina cu mâncare şi a apărut de partea cealaltă a tejghelei. De-asta începuse să spele podeaua de la uşă: pentru că doamna de la curățenie era şi doamna care servea mâncarea.

Mike s-a uitat la Jack. Avea o față serioasă, iar expresia lui spunea, fără îndoială: „Oi fi eu polițai de vreo 30 de ani şi oi avea eu de-a face cu cei mai şmecheri dintre şmecheri, dar n-o să fiu niciodată primul care calcă pe o podea udă”.

Aşa că Jack şi-a asumat mişcarea şi s-a aventurat. Nu se ştie din ce motiv, lui Jack i s-a părut cel mai bine să facă nişte paşi uriaşi spre femeia încruntată de la tejghea, lăsând în urma sa cât mai puține urme murdare cu putință.

Cum stăteau acolo, cu două căni de ceai în faţă şi cu două mic-dejunuri englezeşti, discutau ca doi vechi prieteni.

— O să fii prezent la naştere? a întrebat Mike, sorbind ceaiul fierbinte printre buzele ţuguiate. Eu am fost la toţi copiii mei. E de departe cel mai frumos lucru pe care-l poţi vedea vreodată.

S-a dovedit că Mike avea şase copii – „doi din fiecare”, a glumit el.

— Două fete, doi băieţi şi doi cu sex încă neidentificat. Sunt senzaţionali. Să faci mai mult de un copil. Ai mei se ceartă acum, normal, sunt încă mici, dar e bine să ştii că atunci când tu şi doamna nu mai sunteţi se vor avea unul pe celălalt.

— Cred c-ar fi mai bine să vedem cum ne descurcăm cu primul, a replicat Jack.

Apoi, deşi nu-i stătea în fire, Jack s-a trezit vorbind despre lucruri foarte personale cu omul acela relativ necunoscut:

— Am cam amânat momentul, a explicat el. Maggie e doctoriţă şi, cu mine în Poliţie, am avut mereu senzaţia că ne îndreptăm către ceva fără să ajungem vreodată acolo. Ne-am mutat la Londra, ea a fost promovată, eu am fost promovat. Copilul nu a fost deloc planificat, detaliu care, dacă e să fiu cinstit, a fost singura cale care putea să-l transforme în realitate.

Jack a zâmbit involuntar când şi-a amintit momentul în care Maggie îl anunţase că va fi tată. Erau în avion spre Santa Lucia, ca să-şi ia propriul tată dintr-o croazieră şi să-l aducă să moară acasă. Nu era o amintire morbidă. Era un moment care îi spusese să-şi trăiască viaţa la maximum, pentru că, una peste alta, e foarte, foarte scurtă.

Când a vorbit din nou, Mike a intrat în detalii despre naşterea celui de-al treilea său copil şi Jack s-a văzut nevoit

să încerce să nu audă părțile cele mai grețoase pentru că încă mânca.

— Era vinețiu la față pentru că avea cordonul ombilical în jurul gâtului. Îți spun eu, Jack, nimic nu e mai înspăimântătoare la naşterea copilului tău decât tăcerea. *Țipă!* îmi tot spuneam. Şi a țipat. Iar apoi micul ticălos nu s-a mai oprit din urlat în primele şapte luni de viață!

Jack a dat din cap, ca şi cum ar fi fost atent.

— Când soția ta era gravidă, ai... ai...

Jack a căutat cuvintele potrivite care să nu-l facă să pară un nemernic total, dar nu era capabil să le găsească.

— Ți-a plăcut cumva să fii mai mult la serviciu decât acasă? a zis el, în cele în urmă.

— Mi-a plăcut la nebunie să mă duc la serviciu, a râs Mike, văzând cât de uşurat era Jack să învețe din experiența unui om mai înțelept. Le iubim pe femei, Jack, dar, naiba să mă ia, sarcina le afectează simțurile. Pe bune! Pot vedea din senin fiecare cuțit pe care-l aşezi în locul furculițelor, îți pot mirosi frica atunci când pomenesc despre o excursie la cumpărături. Secția de poliție a fost refugiul meu.

După un mic dejun de douăzeci de minute cu Mike, Jack a descoperit că vorbise despre naşterea primului său copil mai mult decât vorbise în total în cele opt luni şi jumătate de până atunci. Însă cu cine putea vorbi? Ridley îi era şef, nu prieten; agenta Laura Wade era partenera lui, dar nu arătase niciun strop de interes pentru sarcină – probabil pentru că aceasta era un obstacol zdravăn în calea fanteziei ei de a i-l subtiliza pe Jack lui Maggie; iar agentul Anik Joshi... ei bine, Anik devenise un pic cam măgar de când Jack primise postul de sergent în locul lui. Singura prietenă adevărată a lui Jack era, de fapt, Maggie. Dar nu prea putea să-i spună că se simțea ca şi cum ar fi fost în pragul înecului. De asta se simțise atât de uşurat când discutase cu Mike: era un confident discret, cu care urma să lucreze

doar o săptămână, sau ceva de genul ăsta, şi pe care apoi nu avea să-l mai vadă niciodată.

Stanford uitase că dorise, aşa că a rămas plăcut impresionat când Jack şi Mike s-au întors cu câte unul pentru fiecare, pe lângă fursecurile pe care doamna de la curățenie/tejghea i le făcuse cadou cu mare drag lui Mike, după ce aflase că era tatăl devotat a şase copii. Bineînțeles, pe panoul cu probe era şi un al doilea desen în formă de peşte. Se întindea în tot Wimbledon Common, dar şi pe străzile din apropiere. Zona vizată de Stanford era acum uriaşă.

Sistemul de supraveghere din zona respectivă fusese verificat de zeci de ori, spunea Stanford, dornic să bată fierul cât era cald şi să obțină cât mai multe de la Mike şi Jack cât timp îi avea la îndemână.

— În nopțile în care au avut loc spargerile n-au apărut nici maşini, nici indivizi suspecți; nimeni care să nu fie din zonă, adică. Numai rezidenți şi musafiri care au fost verificați.

— Extindeți perimetrul căutărilor?

Politicos, Mike a formulat sugestia ca pe o întrebare, deşi nu era deloc.

— În Common niciun tipar nu funcționează pentru că, în privința potențialelor ținte, e o zonă lipsită de orice valoare, dar în privința ascunzătorilor e inestimabilă. Aşa că trebuie să extindeți perimetrul. Presupun că în Common sistemul de camere de supraveghere e o speranță deşartă, corect?

Stanford a clătinat din cap.

— Nu există sistem de supraveghere video în mare parte din Common. În vara lui 2018 a fost realizat un documentar

despre faună şi floră, mai ales în preajma iazurilor şi în zonele mai adânci din zonele împădurite. Au fost montate câteva camere în copaci, în speranța că o să prindem nişte bufnițe pe timp de noapte şi vinderei pe timp de zi. Aveam toate acele filmări, dar nu ne-au adus nimic nou. Ne-am străduit, Mike, chiar ne-am străduit. Nemernicul ăsta viclean mă scoate din minți.

Mike a zâmbit şi a repetat sfatul de a extinde perimetrul. Singura sugestie pe care a adăugat-o a fost ca Stanford să treacă din nou în revistă el însuşi filmările de pe camerele de supraveghere, pentru că experiența e de neînlocuit; în plus, cine are gâtul pe butuc trebuie să depună toate eforturile care pot face diferența într-o anchetă. Asta era filosofia lui Mike şi îl ajutase întotdeauna de minune.

Până pe la nouă, Mike şi Stanford arseseră carbohidrații de la ospățul cu pizza carnivoră şi încercau să meargă mai departe cu ajutorul energiei cu eliberare lentă obținută din nuci şi fructe. Dar nu mai avea niciun rost. Erau pe punctul de a pune capăt zilei de muncă şi de a se îndrepta spre cârciumă, când Mike a întrebat:

— Cine e tipul din căruciorul motorizat, Rich? E pe-acolo în fiecare zi în timpul iernii, dar nu şi vara. O ia pe scurtătură prin Common ca să ajungă undeva? Locuieşte sau munceşte prin apropiere?

La ora opt în dimineața următoare, patru agenți în uniformă lucrau alături de Jack, Mike şi Stanford căutându-l pe bărbatul cu şapcă din micul cărucior roşu cu motor şi pe un alt bărbat, îmbrăcat în haine albe de tenis, care ducea o husă pentru rachete. Cei doi păreau să aibă aceeaşi constituție şi, lucru fundamental, amândoi purtau un rucsac identic. Unul dintre aceşti bărbați, s-a dovedit în cele din urmă, fusese zărit în cursul zilei fiecărei spargeri – dar niciodată amândoi în acelaşi timp. Jack era sigur că era vorba despre acelaşi individ, care folosea două deghizări

diferite pentru a se ascunde în văzul lumii, cercetând casa vizată înainte de a reveni şi de a o sparge în aceeaşi noapte.

Indiferent cum era îmbrăcat, bărbatul se comporta într-un mod foarte specific. Dispărea în Common şi apoi apărea la o altă ieşire câteva ore mai târziu. Dar, fie că era îmbrăcat ca o copie de-a lui Nadal, fie ca un invalid inofensiv, *ultima* oară când apărea o făcea mereu în zona dealului Copse din Common, unde îl aştepta un Mercedes de culoare gri-deschis. Maşina era parcată de fiecare dată pe o altă stradă, cu plăcuța de înmatriculare mereu mascată de o lizieră deasă ca să nu fie detectată de camerele de supraveghere. Dar *acesta,* şi-au dat ei seama, era centrul cozii de peşte a lui Stanford: Mercedesul.

Nadal sau Ironside, aşa cum era acum poreclit Prădătorul, cu o anumită afecțiune, rămânea în maşină până târziu în noapte, când, îmbrăcat în haine închise la culoare, se întorcea în Common, la ascunzişurile pe care i le oferea zona. De-acolo putea să-şi facă apariția oriunde.

Stanford şi-a împărțit echipa în două. Unii agenți au primit sarcina de a folosi data şi locul fiecărei spargeri pentru a reface traseul suspectului la intrarea şi ieşirea din Common: spargere după spargere, lună după lună, an după an, de la Mercedes până la casa victimei şi înapoi la maşină. Între timp, alți agenți au fost puşi să utilizeze filmările de pe camerele de supraveghere din trecut şi din baza națională de date digitale a poliției – dacă exista aşa ceva – pentru a urmări intrările şi ieşirile din Londra ale Mercedesului şi pentru a încerca să stabilească dacă maşina era prezentă în capitală în fiecare noapte când avea loc o spargere.

Unul dintre agenții în uniformă care-l ajuta acum pe Stanford era McGinty, tipul care simulase căscatul şi pe care-l certase cu sârg cu câteva zile mai devreme. Astăzi, însă, McGinty era un alt om. Părea că-şi cunoaşte locul şi misiunea şi-şi făcea treaba cu entuziasm, fără întrebări sau

şuşoteli. Mike l-a surprins pe Stanford urmărindu-l din priviri.

— Nu ăsta-i puştiul care a căscat la tine?

Mutra mai degrabă stânjenită a lui Stanford i-a confirmat bănuiala.

— Transferă-l la tine în echipă, Rich. Cea mai rea trăsătură a unui polițist e indiferența. Băiatul ăla o să-ți dea bătăi de cap, dar poate fi util.

Când a plecat din încăpere, McGinty s-a răsucit şi a dat insesizabil din cap spre Stanford, apoi a dispărut ca un copil entuziasmat care are ca misiune să-şi mulțumească unul dintre părinți.

În vreme ce polițiştii în uniformă făceau toată această muncă obositoare, dar crucială, în fața monitoarelor Jack, Mike şi Stanford verificau un local cu peşte şi cartofi prăjiți din Manchester.

Damien Panagos avea 52 de ani şi era un imigrant grec la a doua generație, care acum se ocupa de The Codfather, un restaurant din Wythenshawe, alături de soția şi de fiul său. Era, totodată, proprietarul din acte al Merțanului gri-deschis, parcat atât de frecvent în Wimbledon Common, pe partea cu dealul Copse. Părinții lui veniseră în Marea Britanie în anii '60, iar tatăl lui lucrase ca electrician, învățându-l meserie şi pe tânărul Damien. Jack bănuia că de-aici învățase acesta trucul prin care păcălea sistemele obişnuite de securitate ale caselor sparte.

Stanford de-abia aştepta să se îndrepte spre nord şi să-l aresteze pe Panagos, dar Jack l-a calmat.

— Avem destule informații despre el şi nu pleacă nicăieri. Foloseşte camerele de supraveghere şi adună probe. Dacă în timp ce facem asta el vine spre noi, îl prindem asupra faptului. Dacă se dă o vreme la fund, îl prindem acasă când suntem pregătiți. Într-un fel sau altul, tot o să îl prindem. Iar când o vom face, dosarul trebuie să fie beton.

Lui Stanford îi fuseseră repartizați patru agenți, astfel încât orele de înregistrări de pe camerele de supraveghere din 2014 încoace să poată fi vizionate în ture de 24 de ore. Între timp, Mike îi invită pe Stanford şi pe Jack la o cârciumă.

— Dacă tot nu putem face altceva decât să aşteptăm, ar fi mai bine să o facem cu o halbă de bere în mână.

— Chestia care... mă scoate din minți, se bâlbâia Stanford trei ore mai târziu, sunt nenorociții de gică-contra din comunitate. Adică, pricep, chiar pricep... Cineva îți intră în casă şi-ți ia chestiile... e îngrozitor. E ca şi cum ți-ar viola cineva casa, exact aşa. Dar, lua-m-ar naiba, Jack, oamenii uită foarte repede binele pe care li l-ai făcut, doar pentru că l-ai lăsat pe nemernicul ăla de grecotei din nord să-ți scape printre degete.

Mike şi Jack şi-au ascuns zâmbetul în halbe, iar Stanford a continuat să vorbească:

— O să-l prindem pe dobitocul de Panagos şi lumea n-o să zică „mulțumesc", o să spună „era şi timpul!". Pentru că e vorba despre ceva important. Povestea asta afectează întreaga comunitate de foarte multă vreme. Sunt speriați, şi e vina mea. Adică nu e vina mea, dar e tot vina mea. Vă mulțumesc foarte, foarte mult că ați venit aici. Amândurora...

Jack şi-a dat seama că venise momentul să-l ducă pe Stanford acasă înainte ca acesta să le spună, lui şi lui Mike, că-i iubeşte.

Stanford a fost primul a doua zi de dimineață şi de-abia aştepta să pornească la treabă. Arăta ca scos din cutie, proaspăt ca o margaretă şi, dacă nu stăteai prea aproape de el, era posibil să nu-ți dai seama că încă era prea amețit pentru a veni la muncă. Jack şi Stanford au pornit spre Manchester, unde, pe la prânz, trebuiau să se întâlnească cu inspectorul Leticia Margate. Planul era să meargă cu toții

la The Codfather şi să-l aresteze pe Panagos în timp ce acesta pregătea mâncarea pentru prânz. Însă, la opt şi jumătate, chiar înainte de a intra pe M25, Stanford a primit un telefon de la Margate care spunea că Panagos se îndrepta spre sud. Bucuria lui Stanford era palpabilă: avea ocazia să-şi aresteze duşmanul pe teritoriul propriu.

Câteva ore mai târziu, întregul Wimbledon Common era plin de poliţişti sub acoperire, deghizaţi în oameni care-şi plimbau câinii, alergau, adunau gunoiul, hrăneau raţele sau făceau pe îndrăgostiţii... Cu toţii băteau aleile, aşteptând să treacă pe-acolo căruciorul motorizat. Au comunicat între ei ore întregi, cât timp Panagos a hoinărit prin Common, apoi pe străzi, apoi din nou prin Common. După patru ore, era limpede că Panagos pusese ochii pe o anumită casă din Parkside, aflată chiar lângă spitalul privat: pe la începutul serii, proprietarii acelei case n-au mai făcut un secret din faptul că şi-au umplut BMW-ul cu mici bagaje pentru a pleca în weekend. După cum se aştepta toată lumea, Panagos s-a întors la Mercedesul lui parcat pe dealul Copse, şi-a strâns căruciorul şi l-a pus în portbagaj, apoi s-a suit în maşină, a înfulecat mâncarea pe care o avea pusă la pachet şi a tras un pui de somn.

La căderea nopţii, Panagos, îmbrăcat în haine închise la culoare şi având un rucsac în spinare, a pornit din nou la drum prin Common, îndreptându-se spre Parkside, plimbându-se fără niciun zor, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă.

După ce a ajuns la destinaţie, Panagos a forţat chepengul de la mansardă şi a coborât la parter. Acolo, de calorifer era prins leagănul unei pisici şi când bărbatul a trecut pe lângă mâţa tărcată şi a mângâiat-o, aceasta s-a întins şi a început să toarcă zgomotos. La lumina lanternei, Panagos a ieşit pe coridor şi s-a dus spre uşa de la intrare, unde era amplasată

alarma. Şi-a scos setul de unelte din buzunar şi... brusc, toate luminile din hol s-au aprins.

Stanford stătea în pragul bucătăriei, cu agentul McGinty lângă el. Uşa de la intrare s-a deschis cu o cheie şi Jack şi-a făcut apariţia pe verandă, însoţit de patru agenţi. Panagos a încremenit, mut şi şocat preţ de o secundă, apoi, cu un ţipăt de harpie, şi-a lăsat capul în jos şi l-a atacat pe Jack. Panagos l-a lovit cu umărul lui lat în piept, ridicându-l de la pământ şi împingându-l în grădina din faţă, doborându-i pe cei patru poliţişti ca pe nişte popice. Apoi l-a trântit pe Jack pe peluză, lăsându-l întins pe spate şi scoţându-i tot aerul din plămâni. Cei patru poliţişti s-au bulucit peste Panagos, înşfăcându-l de toate membrele şi trântindu-l la pământ. Panagos urla şi se zbătea în timp ce agenţii îl imobilizau, nevrând să-l încătuşeze până când nu se calma definitiv.

Luminile de la etaj ale caselor din jur au început să se aprindă şi la ferestre au apărut chipurile vecinilor. Când, în cele din urmă, Prădătorul s-a oprit şi s-a prăbuşit în iarbă, gâfâind, Jack a ieşit târându-se de sub grămada de trupuri asudate. McGinty a venit şi el şi, folosind două perechi de cătuşe ca să-i cuprindă mâinile lui Panagos peste spinarea lată, l-a arestat în cele din urmă pe individ.

Stanford a trecut calm pe lângă toată harababura, ducându-se spre domnul Liam Newark-Bentley, proprietarul casei, care acum stătea în mijlocul străzii. El şi familia lui nu mai plecaseră în weekend aşa cum plănuiseră; ajunseseră de-abia la capătul străzii lor şi fuseseră opriţi de Stanford, care le explicase situaţia. Newark-Bentley fusese imediat de acord ca poliţia să-i utilizeze casa pe post de

momeală, atâta vreme cât niciun fir din vreun covor nu pleca de la locul lui.

— Mulțumim foarte mult, domnule, a spus acum Stanford, foarte politicos. Vă suntem recunoscători că ne-ați permis să vă folosim casa pentru această operațiune. Chepengul va fi reparat chiar acum. Dacă doriți să stați în camera de hotel pe care v-o punem la dispoziție pentru noaptea aceasta, veți putea reveni acasă mâine.

Şi atunci Newark-Bentley a rostit cuvintele pe care Stanford le aştepta de cinci ani:

— Ne bucurăm foarte mult că v-am fost de ajutor, domnule sergent Stanford. Şi vă mulțumim pentru că ne protejați. Aveți o misiune foarte dificilă.

De pe margine, Mike a ieşit dintr-o maşină de patrulă şi a venit spre Jack, care încă era aşezat pe peluza din față a casei lui Newark-Bentley, încercând să-şi recapete suflul.

— Bravo, Jack! Mi-a plăcut la nebunie cum l-ai distras ca să poată interveni în forță agenții.

Jack se ținea de coaste când a reuşit să spună printre dinți:

— Du-te dracului, Mike!

Apoi Mike i-a întins mâna şi l-a tras pe Jack în picioare. Până când acesta s-a ridicat de tot, Stanford li se alăturase.

— Agent McGinty, citeşte-i drepturile, a ordonat Stanford.

Entuziasmul de pe chipul lui McGinty l-a făcut pe Stanford să se simtă chiar mai mulțumit decât dacă ar fi făcut el însuşi onorurile. Mike a zâmbit aprobator şi i-a strâns mâna lui Stanford, apoi le-a mulțumit amândurora pentru cele câteva zile frumoase şi pentru că îi permiseseră să se simtă din nou polițist.

— Dacă mai aveți vreodată nevoie de creierul meu bătrân, îmi ştiți numărul de telefon. A fost o plăcere, băieți.

Apoi Mike s-a întors la maşina de patrulă şi şoferul l-a dus acasă.

Mai târziu în aceeaşi seară, secția zumzăia de pălăvrăgeala întretăiată a polițiştilor entuziasmați care-şi retrăiau experiența palpitantă şi-şi comparau zgârieturile şi vânătăile.

— Mulțumesc, Jack, a spus cu sinceritate Stanford.

Deşi era conştient că Ridley avea datoria de a oferi sprijin altor secții când i se cerea ajutorul, mai ştia şi că experiența lui Jack era mai presus de orice se aşteptase.

— Inspectorul-şef Ridley e norocos să te aibă în echipa lui.

Jack a strâns îndurerat din ochi pentru că valul de adrenalină i se retrăgea din organism şi trupul începea să protesteze că fusese trântit la pământ, după care patru polițişti săriseră peste el.

— Bucurați-vă de triumful acesta, domnule. E binemeritat.

Jack s-a întors şi, acompaniat de corul ofițerilor care i-au urat „Noapte bună, domnule!”, s-a dus acasă să facă o baie fierbinte, să bea un pahar de vin şi apoi să se cuibărească alături de frumoasa lui logodnică, atât de asemănătoare unei balene eşuate.

CAPITOLUL 2

Jack a sosit acasă pe la 9. Ajuns în capătul străzii, încă îşi imagina cum va arăta acea seară de vis pentru el: Penny va fi plecată, Maggie va fi în pijama, sticla de vin va fi deschisă şi cina va fi în cuptor, gata să fie servită. Era

epuizat din cauza filajului efectuat cu Mike Haskin şi Richard Stanford, dar şi fericit pentru succesul operaţiunii şi arestarea lui Panagos. Stanford avea să se laude cu povestea aceea ani de-a rândul.

Partea aceea din Twickenham era absolut încântătoare în comparaţie cu zona din Teddington unde se afla fostul lor apartament. Cumpăraseră casa cu trei niveluri şi terasă cu numai câteva luni înainte. Avusese nevoie de renovări. Bucătăria, livingul şi dormitorul principal fuseseră prioritare – erau acum zugrăvite în alb şi decorate cu mobilă ieftină şi desperecheată, care urma să fie înlocuită atunci când aveau timp să se decidă asupra stilului pe care voiau să-l adopte. Cel de-al doilea dormitor se transforma încet-încet în camera copilului, dar, deocamdată, nu era decât o încăpere vopsită în roz. Etajul de sus avea două dormitoare şi o baie – acesta era teritoriul mamei lui. Se mutase cu ei în vechiul apartament la câteva săptămâni după moartea lui Charlie, pentru că şi Jack, şi Maggie insistaseră că nu trebuie să locuiască singură. Iniţial crezuseră că, indiferent de dragostea pe care i-o purtau, Penny va fi – negăsind o formulare mai bună – o „povară” suplimentară, dar, în realitate, ea era cea care-i unea.

De când se mutaseră în casa din Twickenham, Penny fusese un dar de la Dumnezeu. Intrase în viaţa lui Maggie exact în momentele în care Jack îşi dorea să fie mai mult plecat – construirea cuibului, conversaţiile despre muşchii pelvieni, hemoroizi şi greţuri, despre teama şi entuziasmul privind viaţa de după naşterea bebeluşului. Toate lucrurile la care Jack nu s-ar fi priceput deloc şi cu care Penny era în elementul ei. Iar când venea vorba de lucruri de zi cu zi, Penny îi făcea lui Maggie existenţa mult mai uşoară şi mai plăcută decât i-ar fi făcut-o vreodată Jack – iar faptul că era în permanenţă ocupată o ajuta pe Penny să treacă peste moartea iubitului ei soţ mai repede decât dacă şi-ar fi plâns

de milă într-un cămin plin cu bătrâni cărora le muriseră partenerii de viață. Deocamdată avea o nouă generație pentru care să trăiască şi avea de gând să-l iubească pe copilaş din toată inima ei. Penny asemuia aşteptarea venirii pe lume a copilului cu clipele în care aşteptase cu sufletul la gură, cu atâția ani înainte, ca Serviciul de Asistență Socială să i-l predea pe Jack.

Jack avea mare noroc că Maggie şi Penny se înțelegeau atât de bine, însă Penny era şi surprinzător de atentă la nevoia de intimitate a celor doi. Se înscrisese la nişte cursuri serale şi-şi cumpărase un mic televizor pentru dormitorul ei, transformând etajul de sus într-un apartament de bunicuță în toată regula. Era secretoasă în privința cursurilor, lucru care a stârnit ceasuri întregi de speculații caraghioase, iar Jack a tras, în cele din urmă, concluzia că Penny se înscrisese la dans la bară şi tâmplărie.

Lui Jack îi plăcea să se întoarcă seara la casa lui aflată veşnic în schimbare. Casa aceasta, sau alta ca ea, fusese visul lor încă de când se mutaseră din Totnes. Multă vreme fuseseră excluşi de pe piața londoneză, dar după banii picați din cer în brațele lui Jack ajunseseră la această proprietate oferind cu 15.000 de lire sub prețul cerut, bani gheață. Se mutaseră după o săptămână. Câştigul neaşteptat era pus pe seama unui bilet la loterie cumpărat dintr-un impuls, lucru pe care Maggie nu-l pusese niciodată la îndoială. Jack nu ştia dacă ea credea că el minte sau dacă îi era prea frică să audă adevărul. Maggie ştia însă cu siguranță că soțul ei se schimbase după cazul de la Rose Cottage. Se *regăsise.* Ştia acum unde e locul lui pe lume şi asta, pentru oricine, era un detaliu care-i putea schimba viața.

Penny nu ştia că Jack îşi căutase adevăratul tată, şi cu atât mai puţin că acesta descoperise că era fiul lui Harry Rawlins, unul dintre cei mai influenţi gangsteri din Londra anilor ’80. Acesta era secretul lui Jack şi al lui Maggie. Dar „cadoul” în valoare de 250.000 de lire era doar secretul lui Jack. Ştia că sunt bani proveniţi din activităţi infracţionale desfăşurate în anii ’80; ştia că erau imposibil de identificat; ştia că hoţii nu mai erau de mult pe faţa pământului; ştia că dosarul fusese închis. Nimeni nu ştia şi nimănui nu-i păsa de aceşti bani, ceea ce îi făcea uşor de păstrat, dar şi de cheltuit.

Între timp, rezerva se împuţinase, dar pensia lui Penny şi salariul de sergent al lui Jack îi ţineau pe linia de plutire. Fiind o familie tânără şi nou formată, erau ferm agăţaţi de scara socială – şi nu aveau să cadă de-acolo decât dacă Jack avea să fie dat afară, dar, pe de altă parte, nici nu aveau cum să urce mai mult decât dacă era promovat. Pentru prima oară după ani întregi, Jack simţea că viaţa era aşa cum ar trebui să fie.

Bebeluşul urma să întregească familia, iar Jack şi Maggie urmau să se căsătorească după ce ea îşi recăpăta silueta – cuvintele ei, nu ale lui; el o plăcea la nebunie cu sânii plini şi cu fundul mare...

Însă visul lui Jack s-a risipit într-o fracţiune de secundă când a văzut maşina parcată în locul lui, pe stradă. Aveau musafiri.

Jack a recunoscut râsul profund şi răsunător de îndată ce a deschis uşa de la intrare. Regina era infirmieră în spitalul în care lucra Maggie şi se apropiaseră pentru că amândouă erau însărcinate. Era destul de simpatică, dar foarte gălăgioasă. În clipa în care uşa s-a închis, Jack s-a trezit cu Maggie ţâşnind din bucătărie şi aterizându-i în braţe.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău...

Şi-a subliniat cuvintele printr-un sărut.

— A avut o zi grea şi voiam s-o încurajez.

Maggie l-a tras pe Jack în jos, peste burta ei mare de gravidă şi l-a cuprins strâns cu brațele pe după gât. Ar fi putut să adoarmă chiar acolo, pe umărul ei, în schimb s-a lăsat dus în bucătărie, unde urma să-şi petreacă următoarele câteva ceasuri prefăcându-se că avea chef de prietenii lui Maggie aflați în vizită.

Regina şi Mario beau amândoi vin fără alcool şi pe masă era un adevărat ospăț în stil bufet suedez. Jack a ridicat imperceptibil din sprâncenele întunecate, apoi şi-a căscat frumoşii ochi căprui înspre Maggie, cu mesajul nerostit: „Nu suntem bancă de alimente”. Maggie îi spusese mai demult lui Jack că Regina şi Mario treceau printr-o perioadă de greutăți financiare înaintea naşterii copilului lor, aşa că el ştia de ce Maggie le oferea din când în când câte o masă îndestulătoare. Urma să-i oblige să ia mâncare şi la pachet, indiferent dacă se simțeau sau nu stânjeniți.

Regina fusese la ei acasă de nenumărate ori, dar asta era prima vizită a lui Mario. Jack ştia că era de datoria lui să discute „treburi bărbăteşti” cu străinul acela. În vreme ce-şi lua o bere din frigider, Mario declară că el se abține de la alcool din solidaritate cu Regina. Jack se grăbi să presupună că seara lui avea să se ducă la vale din acel moment.

De fapt, Mario se dovedi a fi o companie plăcută şi, pe la ora zece, trecuse şi el pe bere. Mario era zugrav şi decorator, lucrând pe baza recomandărilor din gură-n gură. Era o meserie grea, cu ore lungi de lucru şi fără nicio siguranță, dar omul avea un fel de-a fi prietenos care-i atrăgea iute pe oameni de partea lui. Încet, dar sigur, Jack a început să priceapă de ce Maggie le oferea atât de multe celor doi şi era fericită, deşi nu primea nimic tangibil la schimb. Chiar meritau să fie ajutați.

La unsprezece şi un sfert, Regina şi Mario şi-au luat la revedere, iar Jack le-a confirmat că vor lua legătura ca să stabilească ziua şi ora pentru aranjarea camerei copilului. Cei doi bărbați şi-au strâns mâinile, femeile s-au îmbrățişat şi Jack a rămas, în sfârşit, doar cu soția lui.

Maggie i-a adus lui Jack un whisky şi şi-au ocupat locurile nou-adoptate de pe canapea. Înainte ca sarcina lui Maggie să înainteze prea mult, stăteau unul lângă altul, folosind doar jumătate din canapea, dar acum se aşezau la cele două capete, pentru ca Maggie să-şi poată ridica picioarele şi să le aşeze în poală la Jack.

— A fost ideea ta ca Mario să amenajeze camera copilului? a întrebat ea.

Micul zâmbet arogant al lui Jack i-a confirmat bănuiala.

— Te iubesc, Jack Warr.

— Ştiu.

De pe locul lui, cu greu îi vedea chipul lui Maggie, din cauza burții. A mângâiat-o uşor.

— Ah! E fotbalistă!

Jack a închis ochii şi a simțit cum copilaşul lui se răsuceşte lent, se întinde şi loveşte.

— E doar unul, nu-i aşa, Mags?

Preț de-o clipă, îngrijorarea de pe mutra lui Jack a părut autentică.

— Regina are burta mult mai mică decât a ta şi sunt sigur că simt trei picioruşe.

— Ea e abia în luna a cincea, nătângule. Eu mai am puțin şi nasc. Presupun că al treilea picior era de fapt un braț.

Pe la miezul nopții, Maggie a urcat cu greu treptele, ținându-se de balustradă, în timp ce Jack o împingea de la spate. Amândoi chicoteau pe înfundate, ca să n-o trezească pe Penny.

— Chestia asta nu mă prea ajută, Jack.

Ştia. Maggie îi spunea asta în fiecare seară. Dar lui îi plăcea s-o facă.

În vârful scării erau trei colete de la Amazon. Maggie a intrat în baie, lăsându-l pe Jack să-şi bage nasul în cumpărăturile pe care le făcuseră ea şi Penny. Pentru că nu era nicio imagine pe cutiile respective, Jack s-a aşezat în patru labe, încercând să descifreze etichetele. N-a putut desluşi decât că era vorba despre nişte obiecte pentru camera bebeluşului.

A zâmbit, îngenuncheat pe cea de-a treia treaptă, cu coatele rezemate de podeaua palierului. În ultimele câteva săptămâni Penny şi Maggie acceleraseră ritmul în care construiau cuibul. Îi arătaseră mostre de materiale, de culori, camere de copii pe internet şi-i ceruseră părerea, pe care de fapt nu o doreau şi de care nu aveau nevoie şi pe care nici Jack nu voia să şi-o exprime. Faptul că i se cerea părerea îl trimitea într-un teritoriu extrem de primejdios: dacă le spunea că totul depinde de ele, aveau să îl certe că nu-şi dădea interesul; dacă le spunea o părere care era în dezacord cu opinia lor, îl certau fiindcă nu înțelegea nevoile copilului încă nenăscut. Jack prefera trucurile psihologice folosite de infractori în locul celor practicate de soția şi de mama lui: se uneau tot timpul fără milă împotriva lui. Dar, într-un fel masochist, adora să fie hărțuit de femeile pe care le iubea – şi era tragic că Charlie nu mai era acolo să împartă povara cu el. Ar fi meritat să fie aici. Muncise din greu o viață întreagă ca să-l transforme pe Jack într-un om de care să fie mândru, iar acum, când acesta ar fi avut nevoie ca tatăl său să-i fie alături în războiul împotriva „femeilor”, el nu era prin preajmă.

Gândul la Charlie îl făcu pe Jack să lăcrimeze – durerea se unea cu furia şi dădeau naştere unor momente scurte, dar intense, de trăiri emoționale accentuate. Jack a depăşit senzația inspirând profund şi lacrimile au dispărut.

Apoi, o amintire ciudată i-a revenit în minte şi s-a aşezat pe trepte, ca s-o retrăiască.

Sonograful s-a trezit la viaţă şi le-a arătat o imagine neclară şi granulată, asemănătoare unei înregistrări de pe o casetă VHS vârâtă în apă. În momentul acela de o frumuseţe unică, mintea lui Jack a zburat la unul dintre primele sale cazuri pentru Poliţia Metropolitană, când a trebuit să se uite la nişte casete porno produse în ilegalitate şi găsite în rezervorul unei toalete, ca să vadă dacă în vreuna dintre ele apărea şi James Daniels, un pervers sexual local, bine cunoscut, dar extrem de evaziv. Jack a închis ochii – „Ce mama dracului!" şi-a spus, străduindu-se cu disperare să scape de acea amintire. Maggie l-a strâns de mână şi Jack a revenit în prezent.

Ea a repetat întrebarea care li se pusese şi pe care el nu o auzise:

— Vrem să aflăm sexul?

Romanticul din Jack nu voia să-l afle, dar decoratoarea pragmatică din Maggie voia, fără-ndoială. Aşa că, de dragul culorii potrivite de pe pereţii camerei bebeluşului, amândoi au spus da.

— E fetiţă!

Lui Jack i s-au umplut ochii de lacrimi. Nu ştia exact de ce şi nu putea face nimic ca să le oprească. El şi Maggie s-au uitat unul la celălalt prin vălul de lacrimi, apoi au izbucnit în hohote de râs de bucurie, de isterie, de anxietate, de nerăbdare.

— E minunată! s-a smiorcăit Maggie, privind imaginea cenuşie de pe ecran, cu o bulă neagră în care era copilaşul lor.

Dar Jack nu vedea decât fundul gol al lui James Daniels legănându-se în sus şi-n jos...

Când au ajuns acasă, Penny făcuse spaghete bolognese şi deschisese o sticlă de vin fără alcool. Cu numai două locuri la masă, şi-au dat seama că mâncarea era doar pentru ei şi că Penny se va retrage în apartamentul ei de bunicuţă ca să se uite la Lovejoy *în reluare. În mijlocul mesei era o cutie albă şi mare, legată cu o fundă.*

— Nu trebuie s-o folosiţi neapărat, a spus Penny, înainte de a urca la etaj şi de a-i lăsa să mănânce.

În cutie era cea mai frumoasă rochiţă de botez pe care o văzuseră vreodată. Pe tivul acesteia de dantelă veche erau literele P şi C.

— O, Doamne!

Jack a rostit cuvintele expirând prelung.

— Asta e rochia ei de mireasă. I-a făcut-o mama ei – uite, a cusut literele P şi C chiar deasupra tivului. Penny şi Charlie. Nimeni nu ştia că literele acelea erau acolo, în afară de ei trei. Era pentru clipa asta, Mags, pentru momentul în care trebuia să-şi transforme rochia de mireasă în hăinuţă de botez pentru copilul ei. Iniţialele acelea trebuiau să rămână tot acolo, pe tiv. Şi nici măcar nu aveam habar că mama ştie să coasă!

— Nu ştia, a zâmbit Maggie. Cred că, până la urmă, nu se ducea la cursuri de dans la bară.

Maggie a tras apa la toaletă, a ieşit din baie şi a trecut pe lângă Jack, ducându-se în dormitor. În pat, Jack s-a cuibărit în spatele ei şi a sărutat-o pe gât. Maggie s-a foit în braţele lui, întinzând o mână în spate şi aşezându-şi-o pe coapsa lui dezgolită. În câteva minute amândoi au adormit.

Ridley nu se aşteptase ca Jack să se întoarcă de la Wimbledon atât de repede. Richard Stanford îl sunase târziu, în cursul serii dinainte, mulțumindu-i că i-a trimis un sergent atât de conştiincios şi de perspicace pentru a-l prinde pe Prădător. Când Jack a intrat în sala comună, Ridley încă încerca să decidă cât să-i transmită din laudele primite de la Stanford.

Ridley i-a făcut semn lui Jack să vină la el în birou.

— Eşti OK?

Nu-l întrebase în viața lui pe Jack dacă era OK, nici măcar la înmormântarea lui Charlie, când Ridley se oferise să poarte sicriul, pentru că marea majoritate a prietenilor defunctului erau prea bătrâni.

— Stanford mi-a spus că ai fost rănit în timpul arestării.

Jack l-a asigurat pe Ridley că era sută la sută refăcut şi apt de muncă, trecând peste faptul că de dimineață spinarea îi era țeapănă ca o scândură şi se simțea de parcă ar fi jucat 40 de minute împotriva selecționatei All Blacks.

— Poți să-ți iei două săptămâni de concediu de paternitate, jumătate cu salariu întreg, jumătate pe plată legală. Trebuie să le iei repede, altfel le pierzi.

Pentru că Jack tăcea mâlc, Ridley i-a citit frica din priviri.

— Copilul vine pe lume, Jack, fie că eşti pregătit, fie că nu.

CAPITOLUL 3

Trei zile mai târziu, când Maggie a intrat în travaliu, decizia lui Jack de a intra sau nu concediu de paternitate s-a luat de una singură. Maggie se plimba în sus şi-n jos prin bucătărie, oprindu-se din zece în zece minute cu palmele pe blatul rece de marmură falsă, sprijinindu-şi fruntea de dosul mâinilor. În răstimpul fiecărei pauze, Penny o mângâia uşurel şi circular pe abdomen şi ambele femei răsuflau zgomotos, aşteptând ca durerea să ajungă în punctul maxim şi apoi s-o lase în pace pe Maggie pentru alte zece minute. Cele două formau un parteneriat armonios – amândouă ştiau exact ce să facă, când şi pentru cât timp.

Jack a rămas în pragul bucătăriei, cu bagajul pentru spital într-o mână şi cu cheile de la maşină în cealaltă, aşteptând semnalul. După două ore, Maggie a declarat că era gata să meargă la spital.

În sala de naşteri, Jack ştia că incantaţia asistentei, care repeta „respiră, respiră”, nu i se adresa lui, dar îndemnul era util, aşa că i-a dat ascultare. Era complet în afara zonei sale de confort şi, mai mult decât atât, habar nu avea care era rolul lui în această încăpere – voia, simţea nevoia să controleze situaţia, dar era la un miliard de kilometri distanţă de a reuşi acest lucru. Era supărat pe sine însuşi fiindcă era inutil. *De-asta bărbaţilor care aşteaptă să devină taţi li se spune să stea la capul patului şi s-o ţină de mână pe mămică: ca să-i dea la o parte din drum!* şi-a spus el.

Maggie, pe de altă parte, era minunată şi puternică. Nu părea deloc înfricoşată şi executa cu calm tot ceea ce i se spunea, atunci când i se spunea. Jack o privea cum se pregăteşte să scoată capul bebeluşului şi mintea lui o luase razna. Văzuse mulţi agenţi alergând direct în ghearele

primejdiei în numele Poliției, dar nu zărise pe nimeni care să experimenteze o astfel de durere cu atâta curaj şi fără niciun strop de şovăială. Maggie nu avea de ales, desigur, Jack ştia asta, însă mândria pe care o simțea în momentul acela față de viitoarea sa soție îi umplea pieptul şi se transforma în lacrimi. Maggie i-a zărit chipul.

— Tu de ce mama dracului te plângi?! i-a strigat ea.

Țipătul ei s-a preschimbat într-un mârâit de durere, apoi într-un urlet. Apoi vocii ei i s-a alăturat un alt țipăt, mai pițigăiat, ca o cascadă, iar lui Jack i-a luat câteva clipe ca să-şi dea seama că bebeluşul venise pe lume.

Capul fetiței era acoperit de un strat subțire şi păstos de vernix şi fețişoara îi era atât de turtită încât părea o mingiuță roşie şi neregulată. Dar, după ce Maggie a luat-o la pieptul ei, bebeluşa s-a oprit din plâns şi chipul său a început să prindă formă. Era foarte frumoasă, şi-a spus Jack, zâmbind printre lacrimi. Şi Maggie era frumoasă. Fetița parcă se uita în jurul ei, prin încăpere, mişcându-şi ochişorii în orbite ca şi cum nu avea niciun fel de control asupra lor, până când a dat de chipul lui Maggie. Câteva clipe mai târziu adormise, vegheată de surâsul lui Maggie şi de căldura trupului ei.

Pe coridorul din aripa cu maternitatea, Penny se uita la fotografiile de pe mobil. După moartea lui Charlie, Jack scanase toate pozele vechi şi granulate din colecția mamei sale, cele de când era Jack mic, şi i le încărcase în telefon pentru ca ea să-şi poată aminti de trecut ori de câte ori simțea nevoia: Charlie învățându-şi băiatul să meargă cu bicicleta; Jack, la 10 ani, suflând în lumânările de pe tort; Penny plângând la absolvire; Jack, Maggie şi Charlie, cu coifuri de hârtie şi pahare cu lichior de ouă în mâini, sărbătorind un Crăciun de demult. Penny îşi simțea iubirea din inimă tânjind după Charlie – era o senzație fizică, asemenea unui nod. Penny era atât de adâncită în amintirile

ei încât nici n-a observat imediat că Jack se apropia de ea. Apoi a văzut un morman de păturici tricotate în brațele lui, a oftat, a sărit în picioare şi a fugit spre el. Acolo, între pături, doi ochişori umflați stăteau strâns închişi. Vernixul dispăruse, iar pielea bebeluşului era acum un amestec de roz perfect cu un strop mic de galben.

— Are păr! a țipat Penny, făcând ca fetița să tresară şi să deschidă uşor pleoapele.

Penny şi-a domolit apoi entuziasmul, şoptind:

— Scuze, iubita mea! Mă bucur atât de mult să te cunosc. O, Jack, este... O, Jack!

— Trebuie s-o duc înapoi, mamă, ca s-o spele cum se cuvine, a spus Jack cu blândețe. Du-te în salon. Venim şi noi în scurt timp şi atunci ai să poți s-o iei şi tu în brațe.

Penny l-a privit pe Jack întorcându-se spre camera de naşteri, mişcându-se lent şi cu mare atenție, de parcă ar fi ținut în brațe cea mai prețioasă încărcătură din lume.

O jumătate de oră mai târziu, Maggie era una dintre cele patru proaspete mămici din Aripa B a maternității. Familiile se adunau, plângând, râzând, cu baloane, felicitări şi hăinuțe pentru bebeluşi. Regula „doar doi vizitatori la fiecare pat" era încălcată flagrant – dar nu exista în spital nicio asistentă suficient de curajoasă care să le oblige pe rude să plece. Penny se aşezase pe un fotoliu cu spătar înalt, cu o pernă sub coate şi cu bebeluşul în brațe.

— E foarte curioasă de lumea din jurul ei şi de tot ce-i poate oferi, a şoptit Penny. Toți ceilalți copilaşi dorm, dar uitați-vă la a noastră... parcă ar vrea să ştie ce urmează.

Jack ştiuse dintotdeauna că Penny nu se va putea abține şi-şi va compara nepoata cu toți ceilalți bebeluşi; însă îi făcuse deserviciul de a presupune că aceste comparații vor fi caraghioase. Acum se pomenea dând din cap aprobator la cuvintele ei, simțind adevărul din ele.

— Ai şi tu un nume? a întrebat Penny.

Cu câteva luni mai înainte, Jack şi Maggie compuseseră fiecare o listă de nume, apoi le comparaseră ca să vadă dacă se potriveau la gusturi. Maggie se dovedise oarecum snoabă şi pedantă în unele cazuri, cum ar fi Orson şi Agatha, în timp ce Jack, dimpotrivă, alesese nume consacrate ca Alfie şi Alice. Dar fuseseră şi câteva nume comune – Charlie apăruse pe ambele liste, atât dacă ar fi fost fată, cât şi dacă ar fi fost băiat. La amândoi mai erau James, Emily, William, Hannah, Max – şi, în mod neaşteptat, Elsie. Când Penny i-a întrebat dacă se hotărâseră, adevărul era că nu, dar acum Jack s-a uitat la Maggie, acordându-i permisiunea definitivă de a alege numele fetiței.

— I s-ar potrivi Hannah, a spus Maggie.

Penny şi-a coborât privirea spre micuța ce dormea în brațele lui Maggie.

— Bună, Hannah, a şoptit ea. Să ştii că numele tău înseamnă „binecuvântare”. Ne-ai binecuvântat cu apariția ta, Hannah. Asta înseamnă că ne faci fericiți prin simplul fapt că eşti aici.

În săptămâna următoare, Penny s-a întrecut pe sine gătind, făcând curățenie şi spălând, în timp ce singura misiune a lui Maggie era fericirea lui Hannah. Treaba lui Jack era să deschidă toate cutiile de la Amazon şi să asambleze conținutul acestora, iar misiunea lui Mario era să proiecteze şi să creeze un peisaj cu o pădure pe toată lungimea camerei copilului, folosind abțibildurile alese de Maggie şi Penny. Hotărâseră că Hannah ar trebui să aprecieze natura de la o vârstă fragedă, decizie care se trăgea din amintirile traiului în Totnes. Fuseseră incredibil de norocoşi să aibă plajele şi sălbăticia chiar lângă casă.

Faptul că urma să crească în Londra urma să fie ceva diferit pentru Hannah, dar ei tot îşi doreau ca fetiţa să afle totul despre natură şi îşi doreau s-o ducă în Totnes când avea să mai crească, încât să ştie exact unde-i sunt rădăcinile.

După o săptămână petrecută acasă, Jack nu-şi mai amintea cum fusese viaţa lui fără fetiţă şi considera că e un lucru absolut normal să aibă trei generaţii de femei din familie sub acelaşi acoperiş cu el. Se gândea la Charlie în fiecare zi, dar adevărul era că dacă acesta ar fi fost încă în viaţă, el şi Penny ar fi locuit la 320 de kilometri distanţă, în Totnes. Jack a agăţat un mic portret de-al lui Charlie într-un colţ ascuns al camerei copilului şi a zâmbit.

— Să veghezi asupra noastră, da, tată?

În dormitorul mare, Maggie stătea cu Hannah în poală, aşezată pe o pernă. Amândouă dormeau. Pe podea era o bluză de pijama udă de lapte, împreună cu trei salopete de bebeluş murdare şi câteva şerveţele de muslin umede. Două căni cu ceai se răciseră de mult pe noptieră, alături de o banană pe jumătate mâncată, în curs de înnegrire. Sânul drept al lui Maggie era la vedere, iar Hannah avea o dâră de lapte pe obraz.

Priveliştea era un amestec straniu de calm binecuvântat şi haos deplin, iar Jack s-a simţit sigur că nu se va sătura niciodată să fie părinte.

CAPITOLUL 4

N-a durat însă mult până când Jack s-a trezit că e disperat să se întoarcă la muncă. Nu făcea nici măcar o treime din munca de creştere a copilului, pentru că Maggie şi Penny ţineau toată situaţia sub control, dar, chiar şi aşa,

s-a pomenit în scurt timp tânjind după calmul şi normalitatea unei anchete.

Îi era peste puteri să priceapă cum un copilaş atât de mic putea pune la punct trei oameni în toată firea. Era un om inteligent. Îi putea manipula pe cei mai vicleni dintre infractori, făcându-i să mărturisească, deci cum mama dracului nu era în stare să convingă un bebeluş curat, sătul şi înfăşat să se ducă naibii la culcare la ora trei dimineaţa?

Dar nu lipsa somnului era adevărata problemă – adevărul era că toată rutina aceea i se părea extrem de plictisitoare, într-un fel care-i amorțea creierul. Jack nu mai fusese luat prin surprindere de nimic de nici nu mai ştia când.

Primise misiunea de a o plimba pe Hannah cu căruciorul prin cartier, pentru că Penny insistase că fetița avea nevoie „de o doză zilnică de aer curat”. Jack ştia că probabil acesta era un pretext de a-l scoate din casă, astfel încât ea să se ocupe de toate treburile neplăcute cum ar fi aspiratul, dar nu se supăra, pentru că şi pentru el era o ocazie să mai răsufle. Se aşeza pe o bancă din parc şi-şi verifica e-mailurile, căci, deşi nu era implicat în niciun caz activ, colegii îl includeau uneori şi pe el în discuții. Acest lucru îi oferea o senzație binevenită: mai exista o lume exterioară, de care-i era dor, însă Jack nu îndrăznea să-i spună lui Maggie că se plictiseşte, de frică să n-o întristeze. Ar fi fost uimit dacă ar fi auzit ce discutau ea şi Penny acasă.

— Spune-i! a chicotit Penny, în felul ei caracteristic, relaxat şi direct. Dacă te împiedici de el, trimite-l înapoi la muncă! E plictisit, Maggie. Mie cu Charlie nu mi s-a întâmplat asta niciodată pentru că Jack era deja destul de mare ca să fie interesant.

Penny a râs.

— Bebeluşii nu fac prea multe lucruri şi noutatea dispare repede.

Era ora 21:30 şi Ridley stătea în biroul său, aranjând declarațiile în ordine cronologică, în vederea unei înfățişări în instanță ce urma să aibă loc în cursul acelei săptămâni. Firea lui obsedată de amănunte îşi intra în drepturi când era vorba despre tribunal, iar asta se vedea în performanțele sale. Simpla imagine a lui Ridley în boxa martorilor îi făcea pe avocați să tremure, pentru că ştiau că nu-l pot dărâma nicicum, nici pe el, nici mărturiile lui. Era tare ca o stâncă.

Minunata seară de hârțogărie a lui Ridley a fost însă tulburată de un telefon din partea inspectorului Joseph Gifford, din Chipping Norton.

— Simon, a tunat Gifford la telefon. Ai câteva minute pentru mine?

Gifford nu se prezentase, dar nici nu avea nevoie să o facă. Glasul lui profund şi răsunător avea un ton specific clasei superioare, dar tendința de a lungi ultimul cuvânt al fiecărei propoziții îi trăda originile din Midlands, de care îi era clar ruşine.

— Am un caz încurcat, nu foarte diferit de cel al Prădătorului de la Wimbledon, şi aş avea nevoie de un mic sfat.

Ridley a lăsat deoparte pregătirile pentru tribunal şi a oftat, ascultându-l pe Gifford.

— Acum trei ani s-a dat o spargere în Kingham. O casă mare, retrasă de la strada principală, fără camere de supraveghere.

Gifford folosea mereu fraze scurte, incomplete, lăsându-şi interlocutorul să-i continue ideea.

— Oamenii ăştia, Simon… prea mult bănet. Nu înseamnă nimic pentru ei dacă pierd o bijuterie scumpă. E asigurată

până la Dumnezeu şi înc-o palmă pe deasupra. Vor pur şi simplu să treacă peste, înțelegi tu. Aşa că infractorii ăia nenorociți scapă nepedepsiți. Nimeni nu e de partea mea, asta e problema. Intimitatea, vezi bine, asta e moneda de schimb aici. În jumătate din cazuri victimele nici nu dau declarații. Casele cu chirie la fel, altă problemă. Vreun nenorocit de actor sau mai ştiu eu cine se ascunde într-o locuință închiriată – top secret, de parcă i-ar păsa cuiva. N-o să-mi spună nimic, îşi aduc propria echipă de protecție, nu ne lasă să efectuăm nicio verificare a măsurilor de securitate şi apoi, când devin ținte, e vina mea!

— Chestia asta încă se întâmplă, deci, nu-i aşa?

— O dată la câteva luni. Iar ăştia sunt doar cei despre care aflăm. Ar putea fi mai mulți. E un act de echilibrare politică. Pumnul de fier în mânuşa de catifea nu a fost niciodată mai potrivit decât acum şi aici. Dar... lucrurile deja au devenit mai grave şi trebuie să facem ceva. Repede.

Ridley a sorbit din ceai, iar Gifford i-a descris priveliştea de la ultima casă care fusese spartă.

Mick Arbrose avea nevoie de numai patru ore de somn pe noapte, de la unu la cinci. Era un respectat om de afaceri care trăia în satul Churchill şi care, în fiecare dimineață, îşi plimba labradorul prin Chipping Norton, timp de douăzeci de minute, luându-şi ziarul de cum se deschidea chioşcul de presă, apoi se întorcea. O parte a drumului nu era asfaltată, obligându-l pe Mick s-o ia pe o stradă îngustă, dar fiind atât de devreme se simțea mereu în deplină siguranță. În acea dimineață, totuşi, când Mick a coborât treptele din lemn de stejar, bătrânul lui labrador, Jonty, nu era în hol aşteptându-l să-l întâmpine. Mick s-a dus direct la bucătărie şi s-a uitat sub

blat, acolo unde culcuşul de noapte lui Jonty era pustiu. Programul lui Jonty era la fel de rigid ca al lui Mick, aşa că acesta a început să se îngrijoreze. Singurul loc în care ar mai fi putut fi bătrânul labrador era culcuşul de zi, care se afla sub pupitrul din biroul lui Mick.

De îndată ce Mick a intrat în birou, sângele i-a îngheţat în vine. Seiful din perete era deschis şi fusese golit de aproximativ 100.000 de lire, un ceas Hamilton şi cheile automobilului Bentley niciodată folosit, care stătea în garaj, sub o prelată. Dar Mick nu se uita la seiful deschis. Ochii îi erau aţintiţi spre lăbuţa aurie ce atârna peste marginea culcuşului scump, dintr-un material ecosez, pentru căţei. Şi-a dat seama că Jonty trebuia să fie mort pentru că se ridica întotdeauna să-l întâmpine atunci când Mick intra în vreo cameră. Când s-a apropiat temător de pupitrul său, Mick a văzut că materialul ecosez, cu nuanţe de roşu şi verde, de pe partea din faţă a culcuşului, nu mai era ecosez, ci doar roşu. Mick a început să respire zgomotos, străduindu-se să-şi înăbuşe plânsul. A mai făcut câţiva paşi şi a descoperit că Jonty fusese înjunghiat în ureche cu cuţitul pentru deschis scrisori al lui Mick. Mânerul ornamentat se vedea ieşindu-i din craniu. Mick a început să respire întretăiat. Atacul de panică l-a făcut să cadă în genunchi. A întins mâna, a aşezat-o pe pieptul iubitului său animal de companie şi şi-a trecut degetele prin blana galbenă şi rece a acestuia. A rămas acolo, îngenuncheat, preţ de douăsprezece minute, până la sosirea poliţiei. Şi a rămas tot acolo, în genunchi, alte treizeci şi şapte de minute, până când a ajuns şi medicul veterinar al familiei. Numai când Jonty s-a aflat în siguranţă în grija unui om pe care-l cunoştea le-a permis Mick poliţiştilor să-şi înceapă căutările.

— Mick a zis că Jonty probabil i-a întâmpinat pe spărgători, a continuat Gifford. Nu a lătrat. Era un tovarăş sentimental, nu un câine de pază. Deci n-ar fi avut nevoie să-l omoare. L-au ucis pentru că aşa au avut chef.

— Vrei să vin pe-acolo şi să schimbăm câteva idei? a propus Ridley, dar Gifford nu dorea asta.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Simon, dar... Mă rog, n-ai decât să mi-o iei în nume de rău, de fapt... dar localnicii te vor mirosi de la o poştă. „Poliția Metropolitană” scrie pe tine. Toată lumea va intra în panică. Mă gândeam la băiatul ăsta de la tine. Cel pe care l-ai împrumutat şi la Wimbledon. E obişnuit cu poliția de la țară, nu-i aşa?

— Tocmai a devenit tată, Joe. N-o să vrea să fie trimis în altă zonă, într-o misiune cel mai probabil de durată.

Jack s-a cuibărit în spatele lui Maggie şi a sărutat-o pe gât. Izul de vomă i-a pătruns în nări, aşa că s-a rostogolit, îndepărtându-şi fața de la ea. Maggie îşi schimbase bluza, dar mirosul îi rămăsese în păr. Niciodată, în toți anii de când erau împreună, Jack nu-şi amintea să fi dormit alături de Maggie cu spatele la ea. Era una dintre schimbările recente pe care le ura cel mai mult.

— Ar trebui să te întorci la serviciu, Jack, a şoptit Maggie. Suntem OK, eu şi Penny.

Jack a simțit cum se mişcă patul când Maggie s-a rotit spre el şi l-a cuprins cu brațul peste talie.

— Dacă ne luăm în brațe așa, nu mai simți mirosul de lapte la mâna a doua.

Jack a șovăit, neștiind dacă Maggie vorbea într-adevăr serios.

— Ești și...?

— Jack, te iubesc, dar dacă nu te întorci la serviciu mai repede, Ridley o să mă aresteze *pe mine* pentru crimă.

Ridley n-a fost deloc surprins să-l vadă pe Jack intrând în sala comună, cu ochii înflăcărați, dând din coadă și nerăbdător să se apuce de muncă, însă a fost uimit când Jack s-a oferit să plece în misiunea de consultanță de la Cotswolds. Jack stătea la biroul lui, ca o piesă de rezervă, când l-a auzit pe Ridley informându-l pe Anik în legătură cu misiunea. Ridley chiar i-a comunicat lui Anik numele lui Mike Haskin și l-a instruit să ia legătura cu acesta de la distanță, întrucât Poliția Metropolitană nu avea aprobate fonduri oficiale pentru sprijin extern. Jack se băgase iute în seamă:

— Pentru Mike n-o să aveți nevoie de fonduri dacă mă trimiteți pe mine în Cotswolds, domnule. De fapt, n-o să aveți nevoie deloc de Mike.

Mai multe nici nu fusese nevoie să spună: experiența lui cu poliția rurală, laolaltă cu perioada petrecută la Wimbledon și cu informațiile aflate de la Mike făceau din el alegerea perfectă. Ridley l-a trimis pe Anik, nemulțumit, la locul lui.

Anik se plictisise să fie polițist. Privea în permanență spre viitor în loc să se concentreze asupra cazului pe care-l avea în față. Aștepta cu nerăbdare momentul important și decisiv când urma să strălucească și să primească toată

recunoaşterea pe care era convins că o merita cu vârf şi îndesat. Ambiția lui tinerească nu se domolise odată cu experiența ci, pur şi simplu, devenise mai disperată. Anik începuse în ultima vreme să facă greşeli, iar acum era la un pas de a fi transferat de la cea mai prestigioasă echipă din secție. Ridley ştia foarte bine că-l jignise pe Anik, dar nu avea chef de crizele de nervi ale acestuia. A închis ferm uşa biroului, lăsându-l pe Anik să stea îmbufnat, de unul singur.

— Superiorul tău va fi inspectorul Joseph Gifford, i-a spus Ridley lui Jack. De felul lui, lucrează în Gloucestershire, dar el şi echipa lui au acum un caz în Chipping Norton. De trei ani încoace au avut loc treizeci şi patru de spargeri cunoscute; doar în ultimele şase luni s-au înregistrat unsprezece. Deci autorii lor fie devin aroganți, fie vor să curețe locul înainte să plece mai departe. Iar Gifford ştie că aroganți nu sunt, aşa că probabil e pe punctul de a-i pierde definitiv.

Jack a luat loc, cu dosarul Cotswolds deschis în poală. Era clar că avea deja informații valoroase despre caz.

— Inspectorul Gifford are de-a face cu nişte personaje importante pe-aici, a zis el.

Cum tot felul de foşti prim-miniştri, scriitori celebri, actori şi jumătate dintre prezentatorii de la *Top Gear* aveau case în zona vizată, trebuia să acționezi cu mănuşi dacă voiai să ajuți cu adevărat o comunitate care aştepta soluții, dar punea în acelaşi timp accent pe ocrotirea intimității.

— Cea mai mare problemă a lui e supravegherea, a presupus Jack. Prădătorul de la Wimbledon folosea Common drept ascunzătoare. Clienții inspectorului Gifford au la dispoziție jumătate din Cotswolds să se ascundă. Nu există camere de supraveghere, între case sunt distanțe de kilometri întregi, au alei care nu se învecinează cu nimic, nici pe o parte, nici pe alta, pe distanțe de câte un

kilometru. Trebuie să gândim ca ei şi să-i atragem în capcană.

— Ce mai face Maggie?

Întrebarea lui Ridley avea o altă întrebare nerostită în coadă. Pe aceasta a auzit-o Jack şi a ales să-i dea răspunsul.

— Se va bucura să scape de mine pentru o vreme, domnule. E mai bine să nu-i stau în cale cât timp încearcă să o obişnuiască pe Hannah cu o anumită rutină.

Jack s-a ridicat în picioare.

— Voi discuta cu Maggie, desigur, dar nu va spune nu.

Ridley a tăcut în continuare, sesizând că Jack mai avea ceva de spus.

— Hannah nu va fi chiar botezată, pentru că nu suntem credincioşi, dar vom avea o ceremonie unde-şi va primi numele, ca să-i sărbătorim venirea pe lume...

Ridley a înțeles greşit, spunând iute:

— Sunt convins că vei reveni la timp. În ce dată e?

— Ah, nu am stabilit nimic, domnule. Vă spuneam asta pentru că Maggie şi cu mine ne-am dori să fiți tutorele lui Hannah. Adică naşul ei.

Ridley fu în mod vizibil şocat. Nu-şi închipuise niciodată că un membru al echipei sale i-ar fi putut cere un lucru atât de personal. Cu atât mai puțin se aştepta la aşa ceva din partea lui Jack – se contraziseseră de numeroase ori şi se aflaseră pe poziții opuse în multe cazuri. Dar relația lor profesională se dovedise întotdeauna fructuoasă, deci probabil că faptul că fiecare era cel mai mare critic al celuilalt crease între ei o apropiere pe care Ridley o trecuse cu vederea. A întrebat cu emoție în glas ce însemna, de fapt, să fii tutorele cuiva.

— Adică dacă eu mor la datorie va trebui să-i plătiți taxele de şcolarizare, i-a răspuns Jack cu un rânjet.

Ridley a apreciat sarcasmul din replica lui Jack. Dezamorsase gravitatea momentului.

— Domnule, de fapt, cred că înseamnă că dacă Hannah va avea vreodată probleme şi va simți că nu poate veni la părinții ei, vom şti că are pe cineva de încredere care s-o ajute, urmă Jack, pe un ton serios de astă dată.

Ridley şi-a dres glasul.

— Ar fi o onoare pentru mine, Jack.

Jack plecă spre casă pentru a discuta cu Maggie despre misiunea din Cotswolds. După plecarea sa, Ridley şi-a scos mobilul şi a deschis galeria foto. Avea în total doar vreo zece poze, care nu imortalizau momente intime sau amintiri deosebite. Dar ultima fotografie era de la Maggie: o imagine cu Hannah, dormind dusă, în ziua în care se născuse. Fotografia era însoțită de un text:

Hannah Penelope Warr. 15 mai 2021. 2 kg 900 g.

Ridley a zâmbit imperceptibil, cu o mândrie pe care nu o mai simțise niciodată. Acest bebeluş prețios îi fusese aşadar încredințat, în absența improbabilă a părinților săi. Adrenalina a început să-i alerge prin tot trupul, căci experimenta o senzație care-i fusese străină ani întregi: avea emoții.

CAPITOLUL 5

Jack privea din uşa salonului cum Maggie o hrănea la sân pe Hannah. Era destul de evident că fetița nu putea suge şi respira în acelaşi timp, aşa că trăgea zgomotos aer pe nas între înghițituri, în timp ce în gâtul ei mic parcă gâlgâia ceva. Lapte să fi fost? Flegmă? Era un sunet îngrozitor.

— E foarte gălăgioasă, a zis el încruntat.

— E gălăgioasă şi la miezul nopții, şi la 2, şi la 4 dimineața. Atunci nu pare să te deranjeze prea mult, a replicat Maggie.

O spusese cu blândețe, dar Jack ştia că e epuizată şi nu se putuse abține să sublinieze cât de uşor îi era lui, prin comparație.

Maggie şi-a coborât privirea spre Hannah, ochii li s-au întâlnit şi s-au uitat prelung una la cealaltă. Maggie îi spusese odinioară lui Jack că un copil nou-născut nu vede la o distanță mai mare de 30-40 de centimetri; dincolo de asta, totul e într-o ceață. Aceasta e distanța dintre fața mamei şi a bebeluşului în timpul alăptării, aşa că natura proiectase cu bună ştiință vederea celui mic astfel încât să perceapă chipul mamei mai limpede decât orice altceva pe lume. În timp ce Jack o privea pe Maggie interacționând atât de natural cu Hannah, gândurile i-au zburat, fără să vrea, la Trudie Nunn. Inadecvata mamă biologică a lui Jack nu avusese în mod limpede niciunul dintre instinctele materne pe care le vedea el în acțiune aici. Îl abandonase când era mic, lăsându-l cu mătuşa Fran care, după câteva luni de chin în care avusese grijă de el în paralel cu propria ei familie, sfârşise prin a-l preda, în cele din urmă, sistemului de asistență socială. Ce uşor renunțaseră amândouă la sânge din sângele lor, şi-a spus Jack. Şi cât de minunați fuseseră Charlie şi Penny Warr, iubind un copilaş care nu era al lor!

— De ce zâmbeşti?

Întrebarea lui Maggie a întrerupt amintirile lui Jack.

— Mă gândeam la tata.

În ochii lui Jack era o expresie atât de blândă şi iubitoare, încât Maggie şi-a dat seama că era vorba despre Charlie Warr, nicidecum despre Harry Rawlins. Maggie a întins mâna şi Jack a venit lângă ea. S-a aplecat şi a sărutat-o pe

Hannah pe frunte, apoi şi-a rezemat capul de umărul lui Maggie. Ochii fetiței s-au mutat asupra lui Jack şi au început să-i exploreze chipul, o privire atât de intensă încât lui i s-a părut că-l scrutează până-n fundul sufletului. Jack i-a şoptit fiicei sale:

— O să-ți povestesc despre bunicul tău când vei fi mai mare. Sper să fiu măcar pe jumătate la fel de bun ca părinte.

Maggie l-a mângâiat pe Jack pe cap, iar Hannah i-a cercetat mai departe fiecare părticică a feței. Apoi fetița a surâs şi Jack s-a mirat:

— Uite, Mags! Mi-a zâmbit!

Maggie l-a sărutat cu afecțiune pe Jack pe creştet şi a decis să nu-i spună că Hannah tocmai trăsese un pârț la ea pe genunchi.

Inspectorul Joseph Gifford era lângă secția de poliție, aşteptând să sosească taxiul lui Jack. Alături era parcat un Vauxhall Corsa albastru, care văzuse şi zile mai bune: acesta urma să fie mijlocul de transport al lui Jack pe durata şederii sale în Cotswolds. Clădirea secției era mică, în comparație chiar şi cu cea mai mică secție din Londra, iar locul de parcare al lui Jack îi fusese împrumutat de un sergent în uniformă.

Gifford era un tip mic de statură şi îndesat, cu cel puțin cinci centimetri mai scund decât Jack. Glasul profund şi silueta plinuță îi confereau aspectul unui cântăreț de operă. L-a întâmpinat pe Jack strângându-i mâna cu toată forța, ceea ce sugera o duritate învățată pe stradă, contrazisă însă de copilăria relativ fără griji a lui Gifford şi de ascensiunea total nespectaculoasă în grad de care avusese parte.

— Bine ai venit, Jack. Ne bucurăm să te avem alături de noi.

Sediul poliției era într-o clădire cu trei niveluri, nou construită şi lipsită de personalitate, care contrasta urât cu peisajul spectaculos din Cotswolds. Interiorul era la fel de tern ca exteriorul, iar sala de şedințe arăta ca un birou oarecare. Dacă n-ar fi fost panoul cu probe pe care erau expuse fotografii de la locul infracțiunilor, ai fi putut cu uşurință să o confunzi cu o agenție imobiliară. Gifford l-a condus pe Jack la un pupitru gol de lângă fereastră, ca să poată admira priveliştea în timp ce scotocea prin mormanul imens de dosare şi declarații care-şi aşteptau rezolvarea.

— Biroul meu e acolo, a zis Gifford încruntându-se, arătând spre un colț delimitat al încăperii principale, care nu era câtuşi de puțin un birou. Oaks!

Un polițist tânăr şi-a făcut prompt apariția lângă Gifford.

— Agent William Oaks, acesta e sergentul Jack Warr de la Poliția Metropolitană. Oaks o să-ți arate împrejurimile şi o să-ți răspundă la întrebări. Oaks s-a ocupat de caz de la bun început, aşa că ştie despre ce vorbeşte.

Apoi Gifford şi-a scos mobilul din buzunar şi s-a dus spre biroul lui ca să-şi citească mesajele.

— Ceva de băut? a întrebat Oaks şi, din numai trei cuvinte, Jack şi-a dat seama că Oaks nu-l voia acolo.

Jack i-a refuzat oferta, în schimb l-a rugat pe Oaks să se aşeze şi să-i arate notele despre caz. În câteva minute, Jack îl făcuse pe Oaks să se simtă atât de important încât tânărul agent era ca o bucată de plastilină în mâinile lui. Puternicele rădăcini din Gloucestershire ale lui Oaks îi dăduseră acestuia un accent care, din păcate, îl făceau să semene cu

un țăranoi, dar, în scurt timp, lui Jack i-a fost limpede că era isteț foc şi avea calităţi naturale pentru meseria lui. Şi îi păsa cu adevărat de munca pe care o depunea acolo. Se arătase inițial ostil față de Jack pentru că-i era jenă că ajunseseră într-un punct mort cu cazul respectiv. Jack ştia că ar face bine să-l țină aproape pe Oaks, căci aşa i-ar fi fost mai uşor să fie acceptat de proprietarii locali decât din postura de străin de oraş. După o oră de studiu, Jack a bătut la uşa biroului lui Gifford.

— Dacă nu aveți nimic împotrivă, domnule, mă duc să mă instalez în camera mea, apoi am să dau o raită prin împrejurimi.

Oaks condusese mai puțin de un kilometru pe şosea, însă a tras pe stânga într-un refugiu. Îşi ferea privirea de Jack.

— Domnule... a mormăit el, pe un ton ruşinat.

Oaks şi-a luat inima în dinți şi s-a uitat la Jack înainte de a continua:

— V-am rezervat o mizerie de cameră. Eu şi colegii ne-am gândit că ar fi haios, înțelegeți... Mă rog, nu haios, doar... nu ştiu... Când şeful a zis că vine un sergent de la Poliția Metropolitană să ne ajute, noi... Mă rog, am crezut c-o să veniți pe aici cu nasul pe sus, o să faceți pe şeful şi o să ne tratați ca şi cum noi n-am şti să ne facem treaba. Aşa că v-am rezervat o dărăpănătură.

Jack fu cât pe ce să râdă cu gura până la urechi de sinceritatea naivă a lui Oaks, dar se strădui să rămână serios.

— De ce-mi spui asta? a întrebat el pe cel mai grav ton de care era capabil.

— Pen' că m-am răzgândit. Pensiunea asta la care mergem nu e bună pentru dumneavoastră.

Când Jack a zâmbit, în cele din urmă, tot chipul i s-a îndulcit şi ochii i-au scânteiat. Oaks a ştiut imediat că fusese iertat.

— Verişoara mea, Blair, administrează The Fox Hunters, în centrul oraşului. Un loc superb. Acolo vă duc.

Jack a încuviințat, fericit.

— Hai s-o luăm pe drumul pitoresc, te rog, agent Oaks. Vreau să mă obişnuiesc cu zona asta.

Cotswolds era presărat cu case ca nişte cutii de bomboane de ciocolată, amplasate pe terenuri împrejmuite cu garduri vii şi populate de o largă varietate de animale.

— Gardurile ăstea țin bine oile în spatele lor, aşa-i?

Era clar, din tonul voios al lui Oaks atunci când pusese întrebarea, că *gardurile ăstea* au un secret.

— De pe şosea ți se pare că-ți vin până la brâu, dar pe partea dinspre interior majoritatea au un şanț lat umplut cu rugi de mure. Oile n-au cum să scape peste el. A trebuit să scot odată câinele unui turist dintr-un şanț cu rugi. Văzuse oile, a sărit gardul şi a aterizat între muri. Ăştia sunt ca sârma ghimpată când cazi peste ei. Au trebuit să-l eutanasieze pe amărât... Mai bine-l eutanasiau pe stăpân, după părerea mea.

Oriunde s-ar fi uitat Jack erau drumuri şi cârciumi care aduceau cu mândrie aminte de vremuri demult apuse: The Railway Tavern nu se mai afla în apropierea unei căi ferate în construcție, pub-ul The Horse & Groom îşi transformase grajdurile într-o parcare ce era plină acum de Land Rover-uri, iar Jack era sută la sută sigur că verişoara lui Oaks, patroana de la The Fox Hunters, nu vâna vulpi.

Una peste alta, vechiul şi noul păreau să coexiste paşnic în părțile acestea. Chiar şi bătrânele cabine telefonice roşii, scoase din funcțiune, fuseseră transformate în puncte de prim-ajutor dotate cu defibrilatoare – probabil pentru a salva viața excursioniştilor supraponderali de la oraş care făceau infarct fiind convinşi că o săptămână de trai sănătos la aer curat putea şterge cincizeci şi una de săptămâni de viață sedentară.

Jack a observat că multe dintre sate şi orăşele tindeau să fie deservite de o singură şosea principală, asta însemnând că exista o singura cale de sosire şi de plecare, aşa că, spre deosebire de spărgătorii de la Londra, tâlharii de aici nu puteau scăpa făcându-se pierduți ca şobolanii într-un labirint. Ceea ce-l aducea la întrebarea: de ce nu-i prinseseră încă Gifford şi echipa lui?

Cotind pe următoarea stradă, Oaks s-a oprit la semaforul intermitent. Din sens opus, trei camioane încărcate cu echipamente agricole şi diverse provizii au trecut huruind pe lângă ei, urmate de câteva remorci pentru cai şi vreo cinci-şase maşini.

— Ce e cu tot traficul ăsta, unde se duce toată lumea? Cum țineți evidența acestor vehicule mari? a întrebat Jack. Le recunoşti pe toate?

— Majoritatea da, i-a răspuns Oaks. Şcolile de echitație au siglele inscripționate pe remorcile pentru cai, aşa că sunt simplu de deosebit. Remorcile neinscripționate aparțin chiriaşilor. N-am cum să ştiu cine le închiriază săptămână de săptămână. Concursurile ecvestre aduc pe aici mii de oameni din afară, desigur; unii închiriază remorci, alții le aduc pe ale lor. Iar camioanele... unele transportă echipament masiv spre fermele locale sau dinspre acestea; altele sunt europene, sunt doar în trecere. Am văzut zeci de petiții locale care ne cer să obligăm camioanele să ocolească localitatea, dar nu putem.

Jack era intrigat de această comunitate derutantă, de fapt. Erau foarte mulți oameni care nu aparțineau permanent locului. Un necunoscut ar fi fost observat fără îndoială, dar în acelaşi timp ignorat, pentru că lumea ar fi presupus că e unul dintre numeroşii indivizi care doar treceau pe acolo în fiecare săptămână. Într-o singură clipă, perspectiva lui Jack asupra investigației se schimbase radical. Acum se gândea: *Cum mama dracului s-ar putea*

aştepta cineva ca Gifford şi echipa lui să țină evidența tuturor?

— Acum vă înțeleg marea problemă, Oaks, a spus el gânditor. Locuiți într-o comunitate flexibilă. Chiriaşi particulari însoțiți de propriul personal, care vin şi pleacă săptămânal, celebrități care iau o pauză de la propriile vieți, excursionişti de weekend, case la țară, turişti, concursuri ecvestre... Să-mi fut una...

Oaks a pufnit zgomotos în râs la înjurătura lui Jack.

— Spargerile sunt rapide şi discrete, nu-i aşa? a continuat Jack când semaforul s-a făcut în sfârşit verde, iar Oaks a luat-o din loc.

— Da, domnule. Aş spune că au fost țintite, dar adevărul e că ai putea intra în oricare dintre casele astea retrase şi ai putea trage lozul cel mare. E clar că banda de hoți are cunoştințe de electronică, pentru că sistemele de securitate şi seifurile nu le ridică nicio problemă. Luna trecută am avut un caz – două zile i-a luat individului să îşi dea seama că a fost jefuit. I-au luat colecția de ceasuri de pe masa din garderobă, ştiți, iar el nici n-a observat până când n-a trebuit să se pregătească pentru nu ştiu ce ceremonie de premiere de la golf. A sunat la compania de asigurări înainte să se ne sune pe noi. Problema cu jafurile astea, domnule, şi unul dintre motivele pentru care şeful meu l-a sunat pe şeful dumneavoastră, e că individul cu pricina crede că dormea liniştit în patul lui în noaptea în care i-au intrat în casă şi l-au jefuit, pentru că era bolnav, avea gripă. Hoții n-aveau de unde să ştie asta şi, din fericire, el a dormit ca un copilaş datorită medicamentelor, aşa că nu s-a trezit. Însă e doar o chestiune de timp până când vor da nas în nas cu vreun proprietar şi cred că n-o să stea pe gânduri dacă să-l omoare sau ba. Vreau să spun, dacă-i înfigi lui Jonty în cap un cuțit de deschis scrisorile, sigur eşti în stare şi să omori un om...

Oaks a clătinat din cap cu tristețe.

— Cum se compară toate astea cu spargerile dumneavoastră din Wimbledon, domnule?

— Astea sunt mai rele, a spus sumbru Jack. Pentru că, ai dreptate, dacă banda o să dea peste proprietarul vreunei case, lucrurile ar putea scăpa rapid de sub control.

Jack s-a uitat spre Oaks şi a observat un nou aer de îngrijorare pe chipul acestuia.

— Dar spărgătorii au întotdeauna tipare comportamentale. Trebuie să găsim tiparul pe care îl lasă în urmă infractorii noştri. Apoi le putem lua fața.

The Fox Hunters era o clădire veche de gresie, cu pereți strâmbi şi ferestre mici, cu grilaje, montate în rame de plumb care nu se mai potriveau în cadrele lor. La recepție, zidăria de piatră aparentă şi grinzile de lemn erau întreținute cu gust şi decorate minimalist... dar în zona de bar omagiul adus trecutului depăşise limitele. Pereții erau acoperiți aproape în întregime cu fotografii în culori sepia, harnaşamente şi decorațiuni pentru cai şi felurite alte obiecte vechi din piele pe care Jack nici măcar nu era în stare să le identifice. Atmosfera intenționat antică a locului era în contrast strident cu actuala sa ocupantă, Blair, în vârstă de 20 de ani, plină de tatuaje, care arăta exact ca o variantă drăguță şi feminină a agentului William Oaks.

Jack s-a aşezat pe o bancă îngustă care a scârțâit sub el, cu gând s-o sune pe Maggie, în timp ce noul lui prieten se ocupa de cazare. Maggie a răspuns repede, i-a zis că e mai bine să vorbească pe FaceTime, apoi a închis.

Fețişoara lui Hannah a umplut tot ecranul.

— O vezi?

Maggie vorbea inutil de tare.

— Salută-l pe tati!

Jack s-a uitat împrejur. În bar erau câțiva bătrâni care trăgeau de halbele de bere şi citeau ziarul în timp ce luau

prânzul; cu toții puteau să o audă pe Maggie la fel de clar cum o auzea Jack.

— Hei, tati! Vorbeşte cu ea, Jack. Îți cunoaşte vocea.

— Mags, a şoptit Jack, nereuşind să dea volumul mobilului mai încet, Mags, nu vorbesc cu copilul. Nu pot... Mags, te rog.

Jack a ridicat privirea şi l-a văzut pe Oaks aplecându-se pe sub pragul de sus al uşii şi rânjind spre el fără să se ferească.

— Închid, să ştii, Mags.

Când au revenit la secție, Jack i-a zis lui Gifford că i-ar plăcea s-o ia de la zero şi s-o interogheze din nou pe una dintre primele victime, Maisie Fullworth, pentru că aceasta era singurul martor ocular a spargerilor. Gifford a clătinat din cap.

— Nu pot. Maisie e o fată delicată şi are o mamă extrem de protectoare. În prezent se află cu mătuşa ei în Swindon.

Pe chipul lui Jack nu prea se citea compasiunea. Putea să accepte faptul că Maisie avea doar 15 ani la momentul spargerii şi fusese o traumă pentru ea să se trezească din somn şi să vadă un individ la ea în dormitor – dar asta se întâmplase demult, în 2018.

— E exemplul perfect al fenomenului cu care ne confruntăm, Jack, a explicat Gifford. Doamna Fullworth e judecător la Înalta Curte din Oxford. Dacă ea spune că nu o putem chestiona pe Maisie, atunci n-o putem chestiona pe Maisie. Declarația ei e aici şi va trebui să te mulțumeşti cu ea. Oaks!

Oaks a interpretat tonul bubuitor al şefului său drept un ordin de a recita declarația lui Maisie.

— Maisie s-a trezit la ora 2 dimineața din cauza unui sunet despre care a spus că i se părea că vine de la cineva stând pe o scândură din parchet care scârțâia, în dreptul camerei ei. S-a ridicat în capul oaselor şi, în oglinda de pe uşa dulapului, a zărit silueta unui bărbat. Din descrierea ei, deloc rea pentru o fetiță speriată, individul avea constituție medie şi peste 1,82 înălțime. I-a aproximat înălțimea uitându-se la mine. Bărbatul a fugit cu un inel de logodnă cu diamant şi cu 500 de lire bani gheață.

Gifford s-a uitat peste umărul lui Jack la mica lui echipă, formată din şase bărbați şi femei. Jack i-a urmărit privirea.

— De ce nu mă prezinți înainte să moară cu toții de curiozitate?

Au luat cu toții loc în sala de şedințe, cu brațele împreunate, pregătiți să le spună „tipul de la Met” cum să-şi facă treaba. Dar primele cuvinte rostite de Jack i-au luat prin surprindere.

— Mulțumesc că m-ați primit în secția voastră. Să nu mă înțelegeți greşit, eu sunt responsabil acum şi eu voi conduce echipa până când banda asta va ajunge în spatele gratiilor, dar trebuie să recunosc că abordez acest caz prin prisma excelentelor eforturi depuse de voi până acum. Aşadar, vă mulțumesc.

Apoi a trecut direct la subiect.

— Această bandă *nu* va pleca şi nici nu va dispărea pentru totdeauna. *Nu* va recurge la crimă, ceea ce ştiu că e preocuparea voastră principală. Îi vom prinde. Iar voi veți avea momentul vostru.

Cineva i-a întins mâna lui Jack.

— Mulțumim, domnule. Ne bucurăm să vă avem în mijlocul nostru.

Oaks vorbise cu toată maturitatea de care putea da dovadă un agent experimentat. Jack i-a strâns mâna şi, cu

acel gest simplu, a fost acceptat în echipa de la Chipping Norton.

CAPITOLUL 6

A doua zi de dimineață, jumătate din noua echipă a lui Jack se afla la birou, scotocind printre dovezi, căutând mai ales oamenii sau vehiculele prezente în vecinătatea tuturor spargerilor, în timp ce cealaltă jumătate era pe teren, luând declarații proaspete şi întrebându-le pe toate victimele cunoscute ale jafurilor dacă mai ştiau cine altcineva fusese vizat şi nu raportase incidentul.

Soneria mobilului lui Gifford s-a auzit cu două secunde înainte ca el să apară în sala de şedințe, aducând un amestec de gustări calde şi reci pentru toată lumea. A rămas absolut uimit când i-a văzut doar pe trei dintre agenții săi la mesele de lucru.

— Ceilalți iau din nou declarații, domnule, a explicat rapid Jack.

Ştia că lui Gifford n-o să-i placă faptul că le dăduse ordine fără să se consulte mai întâi cu el.

— Ştim că unele dintre spargeri nu au fost raportate, iar asta nu ne ajută cu nimic. Avem nevoie de o imagine completă ca să descoperim tiparul – dacă există vreunul. Nu vom ajunge nicăieri dacă suntem reactivi; trebuie să fim proactivi. Iar orice mişcare pe care o facem şi îi va deranja pe marii ştabi va fi dată uitării atunci când vom prinde banda.

Fără a-i răspunde, Gifford le-a întins mâncarea caldă polițiştilor prezenți şi a aşezat gustările reci pe mesele celor plecați în misiune. Îşi acorda un răgaz pentru a se gândi la

îndrăzneala lui Jack, care dăduse primul ordin pe ziua respectivă.

— S-au dus în civil, domnule, a adăugat Oaks când tăcerea i s-a părut prea greu de suportat. Deci n-ar trebui să facă prea multe valuri.

Gifford nu avea de ales: trebuia să accepte deocamdată această decizie.

— Ei bine... sper să avem ceva de arătat până în momentul când biroul inspectorului-şef se va umple de reclamații.

— Vom avea.

Jack a inspirat profund înainte să rostească următoarea frază. Reacția lui Gifford urma să-i spună dacă acest caz putea fi câştigat sau nu.

— Oaks şi cu mine ne vom duce s-o chestionăm din nou pe Maisie Fullworth.

Gifford a trântit tava cu băuturi pe cel mai apropiat birou. Jack era pregătit pentru această reacție şi ştia deja ce să-i spună.

— Nu pot să muncesc cu o mână legată la spate, domnule. Nu doamna Fullworth ştie ce e mai bine pentru această comunitate – *noi* ştim. Faptul că ea nu pricepe acest lucru nu e problema mea.

Gifford şi-a țuguiat buzele, şi-a scos bărbia înainte şi a încuviințat. Apoi şi-a extras mobilul care nu contenea să bâzâie din buzunar, s-a dus la el în birou şi a închis uşa. Nemulțumit, s-a aşezat pe un scaun ca să-şi citească mesajele, iar Jack a desluşit imediat misterul de dincolo de fațada brusc transparentă a grăsanului. Gifford nu era un lider, ci un subaltern deghizat. Jack urma să se poarte mai blând cu el de-aici înainte – nu din milă sau din vinovăție, ci pentru că ştia că nu era nevoie să fie insistent cu un om care n-avea să reacționeze în acelaşi fel.

Doamna Fullworth nu era deloc încântată să-i vadă din nou pe poliţişti la uşa ei şi a transmis foarte limpede acest lucru de la bun început, neoprindu-se din ceea ce făcea. Se învârtea prin bucătărie, măturând în zigzag nişte bucăţi de noroi în colţul cel mai apropiat de uşa din spate.

— Mereu îi spun domnului Fullworth să bată din picioare când intră, ca să lase noroiul afară, dar uită de fiecare dată.

Pe urmă, aproape fără să-şi tragă sufletul, a început să recapituleze cât de cooperantă fusese ea până atunci.

— Aveţi datele de contact ale întregului personal – tipul care se ocupa de întreţinerea piscinei a murit între timp, aşa că-l puteţi şterge de pe listă. Aveţi informaţiile privind poliţa de asigurare pentru inelul de 2000 de lire – a durat câteva luni ca banii să-mi parvină, asta e o infracţiune pe care aţi putea s-o investigaţi. Oricum, inelul nu mai poate fi înlocuit. Asta e toată faza cu spargerile, nu-i aşa? Sunt extrem de personale. Ah, ce ar mai fi? Banii – în fine, pe ăia n-o să-i mai văd niciodată. Nu contează. Erau doar 500 de lire pentru întreţinerea casei sau ceva de genul ăsta...

— Doamnă Fullworth, a întrerupt-o Jack. Când se întoarce Maisie la dumneavoastră?

Jack ştia cât era de important pentru el să câştige controlul asupra conversaţiei. Deocamdată, doamna Fullworth nu se oprise din vorbit, într-o tentativă de a-şi afirma autoritatea, şi, deşi Jack vedea că îi merge cu Oaks, cu el n-avea, categoric, cum să-i meargă.

— Fiica mea...

Doamna Fullworth apăsa pe cuvinte ca să-i indice faptul că Maisie era proprietatea ei.

— Fiica mea a suferit de anorexie mare parte din adolescență, dar, de la jaf încoace, lucrurile s-au înrăutățit. În prezent se află la mătuşa ei, sora mea, în Swindon. Lisa e specialist în terapie prin artă. Maisie trece printr-o perioadă dificilă şi o ajută să fie departe de-aici. Departe de aceste amintiri traumatizante.

Jack a întrebat din nou când se va întoarce Maisie, dar i s-a spus că nu s-a stabilit cu exactitate.

— Fiecare se vindecă în ritmul lui.

— Din păcate, doamnă Fullworth, a replicat Jack cu fermitate, şi noi avem ritmul nostru. Aceşti hoți îşi croiesc drum prin comunitatea dumneavoastră, printre prietenii dumneavoastră. Îşi bat joc de noi.

Doamna Fullworth şi-a îngustat ochii şi a strâns de coada măturii până când i s-au albit buricele degetelor.

— Ei ştiu că vă prețuiți intimitatea la fel de mult ca bunurile, aşa că vă obligă să alegeți.

Jack a făcut un pas spre ea, apropiindu-se mai mult decât i-ar fi convenit ei, doar ca să constate că femeia nu era deloc arogantă. Era speriată. Acum ştia ce să spună. I-a promis să-i redea singurul lucru pe care era sigur că doamna Fullworth îl pierduse cu adevărat:

— Intenția mea e să iau controlul din mâinile lor şi să vi-l redau dumneavoastră. Atunci fiica dumneavoastră se va putea întoarce acasă fără teamă. Pot să vă spun pe numele mic, doamnă Fullworth?

La câteva clipe după ce roşea ca o şcolăriță şi-l anunța că numele ei de botez e Eloise – „dar îmi puteți spune Elli” –, doamna Fullworth le mărturisise că se simțea vinovată pentru că în momentul jafului era plecată la partida ei săptămânală de bridge. Ea şi câteva prietene se întâlneau în fiecare marți şi, în seara aceea, Maisie se afla acasă pentru că era vacanța de la mijlocul semestrului. Elli totuşi ieşise, pentru că era singura ei seară liberă şi muncise din greu

toată săptămâna. Aşa că Maisie rămăsese singură acasă şi dăduse nas în nas cu individul din dormitorul ei. Elli aproape că izbucnise în plâns gândindu-se ce i s-ar fi putut întâmpla fetiței ei în noaptea aceea oribilă şi înfricoşătoare. Ca familie, se bucura că scăpaseră atât de ieftin.

Când s-au întors la maşină, Oaks nu se putea opri din zâmbit.

— Domnuleeee! a râs el, cu huruitul specific celor din vest. E absolut senzațional!

Jack s-a sprijinit de portiera pasagerului şi a privit spre tabla de şah infinită a terenurilor din jur. Oaks, fără să observe, a intrat în maşină şi a pornit motorul. Apoi l-a oprit şi a ieşit din nou, nesigur de motivul pentru care se oprise Jack.

— Să nu încetezi niciodată să priveşti aceste câmpuri, i-a zis Jack, privind spre orizont. Am crescut într-un loc asemănător cu acesta, dar fiica mea va creşte la Londra. E un oraş uluitor, dar, la naiba...

Şi-a desfăcut brațele.

— Uită-te la asta!

Oaks s-a încruntat, străduindu-se cu disperare să vadă ce vedea Jack.

— Trebuie să-i înțelegi valorile doamnei Fullworth ca s-o convingi să facă tot ce vrei tu.

— Deci o manipulăm?

— Normal. Cât timp e pentru o cauză bună, e-n regulă. Asta...

Jack s-a uitat din nou spre orizont.

— De aici vin furia şi teama lui Elli. Nu vrea să piardă asta. S-o piardă în fața unor gunoaie. Locul ăsta de la țară e al lui Maisie. Cum de îndrăzneşte cineva să-i fure asta? Maisie e în nenorocitul de Swindon. Ai fost vreodată în Swindon?

Încruntarea de pe fața lui Oaks a dispărut şi ochii i s-au lărgit. Pricepuse. Apoi i-a sunat mobilul şi s-a îndepărtat ca să răspundă.

Lui Jack i-a luat un moment să facă o poză şi să i-o trimită lui Maggie. Aceasta i-a răspuns imediat.

Mi-aş dori să fim acolo cu tine xxx.

— Domnule, a intervenit Oaks, Charlotte Miles are o seră şi o firmă de grădinărit chiar lângă Churchill. E pe domeniul unei mici gospodării – porci, pui, rațe şi capre, ceva de genul ăsta. Are două vehicule: o dubă cu care livrează legume şi răsaduri şi o furgonetă veche pentru partea cu întreținerea grădinilor. Între două slujbe, lucrează pentru majoritatea celor de-aici. Ori duba, ori furgoneta au fost la fiecare dintre proprietăți, cu două seri înainte de a fi jefuite.

Deşi Oaks îi spunea lui Jack că găsiseră un numitor comun, nu era convins că Charlotte era numitorul comun pe care-l căutau ei. Oaks i-a explicat că femeia fusese deja interogată şi exclusă de pe lista suspecților pentru că avea un alibi solid pentru fiecare spargere.

— Şi, în plus, Charlotte nu e un tip de un metru optzeci înălțime, a adăugat Oaks.

Jack a subliniat că, deşi era de acord că Charlotte n-avea cum să fie implicată în jafuri în mod direct, ar fi putut fi un fel de spion – putea fi trimisă în recunoaştere la acele proprietăți înainte de spargeri. Oaks avea îndoieli.

— Păi, da, e posibil. Dar la fel putea şi John, poştaşul nostru. La fel şi June, tipa care ne distribuie ziarele, care are pe la 50 şi ceva de ani. Şi la fel şi...

Jack s-a îndepărtat. Nu avea chef să-l asculte pe Oaks înşirându-i o listă a oamenilor care vizitau casele din zonă săptămânal, dacă nu chiar zilnic.

Ridley stătea drept şi neclintit în boxa martorilor, cu mâinile la spate. Sacoul îi cădea perfect pe umeri şi nu prea puteai să observi când respiră. Arbora o expresie indescifrabilă în timp ce asculta fiecare silabă din fiecare cuvânt din fiecare întrebare pe care o punea avocatul apărării. Şi, în vreme ce Ridley se gândea cum să răspundă, ochii nu i se mişcau deloc, ca să nu sugereze vreo amintire incompletă sau vreo speculație. Era impunător. Sergentul Laura Wade nu-şi putea lua ochii de la el.

După ce şi-a dat seama că se zgâieşte la el, a început să roşească. *Iisuse Hristoase!* şi-a spus ea. *Ridley e sexy ca naiba acolo sus!*

Ridley nu era deloc genul Laurei. Jack era genul ei. Ea şi Jack fuseseră parteneri preț de un an şi ceva, iar ea şi-l imaginase în fiecare secundă din perioada aceea fără pantaloni pe el – aspectul lui misterios, boem şi aspru, obținut fără efort, îi făcea inima să-i bată mai repede ori de câte ori dădea ochii cu el. Laura sperase că această senzație se va disipa atunci când Maggie rămăsese însărcinată, dar nu se întâmplase aşa; doar că acum se pricepea mai bine s-o ascundă.

Ridley, spre deosebire de Jack, era slăbănog şi plictisitor. Dar, când îl vedea atât de sigur pe el şi de convingător în boxa martorilor, îşi dădea seama cât era de inteligent. Înainte de asta, Laurei nu i se părea că inteligența e atrăgătoare, dar poate că se maturiza, şi-a zis ea.

S-a trezit apărându-l pe Ridley de propriile ei prejudecăți: în minte, a înlocuit „slăbănog” cu „atletic”, „plictisitor” cu” inteligent” şi, brusc... Ridley devenise o partidă excelentă!

Judecătorul a lovit cu ciocănelul şi visul Laurei s-a destrămat. Ridley a coborât din boxa martorilor şi Laura a ieşit după el pe coridorul tribunalului, unde el a sunat pe cineva de pe mobil. I-a zâmbit Laurei, transmițându-i că avea să i se alăture în câteva secunde.

— Crede-mă, a spus Ridley la telefon, sergentul Warr nu exclude vreodată pe cineva decât dacă e sută la sută sigur că nu e implicat. Lasă-l să mai cerceteze totul o dată. Lasă-l să verifice din nou. Ascultă-l, Joe, sau vei regreta.

După ce a închis, Ridley s-a îndreptat spre Laura, care stătea de una singură pe banca de pe coridor.

— Pari emoționată, Laura. N-ai de ce. Fii concisă, ai încredere în tine. Suntem stăpâni pe situație.

Laura şi-a adus aminte de ceva – o conversație mai veche pe care ea şi Jack o purtaseră cu câteva luni în urmă, în care făceau mişto de faptul că Ridley îşi pregătea fiecare caz şi fiecare razie foarte încet, apoi ducea totul la bun sfârşit foarte repede. Atunci, Laura făcuse un comentariu frivol:

— Crezi că aşa e şi în dormitor? Se pregăteşte cu viteza țestoasei şi termină cu viteza unui tren?

Acum gluma se preschimbase într-o imagine excitantă pe care Laura nu şi-o putea scoate din cap. Grefierul i-a strigat numele – era rândul ei să depună mărturie. Ridley i-a aruncat un zâmbet încurajator.

— Doar concentrează-te. Nu te lăsa distrasă de nimic.

Da, sigur! şi-a spus ea.

Proprietatea lui Charlotte Miles era exact aşa cum şi-o închipuise Jack. Gardul care delimita zona era înalt şi solid, ca să protejeze oile, rațele şi găinile care umblau libere, dar gardurile interioare erau nişte improvizații. Cocina porcilor

era o combinație de grilaje de lemn şi metal reciclate din alte zone ale fermei, prinse laolaltă cu sârmă; găzduia trei porci foarte mari. Şi câmpurile întinse cu legume şi fructe erau protejate de o plasă metalică şi de „şoricei” de plastic. În ceea ce fusese odinioară grădina din spate, serele erau acum pline cu plante care creşteau prin micile spații dintre geam şi rama acestuia şi, dincolo de asta, era o livadă uimitoare cu lămâi, meri şi peri.

Pe dinafară, casa era dărăpănată şi bătută de intemperii, cu ferestre atât de murdare încât era imposibil să distingi ceva prin ele. Oaks a ciocănit în uşa la fel de murdară.

A deschis o femeie pe la 30 şi ceva de ani. Era subțirică şi drăguță, avea părul lung şi ciufulit legat într-o coadă care-i cădea printre omoplați. Purta un maieu şi o salopetă decupată în laterale, care-i lăsa la vedere partea de sus a şoldurilor. În picioare avea nişte şosete verzi tricotate, făcute să încapă perfect în cizmele de cauciuc marca Hunter din spatele uşii.

— Bună, Annie. Ea e Annie Summers, a prezentat-o Oaks. Annie, acesta e sergentul Jack Warr, de la Poliția Metropolitană din Londra.

Când Annie a zâmbit şi s-a dat la o parte ca să le facă loc înăuntru, Oaks a adăugat cu glas jos:

— Scoateți-vă pantofii, domnule.

De-abia atunci Jack a zărit pantofii scoțieni odinioară negri, plini acum de ceea ce spera să fie doar noroi. Oaks, pe de altă parte, purta bocanci maronii cu tălpi atât de groase încât partea din piele nu era murdară aproape deloc.

În afara verandei pline de noroi, ferma, pe dinafară murdară, era de fapt imaculată. Grinzile din tavan, din lemn de culoare închisă, împărțeau camera mare de primire într-un salon, sufragerie şi bucătărie. Salonul era primitor, cu covoare pufoase şi mobilier modern complet, cu numeroase pisici răspândite peste tot, în vreme ce sufrageria şi

bucătăria aparţineau mai degrabă unei ferme tipice, cu un cuptor Aga, oale suspendate şi plăci masive de gresie pe jos.

Oaks i-a zis lui Annie că veniseră s-o vadă pe Charlotte, încercaseră s-o sune înainte, dar nu răspunsese nimeni.

— Lotte n-are nicio treabă cu telefonul mobil, a zis ea zâmbind. E la cai, aşa că mobilul zace prin vreo căpiţă de fân. Cred că nici nu ştie că nu-l are în buzunar.

În timp ce vorbea, Annie tastă un mesaj, care a fost urmat rapid de un fluierat electronic din apropierea pervazului de la bucătărie. Annie s-a dus spre ghiveciul de lângă chiuvetă – acolo era mobilul lui Charlotte.

— Vedeţi? Nici măcar nu l-a scos din casă. Vrei să vă conduc eu, Will, sau vă descurcaţi singuri?

Oaks a asigurat-o pe Annie că era capabil să-l ducă pe Jack la grajduri, nu era nicio problemă.

După ce s-au încălţat la loc, Jack l-a întrebat pe Oaks cât de bine le cunoştea pe cele două femei, dat fiind că Annie îi spusese pe numele mic. Oaks i-a repetat ceea ce Jack ştia deja, că pe-acolo toţi se cunoşteau între ei şi că lucrurile puteau deveni incredibil de încurcate dacă se descoperea că vreunul de-al lor era amestecat cu spărgătorii.

În spatele casei, imposibil de văzut din drum, erau două grajduri, fiecare având destul spaţiu pentru patru cai. Unul dintre grajduri era plin, celălalt era gol şi folosit ca depozit pentru nutreţ şi pentru echipamentul pe care Charlotte îl folosea pentru firma ei de grădinărit. Când Jack şi Oaks se apropiau, Charlotte tocmai ducea cei patru cai pe un câmp din apropiere. Caii au ieşit entuziasmaţi în spaţiul deschis şi verde unde au sărit şi au dat din picioare, apoi au început să pască iarba proaspătă.

Charlotte era o femeie mai solidă decât Annie, dar nu grasă, ci puternică şi atletică, pentru că muncea pământul şi îngrijea animalele. Avea părul des, castaniu şi ondulat, prins la spate cu o fundă galbenă, purta o salopetă şi cizme

de cauciuc ca ale lui Annie şi un tricou mai lung care-i ascundea talia. O cămaşă roşie în carouri îi completa ținuta, iar Jack ar fi presupus, după dimensiunea acesteia, că aparținea bărbatului casei, dacă nu i s-ar fi spus deja că Annie şi Charlotte alcătuiau un cuplu. După ce caii au ieşit pe câmp şi poarta a fost închisă la loc, Charlotte a început să se caute prin buzunare după ceva ce evident nu era acolo.

— E în bucătărie, Charlotte! a strigat Oaks, aşa că femeia s-a întors cu fața spre ei.

Charlotte avea ochii de un albastru foarte deschis, cu gene lungi şi negre. Nasul micuț şi buzele mari erau trăsăturile care-i făceau chipul să fie drăguț fără prea mare efort, deşi nu frumos în adevăratul sens al cuvântului. Era fascinantă când o priveai. Oaks i l-a prezentat pe Jack, iar Charlotte i-a rugat să nu se supere dacă munceşte în timp ce vorbeşte cu ei. Acest simplu gest de curtoazie a delimitat-o imediat de oamenii ca doamna Fullworth – Charlotte era încrezătoare într-un mod firesc şi putea fi politicoasă fără teama de a părea umilă. Nu trebuia să-şi afirme poziția în fața nimănui. Charlotte a dispărut într-unul dintre grajduri şi a s-a întors cu o pereche de cizme de cauciuc în mână. I le-a întins lui Jack.

— Odinioară au fost ale tatălui meu.

Acum Jack aflase cine era proprietarul cămăşii supradimensionate.

Jack s-a sprijinit de un cauciuc de tractor, schimbându-şi pantofii distruşi cu cizmele unui mort, şi a privit-o pe Charlotte umblând în sus şi-n jos, punându-le nutreț cailor pentru când aveau să revină în grajd, deloc deranjată de cei doi polițişti din curtea ei. A luat două hamuri şi s-a îndreptat spre câmp, unde cei patru cai cărora tocmai le dăduse drumul se bucurau de libertate pe terenul deschis.

— Fiți atenți!

Zâmbind cu mândrie, a ridicat mâna şi a fluierat încet. O iapă masivă şi sură şi-a ciulit urechile mari şi a luat-o la galop înspre ei. S-a oprit exact în fața lui Charlotte şi şi-a coborât capul, lăsând-o să-i pună hamul.

— Ți-a fost dor de mine, Florrie? E o dulceață. E perfectă pentru copii. Mai târziu o să meargă câteva ore la o şcoală de echitație, pentru că unul dintre caii lor a luat-o razna.

Jack s-a trezit captivat de relația pe care Charlotte o avea cu Florrie, văzând cum acest animal, mai înalt decât femeia, făcea ce i se spunea din alte motive decât supunerea sau datoria. I se părea că iapa o respectă şi are încredere în Charlotte, ba chiar o iubeşte. Pe Jack imaginea îl inspira. Apoi a luat cel de-al doilea ham, a sărit poarta şi s-a dus pe câmp. În capătul îndepărtat al acestuia, un cal roib, cu aspect fioros, păştea singuratic. Charlotte a ridicat brațul cât mai sus şi l-a ținut aşa până când i-a atras atenția. După ce calul a zărit-o, femeia i-a făcut un semn discret să vină la ea. Roibul s-a dat în spate preț de o clipă, ca un cal sălbatic, apoi a pornit în galop spre Charlotte cu o viteză înfricoşătoare.

Deşi se afla în siguranță, dincolo de poartă, Jack simțea pământul cutremurându-se sub copitele lui. Charlotte i-a aruncat lui Jack o privire peste umăr.

— Se dă în spectacol.

Roibul a trecut pe lângă ea, a dat un ocol şi, în cele din urmă, s-a oprit lângă umărul femeii, cu capul sus.

— E un mustang. L-au salvat de la un cretin din State care l-a adus aici şi a descoperit că nu-l poate dresa. L-au castrat, dar nu i-a ajutat cu nimic. Au considerat că nu mai poate fi util pentru nimeni, aşa că l-au neglijat. L-am văzut într-o zi pe pajiştea lor când treceam pe-acolo şi – Doamne Dumnezeule! – era minunat. Subponderal şi neîngrijit, dar tot minunat. Vezi cum nu vrea să-şi lase capul spre mine?

Mustangul era mult mai înalt şi mai semeț decât iapa sură, dominând-o pe Charlotte. Apoi a întors capul, iar ochii lui negri şi temători s-au ațintit asupra lui Jack. A scos un abur fierbinte pe nări, făcând ca părul de pe fruntea lui Charlotte să fluture. Ea a ridicat privirea şi a şoptit:

— Iuda...

Mustangul şi-a lăsat capul în jos şi a lăsat-o să-i pună hamul. De atât a fost nevoie. Cuvântul potrivit la momentul potrivit.

— Ştii ce e un cal de bătaie, zis şi Iuda? a întrebat Charlotte, prinzând cataramele hamului. Când caii sălbatici aleargă în libertate, prinzi unul şi-l dresezi. Poate dura câteva săptămâni, poate chiar câteva luni, dar, când e gata, îl poți elibera şi el va aduce toată turma în țarc, ca un Iuda care-şi trădează frații.

Charlotte l-a privit îndelung pe Iuda.

— Aşteptăm veterinarul, să-i facă un control medical de rutină. Încă nu e puternic aşa cum ar trebui. Dar e pe drumul cel bun. Vreți să bem un ceai? Annie sigur a pus deja ceainicul pe foc.

În bucătărie, Annie pusese, într-adevăr, de ceai. Nişte felii zdravene de pâine fuseseră tăiate şi aşteptau să fie unse cu gem de casă sau cu miere. Jack a refuzat, dar Oaks s-a înfruptat.

— Annie face cea mai gustoasă pâine, a zis el umplându-şi gura cu mâncare.

După ce amabilitățile au luat sfârşit, Jack a întrebat-o pe Charlotte despre Eloise Fullworth.

— Doamna Fullworth e unul dintre clienții mei.

Charlotte povestea cu sinceritate despre relația cu familia respectivă. Răspundea repede, fără pauze, ceea ce sugera că nu stătea să se gândească la ce ar fi fost mai bine să spună. Asta i-a transmis lui Jack că, foarte probabil, femeia nu avea nimic de ascuns.

— Mă ocup de grădina ei. O îngrijesc, cam asta fac. Schimb plantele care cred că trebuie schimbate, tai tot ce cred că trebuie tăiat – îmi dă mână liberă. Muncesc la ea o după-amiază pe săptămână. De obicei marțea, dar se mai schimbă ziua, depinde dacă Maisie e acasă. Când Maisie e acolo, e doar timpul lor împreună. Doamna Fullworth e foarte protectoare.

Când Jack a întrebat-o cum era Maisie, Charlotte i-a dat de înțeles că fata era, probabil, mai puternică decât îşi închipuia mama ei. Jack a continuat, punându-i lui Charlotte întrebări mai generice despre clienții săi.

— M-am întâlnit cu personalul de la proprietățile rezidențiale, a explicat ea. Dar chiriaşii tind să-şi aducă propriii oameni cu ei şi nu prea apelează la mine, pentru că nu rămân prea mult prin zonă. Angajații permanenți sunt de cele mai multe ori est-europeni ceea ce e minunat. Mă rog, îmi place de ei. Nu că aş fi capabilă să-mi dau seama dacă vreunul dintre ei e răufăcător nici dacă ar sta sub nasul meu, cred. Observ un cal rău de la o poştă, dar oamenii... Îmi pare rău că nu-ți prea pot fi de folos, sergent Warr.

În sala de şedințe din Chipping Norton, toți cei şase polițişti ai lui Gifford erau acum la birourile lor, mâncându-şi micul dejun rece care le fusese adus cu câteva ore mai devreme. Unul dintre bărbații care plecaseră să interogheze din nou victimele jafurilor adusese o caserolă de plastic plină cu fursecuri de la domnul şi doamna Gaddas, nişte bătrânei. Primise, de asemenea, un borcan de gem şi nişte smântână. Doamna Gaddas nu mai putea pleca de acasă,

fiind bolnavă, dar încă se putea mişca prin casă şi adora să facă prăjituri pentru musafiri.

Jack a intrat respectuos în biroul lui Gifford ca să-l pună la curent cu noutăţile înainte să informeze restul echipei, dar Gifford nu avea chef de drăgălăşenii.

— Am vorbit cu inspectorul-şef Ridley, a zis Gifford ca şi cum asta ar fi trebuit să-l prindă pe Jack pe picior greşit.

Jack intuia că Gifford s-a plâns de el pentru că-i luase toată munca la puricat, dar ştia că Ridley îl pusese la punct politicos, dar ferm.

— Sper că n-o laşi moale tocmai acum, când ai început să rostogoleşti bulgărele ăsta nasol de zăpadă, a continuat Gifford. Ţine mine ce ţi-am spus – obţine răspunsuri înainte ca lumea să umple de reclamaţii biroul inspectorului-şef.

— Elli – doamna Fullworth – nu va depune reclamaţie, domnule. Vă pot asigura de asta.

Jack a încheiat aici şi s-a dus la echipa sa. Folosise „din greşeală” prenumele doamnei Fullworth pentru ca Gifford să fie conştient de relaţia pe care Jack o stabilise în timpul unei singure vizite de zece minute.

În sala de şedinţe, Jack l-a rugat pe fiecare agent în parte să se prezinte, apoi au discutat cele mai relevante descoperiri. În acest timp, Jack s-a aşezat la biroul lui, a scos o pereche de bocanci maronii nou-nouţi, exact ca ai lui Oaks, şi i-a încălţat în locul pantofilor plini de noroi pe care-i purta şi care au ajuns la gunoi.

Echipa sclipea de un entuziasm cu totul nou, izvorât din numai câteva informaţii suplimentare. Pe măsură ce oamenii vorbeau, Oaks nota totul pe tabla cu probe: alte patru spargeri fuseseră acum raportate neoficial, pentru că nimeni nu voia ca proprietatea sa să fie considerată loc al infracţiunii după atâta timp. Trecuseră peste incidentul respectiv şi nu voiau să privească îndărăt. Dar datele, orele,

metodele de intrare şi obiectele furate erau nişte informaţii noi şi probabil foarte importante.

Majoritatea victimelor acelor spargeri lăsaseră întâmplările traumatizante în urmă, sporiseră măsurile de securitate, recuperaseră banii pierduţi din asigurare şi-şi continuaseră vieţile. Deşi acest lucru nu prea avea logică pentru el, Jack înţelegea că totul era relativ – a pierde 50.000 de lire dintr-o proprietate asigurată însemna pentru oamenii de-aici cam ce ar fi însemnat pentru el să-i fie furată bicicleta.

În decurs de o oră, tabla se umpluse, iar poliţiştii împrumutaseră încă una de la un alt departament. Acum aveau o listă completă cu toate proprietăţile care aveau sisteme de securitate actualizate, sisteme de supraveghere video, câini de pază şi, în unele cazuri, chiar paznici.

Oaks s-a îndepărtat cu spatele de tablele cu probe până când a ajuns în poziţia lui proaspăt adoptată, chiar lângă Jack. Acesta a observat imediat că era cu vreo 2-3 centimetri mai înalt acum, cu noii lui bocanci, un sentiment care-i plăcea la nebunie. De dimineaţă, Oaks fusese puţintel mai înalt decât el – acum erau amândoi de aceeaşi înălţime. Jack nu măsura prea mult, cam 1 metru şi 77 de centimetri, dar ştia că în branşă era considerat scund.

Încă nu aveau amprente, nici daune de dragul daunelor şi nici sisteme de alarmă decuplate. Aveau însă un câine mort şi un bătrân bolnav care se aflase în pat în timpul spargerii.

— Convingerea mea, a început Jack, este că banda asta primeşte informaţii din interior, de la o persoană pe care o ştim cu toţii şi care a fost, probabil, deja interogată. Vreau pe tablă un calendar al tuturor evenimentelor sociale care urmează – turnee de golf, festivaluri ale recoltei, piese de teatru şcolare, excursii, grupuri de teatru, seri de bridge. Să vedem dacă putem anticipa unde va fi următoarea lovitură.

Oaks a luat imediat markerul şi a trecut la treabă şi, în scurt timp, toată lumea şi-a adus contribuţia. S-a dovedit că agenda socială a locuitorilor din Chipping Norton şi din împrejurimi era destul de încărcată. Majoritatea localnicilor erau mai mult plecaţi decât acasă, ceea ce era o binecuvântare pentru hoţi.

Dar cea mai mare problemă a lui Jack venea dinspre proprietarii care nu dezvăluiau numele celebrilor lor chiriaşi care se aflaseră în casă în timpul spargerilor. Asta însemna că, în afara ghinionistei Maisie, nu mai existau alţi martori.

În timp ce Oaks umplea tabla, un singur lucru devenea cât se poate de limpede: banda de hoţi avea tupeu, pentru că membrii ei veneau cu mijloace de transport suficient de mari încât să care mobilier vechi şi tablouri. Nu se limitau la obiecte uşoare şi mici, cum ar fi fost banii sau bijuteriile. În peste trei ani de activitate nu fuseseră prinşi, ceea ce însemna că fiecare dintre ei era profesionist. În afară, poate, de cel surprins strecurându-se pe scările lui Maisie. Această discrepanţă nu-i dădea pace lui Jack.

Oamenii care înfigeau cuţitul în urechea unui câine erau aceiaşi care fugeau când îi vedea o adolescentă în oglinda uşii de la şifonier? Poate chiar mai ciudat, oamenii care nu apăruseră niciodată pe vreo filmare a unei camere de supraveghere şi care nu lăsaseră în urma lor nicio amprentă erau oare aceiaşi care-i permiseseră lui Maisie să-i observe cu atâta uşurinţă? Jack începea să creadă că hoţul lui Maisie fusese cu totul şi cu totul altă persoană.

CAPITOLUL 7

Echipa lui Gifford era plăcut surprinsă să-l vadă pe Jack luând parte la laborioasele cercetări de fond legate de caz.

— Nimic nu e lipsit de relevanţă, le spusese Jack. Dacă se află în camera asta, înseamnă că avem nevoie de lucrul respectiv. Poate că încă nu ştim la ce ne va folosi, dar avem nevoie de el.

La cantină, Barbara primise ordine de la Gifford să aibă grijă de echipa sa şi de oaspetele lui, aşa că, o dată la câteva ore, poliţiştii primeau produse de patiserie şi băuturi calde. La câteva zile după sosirea aici, Jack îşi putea da seama deja dacă Barbara avea sau nu o zi liniştită după varietatea de biscuiţi şi pateuri făcute în casă. Uneori lui Jack i se părea că arată ca o vrăjitoare bătrână şi urâtă, dar prăjiturile ei erau minunate, iar ceaiul era mortal. În plus, era un adevărat izvor de informaţii.

Barbara a intrat în sala de şedinţe exact când Jack şi Oaks discutau despre situaţia financiară a lui Charlotte şi a lui Annie. Cele două femei prezentau încă interes pentru că Charlotte era angajata tuturor victimelor jafurilor – dar era o legătură slabă, în cel mai bun caz, pentru că femeia lucra pentru jumătate din oraş. Majoritatea clienţilor ei nu fuseseră jefuiţi, deci părea mai degrabă o simplă statistică, fără niciun rezultat clar.

Cu patru ani înainte, tatăl lui Annie murise şi-i lăsase 200.000 de lire. Mica lor fermă fusese ipotecată până la refuz, aşa că banii le salvaseră chiar la momentul potrivit. Plătiseră ipoteca şi acum duceau o viaţă mult mai bună. Veniturile lui Charlotte ajungeau undeva la 30.000 de lire pe an. Cea mai mare parte din bani proveneau din grădinărit, încă puţin din vânzarea fructelor şi legumelor, însă nimic spectaculos. Charlotte vindea produse proaspete direct clienţilor ei, iar Annie vindea restul într-o piaţă în fiecare sâmbătă dimineaţă. Ambele lucrau cu jumătate de normă şi la Ferma Soho, un hotel de lux aflat în partea rustică din Oxfordshire.

Soldul lor bancar oscila în fiecare anotimp, ceea ce lui Jack i se părea logic, iar în prezent nu era prea mare – dar o sumă de aproape 2000 de lire dispăruse cu doar trei săptămâni mai devreme, lucru care era o anomalie. Jack tocmai îi ordonase lui Oaks să afle unde se duseseră banii când Barbara s-a băgat în vorbă:

— E noua maşină de tuns iarba. Chestia aia mare şi verde. Gălăgioasă ca naiba. A luat-o la mâna a doua cu 1800 de lire de la James Somerset. Ea se alege cu un chilipir şi el se alege cu iarba tăiată pe gratis pentru tot restul vieții. Nu c-ar mai avea mult. Are cancer la pancreas...

Jack încetase să mai asculte după ce Barbara spusese că Charlotte îşi cumpărase o maşină de tuns iarba cu 1800 de lire. Era un lucru bun, pentru că îi plăcuseră fetele astea şi nu voia să le treacă pe lista suspecților.

Pe înserat, Oaks şi Jack erau singurii rămaşi la secție. Oaks privea silueta lui Jack care se plimba în sus şi-n jos pe lângă ferestre, dincolo de care dealurile vălurite se înroşeau în asfințitul soarelui.

— Jaful de la Maisie ne derutează, a zis Jack în cele din urmă. Nu e la fel ca restul. E ceva stângaci, de amator. Cunosc infractori adevărați, dar omul care s-a lăsat surprins de o adolescentă nu era un infractor adevărat.

Oaks a ascultat cu mare atenție. Învățase deja de la Jack să citească oamenii şi evenimentele aşa cum trebuie.

— Oaks, află dacă Maisie se poate întoarce. Dacă nu... mergem noi la Swindon şi vorbim cu ea acolo. Mâine mă duc până la Londra, dar poimâine mă întorc.

Apoi Jack i-a urat noapte bună şi s-a dus la pensiunea lui.

Jack s-a întors la Londra cu o valiză goală şi cu o listă de obiecte pe care trebuia să le ia cu el – în capul căreia se aflau cizmele de cauciuc. A sunat-o pe Maggie de pe M40 ca s-o întrebe dacă era nevoie de ceva la ceai – dar, de fapt, voia să verifice dacă nu cumva soția sa invitase acasă la ei şi alte cupluri rătăcite care aşteptau un copil, ca să-i mănânce lui mâncarea şi să-i bea berea. Maggie a confirmat nu doar faptul că seara nu avea să le fie întreruptă de vreun prieten de-al ei, ci şi că Penny era plecată în oraş cu o prietenă pe care o cunoscuse la cursurile de croitorie. Jack a încheiat apelul spunând că va aduce acasă mâncare la pachet şi o sticlă de vin – aşa că Maggie trebuia să producă suficient lapte cât s-o țină pe Hannah toată noaptea, pentru că-n seara aceea avea să reînvețe să bea. Jack urma să ajungă acasă pe la şapte.

Jack ar fi putut ajunge acasă mai devreme, dar mai întâi voia să treacă pe la secție ca să stea de vorbă cu Ridley.

— Cum merg treburile pe-acolo? l-a întrebat Ridley când Jack a intrat la el în birou, deşi ştia deja răspunsul.

Gifford îl sunase în clipa în care Jack plecase spre Londra şi-i împuiase capul – din nou – cu pericolul de a agita oamenii sensibili.

— Intervalele de timp dintre jafuri sunt interesante, domnule.

În timp ce Jack vorbea, Ridley l-a invitat să ia loc şi s-a apucat să pregătească două căni de ceai.

— Oamenii ăştia nu s-au grăbit deloc, au dat în medie una sau două spargeri la două luni. Apoi, deodată, au început să dea câte una la două săptămâni. Gifford nu ajungea la niciun rezultat pentru că nu există un tipar sau

un mod de operare şi îi lipsesc resursele necesare. Dar cred că are dreptate atunci când presupune că banda aceasta vrea să dea o lovitură însemnată înainte să dispară pentru totdeauna.

Din sala de şedinţe, cu bărbia sprijinită în palmă, Laura se prefăcea că se uită la ecranul computerului ei, dar era clar cu ochii pe Ridley. Anik se simţea cuprins de gelozie – pieptul i se îngreunase şi faţa îi luase foc. De fapt, nu era gelozie pură, pentru că nu-i plăcea Laura; sentimentul izvora din faptul că, de obicei, lumea îl trecea cu vederea. Anik şi-a împins scaunul până la Laura şi s-a oprit lângă ea, făcând-o să tresară. Apoi i-a şoptit veninos:

— Nu trebuie să-ţi placă întotdeauna de cineva din sala asta de şedinţe, să ştii.

Laura l-a privit inexpresiv şi i-a spus să se ducă dracului. Ceea ce el a şi făcut.

Douăzeci de minute mai târziu, Anik l-a văzut pe Jack ridicându-se, strângându-i mâna lui Ridley şi îndreptându-se spre uşa biroului. Jack a făcut o pauză când Ridley i-a spus ceva, amândoi au zâmbit, ca la o glumă numai de ei înţeleasă, iar Jack a plecat, fluturând din mână spre toată lumea şi urându-le tuturor „noapte bună”.

— Ce dobitoc, a mormăit Anik pentru sine.

Jack a ajuns acasă fix la şapte, aşa cum promisese. Platourile erau în cuptor, paharele de vin erau scoase şi două biberoane de lapte matern aşteptau pe uşa frigiderului. Maggie stătea turceşte pe jos în salon, înconjurată de lucruşoarele pentru botez – deşi nu avea să fie un botez propriu-zis. Pe măsuţa de cafea era un iPad pe

ecranul căruia se zărea Hannah, pe camera de supraveghere din camera ei, dormind în pătuț.

Jack s-a aşezat lângă Maggie şi a pus mâncarea pe măsuță, pentru ca soția lui să se servească. Maggie începuse să mănânce pe apucate de când venise Hannah pe lume – învățase să mănânce din mers, ciugulind de ici, de colo, în timp ce fugea de la maşina de spălat rufe la cea de spălat vase şi apoi la sterilizator. Jack comandase acelaşi pui Madras cu orez la abur ca de obicei, iar Maggie alesese mai multe aperitive din care să ciugulească.

Maggie a dat la o parte lista de oaspeți, lista de maşini, confirmările de rezervare şi de mâncare şi bonurile de cadouri, ca să nu se păteze nimic cu sos curry, iar Jack s-a holbat la toate astea cu teamă. Deşi nu avea să fie un botez tradițional, trebuiau făcute, totuşi, al naibii de multe pregătiri.

Printre gustoasele *bhaji* de ceapă, *samosa* cu miel şi kebab *kakori,* Maggie nu s-a oprit deloc din vorbit. Nu-i era deloc caracteristic un astfel de entuziasm şi Jack s-a întrebat dacă nu cumva lipsa somnului o înnebunea puțin. Apoi a observat că Maggie bea în ritmul dinaintea sarcinii, ceea ce, după nouă luni de abstinență, probabil că nu era o idee prea bună.

O asculta pe frumoasa, epuizata şi amețita lui soție şi încerca să nu izbucnească în râs.

— Am rezervat hotelul din Richmond, ne-au făcut o reducere, aşa că e la acelaşi preț ca sala de evenimente de la noi pe de stradă. Au spus că nu există un motiv anume, e doar o chestie publicitară. În orice caz, am rezolvat. Vom avea patru bebeluşi şi trei copii mai mari acolo, aşa că le-am cumpărat tuturor nişte cadouri. Ceva simbolic. Penny vine cu maşina lui Mario. Singurul lucru pe care-l mai doresc sunt câteva camere din acelea de unică folosință, pentru ca invitații să-şi poată face poze.

Jack nu şi-a exprimat curiozitatea în privința prețului, zâmbind, în schimb, la entuziasmul nestăvilit al lui Maggie.

Când Maggie l-a întrebat de ce zâmbeşte, cuvintele au țâşnit din el fără să se gândească deloc la ele:

— Sunt fericit, asta-i tot.

Lacrimile au izvorât imediat din ochii lui Maggie. Jack şi-a lăsat mâncarea deoparte şi s-a târât pe covor până la ea. A cuprins-o în brațe şi i-a lipit capul de pieptul său. Ea l-a cuprins de mijloc şi s-a agățat de cămaşa lui, strângând-o cu putere în pumn.

— Eşti OK? a şoptit Jack.

Maggie şi-a strecurat un picior peste coapsele lui şi i s-a aşezat în poală. Zâmbetul ei îi spunea că nu era nimic în neregulă şi că erau nişte lacrimi de bucurie. Când l-a sărutat, nu a făcut-o cu pasiune, ci lent, cu multă duioşie. Mâinile ei au început să-l pipăie, ca şi cum ar fi dorit să redescopere fiecare rotunjime. Jack nu a atins-o pe Maggie, ci pur şi simplu a savurat atingerile ei. Trecuse atât de mult timp...

În timp ce ea îl mângâia, în jos, pe trunchi şi începuse să-i desfacă nasturii pantalonilor, Hannah s-a foit. Amândoi au încremenit şi au privit spre iPad, ținându-şi respirația. A mai durat o secundă până când copilaşul a început să plângă.

Jack a sărutat-o pe Maggie şi i-a spus să „nu uite unde a rămas”. A scos un biberon cu lapte din frigider, l-a încălzit în cuptorul cu microunde şi a urcat la etaj.

Maggie s-a aşezat pe o parte, cu capul rezemat de canapea, şi a privit pe ecranul granulat, în alb şi negru, cum Jack o hrăneşte pe Hannah. În mai puțin de trei minute, Hannah dormea în brațele lui. Maggie l-a privit cum aşază biberonul jos, cum îşi trece degetul peste contururile feței fiicei sale, în jos pe năsuc, peste bărbie şi, uşor, peste ochii ei închişi. Şi-a lăsat degetul în mâna ei şi fetița a strâns

pumnulețul. Jack a rămas cu Hannah încă zece minute, uitându-se pur şi simplu la chipul ei şi ascultându-i respirația.

Când a coborât din nou, îşi închipuia c-o va găsi pe Maggie sforăind pe canapea. În schimb, ea era în continuare pe jos, cu capul sprijinit de perne. Dormea buştean. Jack s-a aşezat la loc pe podea şi şi-a terminat puiul Madras, care de-acum se răcise.

În Cotswolds, casa lui George şi Sally Barrowman era cufundată în beznă, în afara luminii din hol, ceea ce sugera un cămin pustiu care se prefăcea a fi locuit. Luminile sistemului de securitate se tot aprindeau şi se stingeau, pentru că vulpile se plimbau în voie pe terenul întins. Grădina avea un aer rustic şi haotic prin comparație cu ale vecinilor, dar aşa le plăcea soților Barrowman – ideea de a împărți locul cu animalele sălbatice era importantă pentru fiul lor, Mathew, aşa că o rugaseră pe Charlotte să folosească plante care creşteau natural, se ofileau sezonier şi care aveau nevoie de foarte puține intervenții. Grădina de 16.000 de metri pătrați servea drept adăpost pentru şoareci, vulpi, arici şi pentru un număr necunoscut de specii de păsări. Era un loc de-a dreptul minunat.

În spatele casei se aflau o piscină adăpostită de o seră de sticlă şi o zonă pentru jocuri în aer liber, cum ar fi fotbal, baschet şi golf. Când George nivelase şi pusese gazon în această parte a grădinii, intenția lui fusese de a face sport alături de fiul său, dar acest lucru nu se îndeplinise niciodată. Autismul lui Mathew făcuse ca, deşi în copilărie fotbalul îi ocupase fiecare clipă, de la 8 sau 9 ani obsesia băiatului să devină şahul. Când ajunsese spre sfârşitul

adolescenței, preferințele i se schimbaseră din nou, spre cărțile de fantezie şi SF. De atunci, Mathew îşi concentrase atenția asupra serialelor ca *Dr Who* şi, mai recent, *Urzeala tronurilor.*

Vecina familiei Barrowman, Essie Blaketon, îşi plimba cei patru câini Jack Russell pe lângă casa acestora, când i-a atras atenția faptul că poarta activată electronic de pe alee era larg deschisă şi, mai tulburător, prin vegetația crescută din grădină se vedeau mişcări – ştia că nu erau vulpile, pentru că acestea îi făceau câinii să latre ca nebunii până când treceau de proprietatea familiei Barrowman. De data asta, câinii nu lătrau deloc. Essie s-a oprit şi a trebuit să-şi lase ochii să se obişnuiască preț de câteva secunde cu întunericul, departe de felinarele stradale – după care a văzut ce se întâmpla. În tufişurile din grădina familiei Barrowman era un bărbat. Essie şi-a scos mobilul şi era cât pe-aci să sune la 999 când silueta a ieşit dintre boscheți şi a luat-o la fugă spre ea. După ce bărbatul a ajuns la lumină, şi-a dat imediat seama că era Mathew – înălțimea şi silueta îi erau inconfundabile şi, când se mişca repede, jumătatea de sus a trupului părea că o ia înaintea jumătății de jos. Pe vremea când juca fotbal zi şi noapte, alerga de parcă s-ar fi împiedicat de ceva şi era gata să cadă în nas. Mathew s-a oprit, s-a întors şi a schimbat direcția, de parcă nu se putea hotărî încotro s-o apuce. Plângea, în mod evident tulburat şi confuz. Essie i-a scris imediat lui Sally.

George şi Sally se aflau la mai puțin de 15 kilometri distanță, la clubul local de golf, unde organizau licitația caritabilă anuală, la care strângeau fonduri pentru St. Barnabas, şcoala specială din Gloucester la care mersese fiul lor până să împlinească 16 ani. George era pe scenă, prezentând o colecție vintage de ceramică SylvaC, când s-a întâmplat să-i arunce o privire soției sale, aflată la marginea scenei şi supervizând celelalte obiecte. Chipul îi era luminat

de ecranul mobilului şi astfel el i-a observat culoarea pământie. În câteva minute, George şi Sally se întorceau spre casă.

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm singur! a zis Sally printre lacrimi.

— Ce altceva puteam face, Sal? a ripostat soțul ei.

— N-a vrut să vină cu noi şi, când e aşa, n-ai cum să-l suceşti. În seara asta a fost evenimentul nostru anual. O dată pe an, ce mama naibii! Îşi alege bine momentele, n-am ce zice.

Mobilul lui Sally a bâzâit din nou. Încă un mesaj de la Essie: Mathew dădea în continuare ocol grădinii şi era teribil de tulburat de ceva. George şi Sally ştiau că Essie nu se va apropia de Mathew; nici în cele mai bune momente nu avea prea mare încredere în el. Dar nici nu voia să-l lase singur. Mathew devenea rareori agresiv, dar când se întâmpla era îngrozitor. Iar un bărbat de 26 de ani şi 115 kilograme era greu de stăpânit. Încă un mesaj:

Mathew a ieşit pe stradă şi cineva a chemat poliția!

Au trecut alte şapte minute de îngrijorare până când George şi Sally au oprit lângă o maşină de poliție care blocase ambele sensuri ale străzii înguste pe care se afla casa lor. Sergentul Fiona McDermott a ridicat mâna şi le-a făcut semn să întoarcă şi să plece pe drumul pe care veniseră. George şi Sally au ieşit din maşină şi au fugit spre blocadă.

— Ah, dumneavoastră erați, domnule Barrowman. Slavă Cerului! De ani întregi nu l-am văzut aşa pe Mathew.

Ceva mai departe, George a văzut o a doua maşină de poliție care bloca drumul la celălalt capăt şi, fix în mijlocul străzii, Mathew se plimba în sus şi-n jos, desculț, cu mâinile lipite strâns de urechi.

— Nu-l pot face să plece de pe stradă.

Tonul lui McDermott era îngrijorat, dar amabil.

— Dacă-l puteți face să intre la loc în grădină, ar fi perfect. Apoi o să vă rog să vorbiți cu el.

George l-a strigat pe Mathew apropiindu-se de el şi băiatul a încetat imediat să se plimbe agitat şi a lăsat mâinile în jos.

— Haide, băiete, a zis George. Hai să mergem acasă.

Lui Mathew îi tremura glasul.

— Nu, mulțumesc, tată. Nu, mulțumesc. Nu merg acasă. Poliția poate să plece. Sunt OK aici.

— Polițiştii sunt aici pentru că tu erai în mijlocul străzii. Dacă vrei să plece, trebuie să vii acasă cu mama şi cu mine. Nu poți rămâne pe stradă, Mathew. E periculos.

Mathew s-a îndreptat spre porțile deschise, şovăind când s-a apropiat de ele, apoi a intrat în grădină. George şi Sally l-au urmat şi, după ei, au venit trei polițişti. George a apăsat pe butonul cheii de la maşină şi poarta a început să se închidă. În acelaşi timp, din bezna de pe drum, s-a auzit cum maşinile de poliție eliberau strada şi traficul s-a reluat.

Mathew s-a răsucit la auzul porților ce se închideau şi, dintr-un motiv pe care numai el îl cunoştea, anxietatea i-a sporit. S-a întors iute la loc spre stradă, alergând să mai prindă poarta deschisă.

— Matty, ce-ai pățit? a strigat Sally. Linişteşte-te, dragule, linişteşte-te! O să-ți fac o ciocolată fierbinte.

Dar nici măcar promisiunea că va primi băutura preferată nu l-a oprit din tentativa de evadare. McDermott a ridicat mâna spre Mathew şi a strigat „Stop!”, dar băiatul nu asculta. Mânat de o teamă inexplicabilă, Mathew s-a repezit pe lângă ea, doborând-o. George gonea după el, îngrijorat de faptul că acum fiul său atacase, practic, un polițist şi acum vor încerca să-l aresteze.

— Nu puneți mâna pe el! O să facă şi mai rău! E doar speriat! Vă rog, nu puneți mâna pe el!

Maşinile treceau de-acum în viteză pe strada lungă, îngustă şi neluminată, dincolo de poarta care încă se închidea. Mathew fugea cu capul în jos şi cu trupul aplecat în față. Nu înțelegea ce pericol îl aşteaptă, George era prea departe ca să-l poată ajuta şi polițiştii nu mai aveau ce face. Stăteau cu armele scoase, strigând după Mathew să se oprească, dar el nu-i auzea din cauza propriilor țipete prelungi şi pițigăiate. Apoi, deodată, Mathew s-a trezit trântit pe burtă de un polițist care i-a imobilizat brațele. Tânărul urla din toți rărunchii, absolut îngrozit. Sally a căzut în genunchi lângă capul lui Mathew şi l-a mângâiat. Țipetele acestuia s-au transformat în suspine.

— E-n regulă, dragule. E-n regulă. S-a terminat.

Sally a ridicat privirea şi a văzut că acum poarta enervant de lentă se închisese, într-un final.

— O să-ți dea drumul acum, dragule. O să intri în casă cu mine. S-a terminat şi nu ai pățit nimic. N-o să te părăsesc. Promit. N-o să te mai părăsesc niciodată.

Odată ajunşi în casă, Mathew a ajutat-o pe Sally să facă ciocolată caldă, în timp ce George încerca să-i împace pe polițişti în salon. Erau cât se putea de înțelegători, mai ales pentru că McDermott, femeia pe care Mathew o pusese la pământ, îl cunoştea de la clubul de şah pe care îl frecventaseră amândoi în copilărie. McDermott a subliniat că nu va face plângere împotriva unui om care acționase, în mod evident, fără rele intenții, şi a spus că avea să dea o declarație scrisă în care va explica întreaga situație.

— Îmi cer sincer scuze pentru purtarea lui, a zis George recunoscător.

— Nu face asta, George, l-a întrerupt Sally din prag. Nu-ți cere scuze pentru el.

A privit petele de iarbă de pe toate uniformele polițiştilor.

— A fost teribil, desigur, şi îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, dar Mathew nu e un băiat violent. Nu a încercat să facă rău cuiva în mod intenționat.

— Draga mea, mi-au spus deja că nu vor lua alte măsuri, a zis George oftând. Sergentul McDermott îl cunoaşte pe Mathew. Înțelege.

Lui Sally i-a luat o vreme să-şi controleze emoțiile.

— O, Doamne, Fiona!

Sally a izbucnit în lacrimi de uşurare.

— Nu te-am recunoscut. Mulțumesc, mulțumesc mult. Îți duc cu plăcere uniforma la curățătorie.

McDermott i-a spus că nu era nevoie, apoi polițiştii au plecat. George a umplut două pahare mari cu whisky, i-a întins unul lui Sally şi apoi s-a postat țeapăn în fața şemineului, ca şi cum ar fi luat poziția de drepți în pluton. A luat câteva înghițituri de whisky înainte să vorbească din nou.

— Mă îngrijorează, Sal. Nu mai e copil. Crizele de nervi din partea unui copil sunt foarte diferite de cele ale unui tânăr în toată puterea. Într-o bună zi o să intre în bucluc, şi atunci ce-o să ne facem? Ar trebui să fim foarte recunoscători că persoana pe care a trântit-o pe peluză era o veche prietenă de-a lui!

Dar Sally se gândea la altceva.

— Mă-ntreb de ce n-a vrut să intre înapoi în casă.

George a clătinat din cap şi a pornit spre biroul său.

— Du-te la culcare. Eu mai am de lucru câteva ore.

Când a intrat la el în birou, George a simțit un iz de sulf, ca şi cum ar fi ars ceva. Singurul lucru nelalocul lui era o oglindă ornamentală aflată acum pe jos, sprijinită de birou, nu de peretele din spatele acestuia. Seiful din spatele oglinzii avea uşa deschisă şi lângă cadran era o gaură negricioasă, făcută de un laser de mare putere.

George s-a dus în grabă la seif, răsturnând paharul cu whisky peste birou. Toate lucrurile de valoare dispăruseră: trei lingouri de aur, trei bijuterii scumpe şi nouă fişicuri de bancnote de 50 de lire, în valoare totală de 9000 de lire.

Sally s-a aşezat lângă Mathew în dormitorul acestuia. Băiatul avea căştile pe cap şi urmărea un episod din *Urzeala tronurilor* pe computer. Volumul era atât de ridicat încât femeia auzea ce spuneau personajele. Mathew clipea încet, pe măsură ce se calma.

— Nu ai de ce să te temi, dragule, a şoptit ea. Nu ai de ce să te temi.

Jack stătea întins în pat, cu mâinile sub cap, holbându-se la o pată mică şi gri din colțul tavanului.

— Cred că lui Penny îi curge duşul, a bălmăjit Maggie.

Jack s-a uitat la ea. Maggie stătea rezemată pe câteva perne, ținând pe ea o alta în formă de V pe care Hannah dormea în linişte. Jack a promis că-l va ruga pe Mario să-i recomande un instalator, apoi s-a ridicat şi a pus ceainicul la fiert.

În bucătărie, Penny se uita la pozele de familie scanate pe telefon, sorbind dintr-o ceaşcă proaspătă de ceai şi ronțăind o *samosa* rece. Jack a apăsat pe un buton de pe mobilul lui aflat la încărcat. Era patru şi douăzeci dimineața.

Bucătăria lor era un „haos plăcut”, după cum spunea Penny. Dacă ar fi fost scena unei infracțiuni, şi-a zis Jack, ar fi fost în stare să spună totul despre proprietari: flacoanele de pastile sugerau „femeie bătrână”; salopetele murdare de pe podea sugerau „nou-născut”; cele două pahare de vin folosite sugerau prezența unui „cuplu”; vasele murdare din chiuvetă sugerau că oamenii de aici erau „prea

obosiți ca să le mai pese”; uşa frigiderului plină de foi volante despre interacțiunea mamă-copil, meniurile de mâncare la pachet, broşurile despre cursuri serale, diagramele cu vopsele, un calendar ultraaglomerat şi un carnețel cu numeroase mesaje între membrii familiei, toate acestea sugerau că aici locuiau nişte oameni care încercau să facă prea multe lucruri în acelaşi timp. Dar în această încăpere era şi un munte de dragoste: fotografiile de pe frigider arătau o familie unită, ai cărei membri se adorau reciproc.

În timp ce apa din ceainic fierbea, Jack s-a aplecat peste spătarul scaunului lui Penny şi s-a uitat la poze. Femeia s-a oprit la o fotografie cu Charlie, pe la 60 de ani, puternic ca un taur.

— A fost cel mai arătos bărbat pe care l-am văzut în viața mea.

Penny a întins mana şi l-a mângâiat pe Jack pe obraz.

— Al doilea cel mai arătos, s-a corectat ea. Mi se pare că îl aud noaptea. Stau întinsă în pat şi-l aud respirând în întunericul din jurul meu. Deşi era un bărbat zdravăn, respira atât de încet – ai fi crezut că sforăie ca un buldozer, dar nu era aşa.

Exact în timpul acestui moment intim, lui Jack i-a bâzâit mobilul. Fără să-şi abată atenția de la Penny, a citit mesajul primit de la Oaks:

A mai avut loc unul.

CAPITOLUL 8

Jack şi Gifford păstrau tăcerea, privind cum George Barrowman se plimbă mânios dintr-o parte într-alta, cu o expresie neîmpăcată pe chip.

— Trei ani, Joe! a tunat el. Trei ani nenorociți de când se tot întâmplă spargerile astea şi voi ce-ați făcut? Hemoroizi! De la atâta stat în fund! Asta ați făcut!

— Domnule... a dat să zică Jack.

— Şi vreau să aud de la voi, l-a întrerupt Barrowman, fluturând un deget spre Jack, doar atât: „I-am arestat pe nemernici şi v-am recuperat bunurile, domnule Barrowman.” Altceva nu mă interesează! Lucrez în domeniul aurului la Londra aşa că-i cunosc pe oamenii din Poliția Metropolitană, dar tu habar nu am cine dracu' eşti. Notează asta: trei lingouri de aur, un colier de smarald, unul de perle, o diademă cu diamante şi nouă mii de lire în hârtii de 50!

George şi-a îndreptat apoi atenția spre Gifford.

— Ai o săptămână la dispoziție, Joe. Apoi o să-mi aduc propriii detectivi ca să-ți facă treaba şi o să-ți trimit ție nota de plată.

Fără vreun alt cuvânt, Jack ieşi. Nu avea să obțină nimic util de la George Barrowman câtă vreme acesta se afla într-o dispoziție furioasă, aşa că preferă să pornească în căutarea soției acestuia. La bucătărie, femeia pregătea un mic dejun imens, dar foarte sănătos. Era o blondă cu înfățişare foarte sofisticată, îmbrăcată în haine de firmă. Părea să aibă vreo 45 de ani, dar probabilitatea de a fi făcut operații estetice îl lăsa nesigur în privința asta. Era subțire, tonifiată şi desculță, având unghiile de la picioare colorate într-un roşu aprins. Jack a rămas surprins să vadă că femeia purta un inel de picior şi o brățară la gleznă. În mod evident, Sally Barrowman fusese, la vremea ei, un spirit liber.

A observat că Jack se uita la ea.

— Pe lângă autism, Mathew are sindromul Prader-Willi, a explicat ea. Nu are niciun mecanism care să-i spună: „Sunt sătul. Ar trebui să mă opresc din mâncat.” Pur şi simplu mănâncă mai departe. E mai complicat de-atât, desigur, dar asta e ideea. Îl face să-şi muşte interiorul gurii până când sângerează şi-şi roade pielea din jurul unghiilor.

Jack a dat empatic din cap şi a aruncat o privire prin bucătăria imensă. Toate erau la locul lor şi suprafețele străluceau ca noi. Unele dulapuri aveau lacăte, la fel şi frigiderul. Încăperea nu avea nimic primitor; era rece, ca un laborator. În timp ce Sally cântărea nişte terci de ovăz, Jack îi mulțumea lui Dumnezeu pentru micul lui „haos plăcut” din bucătărie. Era gata să-i adreseze o întrebare lui Sally, când auzi glasul furios al lui George Barrowman.

— Tocmai mi-ai întors spatele şi ai plecat?

Jack s-a uitat peste umăr, intenționat nesinchisindu-se să se întoarcă în întregime cu fața spre George.

— Da, domnule, aşa am făcut. Mi-am dat seama că nu putem purta o discuție productivă, aşa că am venit să văd dacă pot conversa cu soția dumneavoastră.

George s-a apropiat de Jack şi s-a proțăpit în fața lui.

— Cum îndrăzneşti să faci ceva în casa mea fără permisiunea mea expresă?

— Domnule Barrowman, a răspuns Jack cu calm, dacă ar fi să vă cer permisiunea înainte de a face vreo mişcare, m-aş întoarce la Londra chiar acum.

Sally a încremenit, cu gura căscată şi cu o lingură plină cu ovăz rămasă în aer. Jack a continuat să vorbească, beneficiind de întreaga atenție a lui George.

— Vă voi respecta statutul, casa şi familia, domnule, dar nu mă voi lăsa încetinit de nişte formalități inutile.

Şocat de reacția fermă a lui Jack, George a recurs atunci la cel mai vechi clişeu din manual:

— Vreau să ştiu cum îl cheamă pe superiorul tău!

— În sens strict, inspectorul-şef Simon Ridley de la Poliția Metropolitană nu e superiorul meu, dar dacă doriți să vorbiți cu el, puteți folosi telefonul meu mobil. În agendă e numărul lui direct.

George şi-a ajustat postura, trăgând umerii în spate, împingând pieptul în față, ridicând bărbia, încercând să devină cât mai amenințător cu putință. Jack şi-a mutat din nou privirea la Sally preț de o clipă şi a zâmbit, de parcă ar fi vrut să spună: „Scuzați-mă o clipă, vreau să-l punct la locul lui pe boul dumneavoastră de soț."

Jack mai văzuse genul ăsta de bravadă inutilă de mii de ori. Barrowman era un om obişnuit să-şi intimideze semenii şi, pentru că manevrele sale funcționau cu Gifford, bănuise că vor funcționa şi în cazul lui Jack.

— Habar nu ai cine sunt, a spus el chiar sub nasul lui Jack, dar, jur pe Dumnezeu, eşti pe cale să afli.

Jack a tăcut o clipă, apoi a zis:

— George Barrowman, 56 de ani, fost caporal în Coldstream Guards, consilier financiar al unor oameni extrem de bogați. Sunteți specialist în piața globală de aur. Averea netă, inclusiv bunurile mobile şi imobile, se apropie de 15 milioane de lire. În 2007 ați fost investigat pentru fraudă fiscală, dar nu au fost suficiente probe pentru o condamnare.

Pe măsură ce Jack vorbea, umerii lui George se pleoşteau, pieptul i se dezumfla şi bărbia îi cobora fără ca el să-şi dea seama de toate astea.

— Domnule, pot să-mi irosesc vremea explicându-vă de ce averea dumneavoastră nu vă conferă niciun privilegiu în timpul acestei investigații sau pot discuta cu soția dumneavoastră, înainte ca detaliile de aseară să i se şteargă din memorie. Cum preferați să procedez?

Au trecut câteva clipe în care George a încercat să-şi dea seama cum ar trebui să reacţioneze. Apoi s-a răsucit şi a ieşit din bucătărie cu paşi apăsaţi.

Jack şi Sally s-au aşezat la masa greoaie din lemn de nuc, despărţiţi de un ceainic şi o farfurie cu biscuiţi asortaţi. De aproape, vedea că femeia are trăsături delicate care-l făceau să se gândească la Felicity Kendal din *The Good Life,* un serial la care se uita pe vremuri cu părinţii lui. În timp ce femeia îi descria confruntarea dintre Mathew şi poliţişti din mijlocul drumului, Jack începu să priceapă ce era cu George. Era evident că femeii îi plăcea să aibă grijă de oameni – de soţul ei, de fiul ei –, iar George, în ciuda imaginii de om de afaceri competent, probabil că habar nu avea cum să pornească un prăjitor de pâine. Păreau să se potrivească perfect.

Sally i-a explicat mai departe ce bijuterii lipseau din seif.

— O diademă cu diamante pe care o cumpărasem pentru nunta nepoatei mele, câteva lingouri de aur – trei, cred –, bani – va trebui să vă spună George suma exactă – şi un colier de smaralde care a aparţinut odinioară celebrei Barbara Hutton, sărmana fetiţă bogată care a avut totul, numai fericire nu. A fost măritată de şapte ori, ca să ştiţi. Când a murit de inimă rea, bijuteriile ei au fost scoase la licitaţie la Sotheby şi... eu am primit colierul când am împlinit 40 de ani. Se vorbeşte mult despre el pe la petreceri, dar nu l-am purtat, de fapt, niciodată în afara casei. E mult prea valoros.

Din vorbele lui Sally răzbătea un fel de tristeţe. Jack credea că femeia nu-şi dorea cu adevărat aceste simboluri ale bogăţiei. Avea un suflet mult mai simplu decât cel al soţului său.

— Ah! şi-a revenit Sally brusc la viaţă scoţând din buzunar o foaie de hârtie şi întinzându-i-o lui Jack. George a zis că o să aveţi nevoie de o listă cu personalul.

Jack a citit lista pe diagonală: o menajeră, un tip care se ocupa de piscine, trei cameriste, un profesor pentru Mathew, un grădinar cu normă întreagă şi aparent omniprezenta Charlotte Miles, care trecea pe-acolo trei după-amieze pe săptămână ca să aducă fructe şi legume proaspete pentru dieta strictă a băiatului.

Jack i-a mulțumit şi a întrebat dacă Mathew rămânea de obicei singur acasă.

— Rareori, a răspuns Sally. Trebuia să meargă cu noi la licitația caritabilă, dar apoi s-a uitat la episodul în care Ned Stark e decapitat. Întotdeauna se uită de două ori la episoadele cu „moarte”, asta însemnând că a rămas cu o oră în urma noastră, şi, ei bine, nu am putut să-l aşteptăm, pentru că eram amfitrionii evenimentului. Am început să țin socoteala episoadelor în care moare cineva, ca să ne putem face planurile în funcție de ele, dar sunt atât de multe! V-ați uitat la *Urzeala tronurilor?*

— Oamenii vorbesc atât de mult despre acest serial încât uneori mi se pare că l-am văzut! a glumit Jack. Dar nu, nu l-am urmărit.

— Mathew e...

Sally s-a împotmolit. La început, Jack a presupus că îi va mărturisi cât de grea e viața din cauza fiului ei, dar ea a făcut exact invers.

— E minunat. Lumea are impresia că e demn de milă pentru că e bolnav, dar Mathew e pur şi simplu el însuşi şi aşa va fi pentru tot restul vieții lui şi a mea. Îl iubesc fără rețineri, domnule sergent Warr, aşa cum vă iubiți şi dumneavoastră copiii, dacă aveți. Da, există reguli, program fix, liste cu ce avem voie şi nu avem voie să facem, grafice comportamentale şi tehnici de conduită pe care alți părinți nu trebuie să le ia în considerare, dar... fiecare om îşi duce crucea cum poate.

Jack a lăsat-o pe Sally să-i povestească în continuare despre Mathew, nu pentru că detaliile ar fi fost importante, ci pentru că era important să coopereze. Voia s-o facă să-l placă, aşa cum îl plăcuse şi Eloise Fullworth, astfel încât, din acel moment, să fie aliaţi în cadrul investigaţiei. Sally i-a spus că Mathew nu avea voie să folosească un card bancar, pentru că dorinţa lui de satisfacţie instantanee era prea puternică pentru a o putea controla. Şi, cu toate că avea schimbări frecvente şi haotice de dispoziţie, rareori fusese violent fizic. Medicamentele îl ajutau mult să nu o ia razna.

— Nu ştie să meargă pe bicicletă sau să înoate şi urăşte aproape toate sporturile. Desigur, asta s-ar putea schimba, depinde de ce pasiune urmează să aibă. Însă adoră plimbările şi poate sta pe-afară ore întregi cu Nathaniel, privind pur şi simplu lumea din jurul lui. Natura îl fascinează. Nathaniel e profesorul lui; o să vi-l prezint în scurt timp. În clipa asta obsesiile lui sunt *Urzeala tronurilor* şi natura. Şi când zic obsesii, vorbesc foarte serios.

Sally şi-a coborât privirea spre ceaşca ei de porţelan, răsucind-o uşor pe farfurioară.

— N-am fost capabilă să-l conving să vină cu noi aseară, domnule sergent Warr. Aşa că l-am lăsat aici... singur-singurel.

Sally s-a ridicat în picioare şi şi-a clătit ceaşca la robinet, ca să nu fie nevoită să vadă dezamăgirea de pe chipul lui Jack. Însă el era plin de admiraţie faţă de abilităţile ei părinteşti.

— Mathew a fost diagnosticat de-abia la şapte ani, a spus ea, dar eu am ştiut dintotdeauna. George credea pur şi simplu că fiul lui e genul de copil cuminte şi lipsit de afecţiune, dar, în adâncul sufletului, şi el ştia. În fiecare seară mă duc la culcare la o oră după Mathew şi, când doarme ajutat de medicamentele lui, mă furişez la el în

cameră. Îl îmbrățișez și-l sărut. Nu vrea să fac asta când e treaz. Aveți copii, domnule sergent Warr?

— O fetiță. Are doar câteva săptămâni, a zâmbit Jack.

— Ah, ce frumos! a spus Sally, cu căldură în glas. S-o sufocați cu dragoste... fie că vrea, fie că nu!

Jack s-a pomenit implorându-l pe Dumnezeu ca fetița lui să rămână sănătoasă și să nu aibă o viață atât de complicată și deconcertantă ca a lui Mathew.

— Ce părere ați avea... dacă aș discuta cu Mathew? a întrebat șovăitor Jack.

Sally n-a părut deranjată de cererea lui.

— E mult mai prietenos după ce mănâncă, a explicat ea. Puteți vorbi și acum cu el, doar că nu știu ce ați obține. Adică, puteți încerca, dacă nu aveți mult timp la dispoziție sau...

— Doamnă Barrowman, mă voi adapta programului lui Mathew. Nu e nicio problemă, a asigurat-o Jack și a văzut cum chipul femeii se luminează, bucurându-se că polițistul înțelegea situația.

Mai târziu în cursul acelei dimineți, George era singur în seră. Era ora 10 și jumătate și el deja bea un pahar de whisky. Jack a intrat, purtându-se ca și cum nu ar fi avut niciodată vreun conflict verbal.

— Domnule Barrowman, m-ați putea însoți în jurul proprietății dumneavoastră?

Toate camerele de supraveghere din exteriorul clădirii erau situate imediat sub ferestrele de la primul etaj și tot nu funcționau, pentru că fuseseră mânjite cu vopsea dintr-un pulverizator – lucru care era o realizare în sine. Jack nu știa

exact cum de hoții reuşiseră să ajungă la ele, în afara supoziției că unul dintre ei făcea alpinism.

Şi sistemul sofisticat de alarmă de pe veranda de la intrare fusese oprit. În partea dreaptă a casei era un garaj cu trei locuri, ocupat de un Ferrari roşu şi un Range Rover negru. Uşile garajului erau deschise, dar ambele vehicule păreau neatinse. Maşina cu care George fusese la licitația caritabilă, un BMW de culoare verde închis, era pe aleea cu pietriş. Jack a observat că toate cele trei maşini aveau geamuri fumurii.

— Geamurile fumurii înseamnă că e posibil ca spărgătorii să nu fi văzut că Mathew nu se afla în maşină cu dumneavoastră. Au crezut, probabil, că întreaga casă e pustie, a spus Jack.

— Mathew se uită la televizor cu lumina stinsă, cu uşa închisă şi cu căştile pe urechi. Cred că...

George a sorbit din paharul cu whisky, pe care-l luase cu el, înainte de a continua:

— Cred că s-a speriat de moarte când i-a văzut, altfel de ce să se agite în aşa hal în mijlocul drumului, desculț?

Vocea lui George s-a transformat într-un mârâit profund.

— Cum de-ndrăznesc? Cum mama dracului de *îndrăznesc?*

A dat paharul peste cap şi, fără să gândească, s-a îndreptat spre uşă. Un agent tânăr şi conştiincios i-a blocat drumul. Dincolo de banda de delimitare de la uşă, George vedea zeci de agenți cu măşti şi salopete de hârtie întinzând peste tot praf pentru recoltarea amprentelor. Părea şi se simțea neputincios – nu mai era stăpân peste regatul său.

— Domnule, a spus Jack pe un ton respectuos, haideți înapoi pe unde am venit.

Întorcându-se spre seră, Jack l-a rugat pe George să-i repete lista cu obiecte furate.

— Lista scrisă pe care mi-a dat-o soția dumneavoastră, domnule, nu conține şiragul de perle.

— Ah, greşeala mea, a spus Barrowman. Lista ei e cea corectă.

Nici n-a clipit, nici n-a zâmbit. Jack şi-a dat imediat seama că omul avea ceva de ascuns.

Agenta Cariad Bevan se uita în monitorul computerului ei, urmărind înregistrările de pe camerele de supraveghere şi, în acelaşi timp, scria un raport în care includea tot ce vedea pe ecran. După ce-l lăsase pe explozivul Barrowman în mâinile lui Jack, Gifford se întorsese la secție şi-i încredințase imediat sarcina de a examina înregistrările, pentru că era cunoscută pentru talentul ei de a îndeplini cele mai plicticoase misiuni cu entuziasmul unui pui de labrador proaspăt adoptat. Era unul dintre agenții care se bucura din tot sufletul numai pentru că făcea parte din poveste.

De-a lungul aleii de jumătate de kilometru care ducea la casa familiei Barrowman nu erau camere, nici de-a lungul primilor 16 kilometri din drum. Camerele erau montate de-abia la cinci kilometri distanță de Chipping Norton, iar până acolo existau mai multe drumuri lăturalnice, aşa că spărgătorii ar fi putut trece netulburați de Chipping Norton.

Totuşi, pe sistemele de supraveghere din satele învecinate, Bevan reuşise să surprindă o filmare cu o remorcă pentru trei cai nemarcată care trecuse de câteva ori prin fața unei singure camere. Ceea ce-i sărise cu adevărat în ochi era plăcuța de înmatriculare acoperită de noroi. În sine nu era un lucru neobişnuit, deoarece caii erau în permanență murdari de noroi şi praf din grajduri. Însă ştia

că, dacă remorca aceea fusese într-un grajd, ar fi trebuit să fie murdară de noroi peste tot – dar nu era murdară deasupra roților, pe aripi şi portiera rampei din spate. Doar pe plăcuța de înmatriculare.

Bevan i-a arătat filmarea şi lui Gifford şi acesta a fost de acord că putea fi un mijloc de transport ideal pentru o bandă de spărgători şi pentru lucrurile furate. Apoi Gifford a început să facă legături.

— Exact! Îți aminteşti de motociclistul pe care l-am observat de câteva ori în nopțile în care s-au întâmplat jafurile? Am crezut că e un turist. Nu l-am băgat în seamă pentru că noi căutam un vehicul mare.

Gifford a atins ecranul lui Bevan, lăsând o amprentă unsuroasă ca un fluture, de la unul dintre pateurile Barbarei de la cantină.

— Pariez că motorul încape în remorca aia. Poate fi un spion de-al lor. Venit în recunoaştere.

Gifford a zâmbit larg. Nu le nimerea el prea des, dar îşi dădea seama şi când avea o idee bună. Surâsul lui Bevan s-a evaporat încet şi femeia s-a încruntat în timp ce din adâncurile minții îi era adus la suprafață un gând. Gifford a dat să plece exact când lui Bevan gândul i s-a format în totalitate.

— Domnule... verişoara lui Oaks, Blair... V-am spus vreodată ce mi-a povestit despre puştii vecinilor mamei ei, care chipurile au găsit o remorcă pentru cai într-un lac?

Gifford s-a întors spre ea cu o mutră inexpresivă.

— Scuze, domnule, încerc să-mi aduc aminte toate detaliile. Acum vreo opt luni, doi copii au găsit o remorcă scufundată într-un lac de pe drumul către Cirencester. Au vâslit până la ea şi au descoperit un cadavru înăuntru. Mă rog, mai degrabă un schelet. Mama lui Blair a presupus că remorca fusese abandonată, pur şi simplu – se mai întâmplă prin partea locului. E posibil să fi fost scufundată în

totalitate până când nivelul apei a scăzut dintr-un motiv sau altul şi plafonul a ajuns la suprafaţă. După ce ciorile au prins mirosul cadavrului, s-au aşezat pe plafon în stol complet. Ca în filmele lui Hitchcock, aşa a spus! În orice caz, Blair zice că mama ei i-a spus că era vorba despre un vagabond care s-ar fi strecurat în remorcă vrând să se încălzească şi apoi a murit. Pe urmă, habar n-am, poate nişte copii au împins-o în apă neştiind că omul se afla acolo. Dar dacă nu era un vagabond?

Gifford s-a oprit preţ de o clipă, apoi a dat din cap.

— Ia legătura cu colegii din Wiltshire şi vezi ce poţi afla.

Imediat după prânz, lui George i s-a permis să intre din nou la el în birou şi să-şi ia computerul şi hârtiile de care avea nevoie. Apoi le-a dus pe toate în bucătărie, ca să lucreze. Sally trebăluia, pregătind atât de multe sandvişuri încât ar fi putut hrăni cu ele o armată întreagă.

Jack stătea fix în mijlocul coridorului lat şi se răsucea pe loc, cercetând fiecare amănunt. Tot mobilierul din casă era imaculat, dar nicio piesă nu părea, de fapt, *folosită*. Cu siguranţă nu era un loc ospitalier. Chiar şi portretele de familie păreau agăţate acolo doar pentru impresia artistică. Jack a mai observat cât de multe obiecte de artă rămăseseră atârnate de pereţi şi s-a întrebat de ce hoţii nu le luaseră, aşa cum făcuseră în cazul altor proprietăţi. Poate că prezenţa neaşteptată a lui Mathew îi obligase să se mulţumească cu mai puţin. Sau poate că obiectele de artă ale lui George Barrowman erau la fel de false ca el.

Sally s-a oprit în uşa bucătăriei şi a strigat:

— Cui îi e foame?

Diverse capete mascate şi-au făcut apariţia de pe sub birouri şi pervazuri şi de după uşi. Sally s-a dus apoi la etaj, trecând pe lângă Jack şi spunând:

— Cred că Mathew a ieşit deja din duş. Mă duc să văd de ce întârzie.

În bucătărie, George nu se putea concentra la ceea ce lucra din cauza şirului nesfârşit de criminalişti şi agenţi care intrau să ia sandvişuri şi apoi se întorceau la munca lor. Observând că prezenţa masivă a poliţiei îl deranja deja pe George, Jack s-a hotărât să încerce să şi-l apropie întrebându-l câte ceva despre piaţa de aur.

În următoarele zece minute, Jack l-a ascultat pe George explicându-i cum variază preţul aurului în diverse ţări din lume. Lui Jack îi era clar că George era foarte bun la ceea ce făcea. Nu se putea altfel. Lucra într-un domeniu cu miză mare, unde o singură mişcare greşită putea distruge o avere întreagă. Jack şi-a dat seama de ce George avea o şansă să-l intimideze pe Gifford – Gifford nu se pricepea la meseria sa aşa cum se pricepea George la a lui. Prin urmare, Jack şi-a dat seama că singurul lucru care-l va determina pe George să coopereze era ca propria lui prestaţie să se ridice la standardele acestuia.

Deodată Mathew a dat buzna în bucătărie, foarte agitat, cu braţele în sus, ţipând:

— Oameni mascaţi! Oameni mascaţi!

Flutura din mâini deasupra umerilor, strâmbându-se ca şi cum l-ar fi durut ceva şi, printre cuvinte, scotea un sunet piţigăiat: *iiiii.* De îndată ce l-a văzut pe Jack, s-a dus direct la el. Cum Mathew avea peste un metru optzeci şi doi, instinctul lui Jack a fost să ridice mâinile ca să se apere de un posibil atac – dar în vreme ce băiatul străbătea bucătăria, George se postase deja între ei.

— Calm, a spus George pe un ton lent şi liniştit. Calm. Care-i problema?

— Oameni mascați! Oameni mascați! a repetat Mathew.

Deşi era un om în toată firea, acum Mathew semăna cu un băiețel care avea nevoie de consolarea tatălui său. George l-a prins pe Mathew de încheieturi şi i-a explicat că „oamenii mascați” sunt polițişti şi că nu are de ce să-i fie frică. Mathew şi-a pus greoi mâinile pe umerii lui George, strângându-l cu o mişcare pulsatilă, apăsată. Jack observa cum contactul fizic îl liniştea şi cum, dincolo de disconfortul creat, George gestiona momentul.

La câteva clipe după ce Mathew a intrat în bucătărie, l-au urmat Sally şi un tânăr de culoare, foarte arătos. Era înalt şi musculos, cu umeri lați, de culturist.

— Acesta e Nathaniel Jones, a zis George. E profesorul-îngrijitorul-garda de corp a lui Mathew, şi tot ce mai are el nevoie. Acesta e sergentul Jack Warr de la Met.

Nathaniel a dat scurt din cap spre Jack, apoi s-a concentrat să-l liniştească pe Mathew. Şi-a pus mâinile cu fermitate pe umerii lui şi a strâns cu putere, exact aşa cum Mathew îi făcuse lui George.

— Haide, Matty. La duş.

Nathaniel i-a aruncat o privire lui Jack.

— Vă anunț când terminăm. Scuze că durează mai mult decât de obicei.

În birou, Oaks era îmbrăcat în salopeta de hârtie, cu masca îndesată sub bărbie. Stătea în mijlocul încăperii, pe o tavă de metal cu diametrul de vreo 30 de centimetri, ca să nu lase urme pe covorul gros. Patru criminalişti îşi croiau meticulos calea dinspre uşa biroului către seiful deschis. Pentru că soarele pătrundea prin ferestrele înalte, lumina se reflecta într-un mic petic de material strălucitor din vârful scaunului din piele cafenie al lui George. Pata lucioasă corespundea oarecum cu zona pe care o atinge capul unei persoane atunci când se lasă pe spate, sau cu locul de unde apuci scaunul atunci când te afli în spatele acestuia.

— Ce-i asta? a întrebat Oaks, pe nimeni în particular.

Cea mai apropiată criminalistă i-a urmărit degetul care arăta spre scaun. Apoi şi-au coborât capetele şi s-au mutat dintr-o parte în cealaltă, până când soarele s-a oprit asupra zonei lucioase şi au văzut ceea ce vedea Oaks. Au fost de acord că părea o substanță uleioasă, care nu-şi avea locul într-un astfel de birou impecabil.

— Ia o probă, te rog, a cerut Oaks.

Criminalista care a recoltat proba de pe scaunul de la birou s-a tras de un zuluf imaginar de păr, spunând:

— Sigur, Willy. Imediat, Willy.

Oaks a roşit, a zâmbit şi s-a întors spre uşa prin care Jack se uita la el de pe coridor. Oaks a călcat pe planşele de metal ca să ajungă la Jack şi s-a aplecat pe sub banda de delimitare.

— E mătuşica mea, Helen. Mă rog, de fapt, e verişoara mea, dar e cu vreo douăzeci de ani mai mare decât mine. Mereu i-am spus mătuşică.

Jack a izbucnit în râs.

— Toți se cunosc între ei. Am priceput. Te descurci de minune, Oaks. Fii atent, când te întorci la secție, vreau să mă ajuți cu ceva. Obține un mandat de verificare a conturilor lui George Barrowman. Ne interesează achiziționarea unei bijuterii – un şirag de perle.

Oaks s-a foit stânjenit, spunând că trebuia să-i ceară inspectorului Gifford să autorizeze solicitarea şi era destul de sigur că acesta nu o va autoriza.

— Nicio grijă, a zis Jack. Nu voiam să te bag la înaintare. Mă descurc eu singur.

Oaks a ridicat ochii şi a privit undeva dincolo de umărul lui Jack. Acesta s-a răsucit şi l-a văzut pe Nathaniel în spatele lui, cu o mutră absolut furioasă. A întins telefonul mobil şi Jack a zărit o fotografie de-a lui Mathew, fără tricou pe el, cu prosopul legat în jurul taliei, cu mâna sub jetul

apei de la duş, ca şi cum ar fi voit să verifice temperatura. Pe spinare avea patru vânătăi de un roşu vinețiu, fiecare de aproximativ 20-25 de centimetri lungime.

— Astea nu erau acolo ieri, a zis Nathaniel. Face duş în fiecare seară, aşa că ştiu că nu le avea. Şi, înainte să mă-ntrebi, domnul şi doamna Barrowman nu l-au lovit niciodată. Nici eu, de altfel.

Jack şi Oaks s-au îngrijorat brusc. De asta dăduse buzna Mathew în mijlocul drumului urlând? Fusese atacat cu brutalitate de spărgători?

— Trebuie să discut cu el, a spus Jack.

Nathaniel l-a privit drept în ochi.

— Nu. Matty va putea să-şi amintească evenimentele de aseară la nesfârşit, aşa că nu e nevoie să vă faceți griji în privința asta. Dar acum o să-i anunț părinții şi o să-l ducem la spital, întoarceți-vă mâine.

Jack era gata să protesteze, dar Nathaniel a continuat să vorbească:

— Am grijă de Matty de şapte ani. După atâta timp suntem prieteni şi are încredere în mine. Înțeleg că trebuie să vă faceți meseria, dar la fel şi eu. Credeți-mă, aveți o singură şansă cu el, domnule sergent Warr. Dacă hotărăşte că nu te simpatizează, eşti mâncat. Vreau să vorbesc cu el şi să vă pot oferi toate detaliile de care aveți nevoie ca să-i prindeți pe nenorociții care l-au rănit. De asta vă spun că trebuie să aşteptați.

Nathaniel nu i-a dat lui Jack ocazia să răspundă. Şi-a luat mobilul înapoi şi s-a dus la etaj. Jack s-a răsucit către Oaks.

— Cheamă pe toată lumea aici, la parter. Spune-le că suntem în căutarea unei arme care se potriveşte cu lungimea şi lățimea vânătăilor de pe spinarea lui Mathew. O bâtă de baseball, poate? O greblă sau o cazma din grădină? Du-te cu el la spital în caz că spune ceva. Am încredere în

Nathaniel, dar dacă Mathew povesteşte ceva, trebuie să-l auzi cu urechile tale.

Pe măsură ce se gândea la chinul prin care trecuse Mathew în mâinile unor necunoscuți, Jack s-a încruntat şi ochii i s-au întunecat. Oaks s-a dat înapoi imperceptibil, pentru că a zărit în privirea lui Jack ceva ce nu mai văzuse până atunci. Oaks şi-a imaginat că, dacă hoții ar fi intrat în cameră în clipa aceea, n-ar mai fi ieşit vii de-acolo.

CAPITOLUL 9

În drum spre spital, Oaks a primit un telefon la care a răspuns Jack întrucât el conducea. Jack a pus telefonul pe difuzor şi, înainte să spună ceva, s-a auzit vocea agentului Ronnie Davidson:

— Auzi, Will, am un mesaj de la noua ta iubită. *Elli* a sunat şi a spus...

Davidson a început să imite glasul lui Eloise Fullworth:

— „Hei, Jack, Jack de la Met, sunt Elli. Maisie e acasă, dacă vrei să vii să vorbeşti cu ea. Şi când isprăveşti cu fiica mea, poate tu şi cu mine...”

Jack l-a întrerupt pe Davidson înainte ca acesta să încalce granița dintre batjocură şi insubordonare:

— Mulțumesc, agent Davidson. O să discut cu Maisie când mă-ntorc la secție. Oaks se duce la spital cu Mathew. Iar tu, Davidson, când revine restul echipei, obține mandat pentru a merge acasă la Barrowman şi căutați arma crimei. O să rămâi acolo şi o să definitivezi calendarul evenimentelor sociale.

Davidson se chinuia să vină cu o replică, aşa că Jack a continuat:

— Nu am foarte multe reguli, dar categoric una dintre ele e să nu ne batem joc de victime. Dacă vrei să-ți aperi cauza când ajung la secție, m-aş bucura să te ascult.

Jack a încheiat convorbirea şi a pus mobilul lui Oaks la loc în spațiul pentru mărunțiş dintre locurile din față. S-a uitat la fața lui Oaks, care încremenise într-o strâmbătură stânjenită.

— Uite ce e, Oaks, vino s-o interogăm pe Maisie împreună. Oricum nu ți se va permite accesul în cabinetele unde va fi examinat Mathew, şi tu ai fost ofițerul care i-a luat inițial declarațiile, nu? O să-ți dai seama dacă povestea ei s-a schimbat în vreun fel.

Maisie era o fată frumoasă şi zveltă, cu un păr superb, ondulat şi negru ca pana corbului. Părea că nu-şi dă niciun interes pentru felul în care arată, pentru că purta un trening care-i era prea mare. Jack cunoştea bine genul: Maisie era neglijentă în privința aspectului – îşi propunea standarde atât de joase încât atunci când cineva îi spunea cât de îngrozitor arată ea să poată răspunde:

„— Da, ştiu."

În perioada în care lucrase ca agent, Jack întâlnise multe femei cu probleme legate de propria imagine şi, ştiind deja că Maisie se luptase în trecut cu anorexia, înfățişarea ei nu-l surprindea câtuşi de puțin. Doamna Fullworth găsea aspectul lui Maisie absolut jenant.

— Maisie nu se simte grozav, a explicat ea. Aşa că azi are parte de ceva răsfăț în casă, nu-i aşa, scumpo? Nu iese nicăieri, ca să nu fie obligată să facă efort.

Maisie s-a uitat în altă parte şi nu a zis nimic. Jack a ignorat cuvintele mamei.

— Maisie, mi-ai putea arăta dormitorul tău?

Doamna Fullworth a intervenit:

— Maisie nu mai poate intra în camera aceea. Aşa că vin şi eu, în caz că se necăjeşte prea tare.

Jack a rămas atent la Maisie.

— Vrei să te însoțească un adult, Maisie? Nu e nevoie, dar evident că mama ta poate veni cu noi, dacă vrei. E numai şi numai alegerea ta.

În ochii lui Maisie s-a văzut o sclipire, apoi fata s-a dus la etaj. Jack s-a răsucit spre doamna Fullworth.

— Agentul Oaks îți va ține companie aici, la parter.

Când Jack a ajuns sus, Maisie stătea pe vechiul ei pat, aşteptând cuminte. Camera era copilărească, ca şi cum ar fi rămas blocată în timp. Singurele obiecte care semnalau prezența unui om în toată firea erau câteva pagini rupte dintr-un bloc de desen şi lipite cu scoci. Pentru Jack, total profan în ale artei, desenele păreau făcute de o mână extrem de pricepută.

— Mama spune că în treningul ăsta arăt de parcă aş fi de la şcoala de corecție, a zis Maisie.

Jack a pufnit în râs, lucru care a făcut-o imediat pe Maisie să se relaxeze.

— Nu-mi aduc aminte prea multe din noaptea aceea.

Jack a dat din cap.

— Eu voi încerca să te ajut, dar dacă nu-ți aminteşti nu e nicio problemă.

Nu voia ca Maisie să-şi strice şi mai mult impresia despre sine, şi aşa proastă.

— Poți să te aşezi unde stăteai când l-ai văzut pe intrus, te rog?

Maisie s-a cățărat în pat, ajungând în vârful pernelor. Apoi Jack s-a dus spre şifonierul fetei şi a deschis uşa, astfel încât oglinda să reflecte scările de lângă dormitorul lui Maisie. Era o oglindă mai scurtă decât s-ar fi aşteptat, nu

acoperea uşa de sus până jos. Ca să încapă cu totul în ea, o persoană ar fi trebuit să stea la o distanţă considerabilă.

Jack a întrebat-o pe Maisie unde se afla spărgătorul când l-a observat, iar fata i-a arătat cea de-a doua treaptă de sus în jos. Chestia asta nu-l ajuta deloc: trebuia să vadă ceea ce vedea Maisie. Jack a strigat la Oaks să li se alăture, apoi i-a spus să se posteze pe treapta cu pricina în timp ce el s-a dus spre marginea patului. După care a zis:

— Îmi dai voie?

Maisie s-a dat jos din pat, lăsându-l să stea în locul ei.

— I-ai spus agentului meu – chiar lui, agentului Oaks – că ţi s-a părut că spărgătorul avea peste unu optzeci şi doi înălţime. Ai spus asta pentru că agentul Oaks ţi-a zis că el are unu optzeci şi te-ai gândit că hoţul părea cu câţiva centimetri mai înalt decât el. E corect?

Maisie a dat din cap. Jack s-a uitat la Oaks în oglindă. Avea capul plecat de ruşine pentru că îşi dăduse seama de greşeala de începător pe care o făcuse în timpul interogării iniţiale.

— Dar acum, Maisie?

Jack s-a ridicat în picioare şi Maisie s-a aşezat din nou pe pat.

— Uită-te la agentul Oaks în oglindă – capul sus, Will – şi spune-mi cât de multă diferă înălţimea lui de a spărgătorului.

Maisie s-a luptat cu amintirea acelei nopţi şi, pe măsură ce se întorcea în timp, respiraţia îi devenea din ce în ce mai rapidă.

— Nu e nicio diferenţă. Nu-i văd părul. Partea de sus a capului agentului Oaks nu se vede în oglindă, aşa cum s-a întâmplat şi cu spărgătorul. Aş spune că agentul Oaks e puţin mai înalt decât bărbatul pe care l-am văzut eu.

Apoi Jack a întrebat despre dimensiuni şi constituţie şi Maisie a confirmat că Oaks şi hoţul neidentificat aveau aceeaşi conformaţie.

Când au revenit în bucătărie, Oaks a tăcut mâlc, pregătindu-se pentru o muştruluială binemeritată în drum spre spital. Jack i-a mulţumit lui Maisie pentru ajutor şi apoi, din senin, a întrebat-o ce voia să devină când o să fie mare. Maisie i-a aruncat mamei sale o privire piezişă şi a spus că probabil ceva în domeniul legal, ca ambii părinţi. Jack nu s-a lăsat păcălit de răspunsul ei lipsit de entuziasm.

— Mama ta ne-a spus că mătuşa Lisa e specialist în terapie prin artă. Desenele din dormitor sunt ale tale?

Fata a dat din cap, zâmbind vag. Jack ştia prea bine că ea era autoarea şi mai ştia şi că doamnei Fullworth nu-i va plăcea ce urma el să spună.

— Eşti foarte talentată. Mătuşa Lisa ce părere are?

Maisie i-a confirmat lui Jack bănuiala că nicio persoană din afara casei nu-i văzuse vreodată operele.

— Ar trebui să i le arăţi. Eu nu i-am moştenit pe părinţii mei, ci pe unchiul meu, Simon. Mi-a luat ceva timp până mi-am descoperit chemarea, dar, când am făcut-o, Maisie... m-am simţit eliberat. Să ai mare grijă de tine.

Jack i-a făcut cu ochiul, iar Maisie a zâmbit cu gura până la urechi.

— Să zâmbeşti mai des, Maisie Fullworth. Îţi stă bine.

În drum spre spital, Jack nu avea timp de scuzele lui Oaks în privinţa erorii comise când o interogase pe Maisie.

— Acum ştim că persoana care a intrat prin efracţie în casa lui Maisie avea constituţia mea, dar era probabil mai scundă. Îmi pare tare rău, domnule. Am fost pe pista greşită luni întregi.

— Revino-ți, a zis tăios Jack. O să faci greşeli mai mari decât asta. Oricum, nu mie mi-ai irosit vremea, ci pe a inspectorului Gifford.

A căzut câteva clipe pe gânduri.

— Maisie ar fi putut vedea inclusiv o femeie, nu crezi?

Oaks a oprit lângă secția de Urgențe a spitalului Cheltenham General.

— Ai mare grijă cu Nathaniel, l-a avertizat Jack când au ieşit din maşină. E foarte protector cu Mathew, aşa că va avea grijă să-ți dea de înțeles că el e şeful. Şi e-n regulă. Prezența ta are rolul de a-l face pe Nathaniel să priceapă că, în clipa în care Mathew va fi gata să vorbească, noi suntem gata să-l ascultăm. Ignoră-l pe George Barrowman – el fără îndoială te va ignora. Nu pe el trebuie să-l avem de partea noastră, ci pe Sally.

Apoi Jack a trecut la volan şi Oaks s-a îndreptat spre intrarea în spital. Demarând, Jack i-a mai dat o ultimă instrucțiune:

— Dă-mi mesaj din oră-n oră. Indiferent dacă ai sau nu ceva de spus.

La secție, calendarul evenimentelor sociale pentru următoarele 12 luni era scris în detaliu pe una dintre table – o harababură de suprapuneri haotice, un adevărat coşmar pentru poliție. Cea mai evidentă problemă era concursul hipic anual, care dura o săptămână întreagă şi la care participa toată lumea din zonă.

Gifford stătea în fața tablelor alături de agenta Bevan, admirându-şi munca. Davidson evita privirile lui Jack vârându-şi capul în ecranul computerului. Celelalte birouri erau goale pentru că restul agenților erau acasă la familia

Barrowman, percheziționând proprietatea în căutarea armei folosite împotriva lui Mathew. Gifford părea să fi prins aripi în după-amiaza lui cea productivă aşa că, deocamdată, Jack nu-i pomeni nimic despre revelația lui Maisie în privința înălțimii spărgătorului şi îi dădu voie să vorbească primul.

Bevan a început să explice cum ea şi Gifford descoperiseră două noi dovezi: o remorcă nemarcată, imposibil de identificat, cu plăcuțe de înmatriculare murdare, şi o motocicletă din afara oraşului, cu plăcuțe de înmatriculare false.

— Ambele vehicule pot fi observate circulând într-un sens şi-n celălalt al străzii pe care e situată casa familiei Barrowman. Aşa că am revăzut filmările camerelor de supraveghere de la celelalte jafuri şi amândouă apar pe lângă fiecare casă vizată, într-una sau în toate cele trei zile dinaintea fiecărei spargeri.

Jack aştepta răbdător. Era clar că Bevan pregătea terenul pentru marea sa descoperire.

— Dacă admitem că banda foloseşte remorci de cai închiriate pe post de maşini cu care evadează...

Femeia a făcut o pauză şi s-a uitat la notițele sale.

— Acum opt luni a fost găsit un cadavru într-o remorcă scufundată la sud de Cirencester. Potrivit autopsiei, e vorba despre un bărbat alb, pe la 35 de ani, de origine sud-americană. Fără acte de identitate. Fără cazier. Mort de aproximativ trei ani. Osul hioid a fost rupt, indicând strangularea manuală, probabil pe la spate. În buzunarul pantalonilor avea o pereche de butoni ovali de aur alb de 18 carate, cu diamante, în valoare de vreo 2000 de lire. Aceşti butoni se aflau pe lista despăgubirilor înaintată firmei de asigurări de domnul Bright-Cullingwood încă din 2018. Acesta e scriitor de cărți pentru copii şi locuieşte în Kingham. El a fost prima victimă a spargerilor despre care am aflat.

Bevan nu se putea abține și ridica privirea ca să vadă cum reacționau oamenii – toți ochii erau ațintiți asupra ei. Însă acum făcuse o pauză prea lungă...

— Vrei aplauze, fato?

Replica lui Gifford a trezit-o din nou la realitate.

— Ăă, nu, domnule. Scuze.

Bevan și-a reluat notițele.

— Cred – o să verific – că remorca a fost furată de la un grajd din Cirencester, poate că de asta n-am aflat niciodată despre ea. Nu avem dovezi criminalistice. Cazul de omor rămâne deschis.

Bevan și-a pus notițele deoparte.

— Domnilor, am discutat la telefon cu domnul Bright-Cullingwood acum vreo oră și a zis că a doua zi după jaf și-a încuiat biroul, situat în fundul grădinii sale, întrucât acel loc „contaminat” nu mai era o inspirație pentru scrierile sale. Nu a mai intrat niciodată acolo de-atunci. Așa că mă gândeam... Poate ar merita să trimitem acolo o echipă de criminaliști.

S-a uitat spre Jack căutând aprobare, dar acesta tăcea, căzut pe gânduri. Când a vorbit, a spus ceva tulburător:

— Se pare că Mathew a scăpat ușor, nu-i așa?

Jack s-a dus spre șirul de ferestre ce dădeau spre priveliștea idilică. Și-a reamintit unul dintre primele lucruri pe care le transmisese echipei sale din Chipping Norton:

„— Această bandă *nu* va pleca și nici nu va dispărea pentru totdeauna. Nu va recurge la crimă, ceea ce știu că e preocuparea voastră principală. Îi vom prinde. Iar voi veți avea momentul vostru.”

Acum însă adevărul părea a fi altul: membrii bandei erau deja criminali.

— Așadar...

Jack s-a răsucit și s-a adresat celor prezenți. Toți erau fascinați de incursiunea conștiincioasă a lui Bevan într-un

caz de omor vechi de opt luni, aşa că Jack trebuia să-i bage la loc în priză.

— Nimic nu s-a schimbat fundamental în privința anchetei. Acum sunt mai multe lucruri în joc, înțeleg asta, dar nu putem devia de la drumul pe care ne aflăm. Bevan...

Aceasta l-a privit nerăbdătoare, ca un copil care fusese ignorat de părinți.

— Bravo!

Tensiunea a dispărut instantaneu de pe chipul lui Bevan.

— Ar trebui să te duci cu criminaliştii şi să-i supraveghezi. După ce terminăm informarea şi după ce-mi faci un serviciu – îți spun imediat despre ce este vorba... Spune mai departe. Remorci pentru cai şi motociclete.

— Ah, bine, domnule. Da, deci...

Bevan a inspirat profund şi a început din nou să vorbească:

— Marea problemă e că peste două weekenduri vom fi inundați de remorci pentru cai şi motociclete pentru că va avea loc evenimentul hipic. Zeci de mii de oameni vor sosi în Cotswolds.

Jack a ridicat o mână.

— Ce relevanță are motociclistul? De ce ne interesează dintr-odată atât de mult?

— Păi, domnule... s-a bâlbâit Bevan.

Era intimidant să fie nevoită să justifice un nou unghi de abordare a anchetei cuiva de la Poliția Metropolitană. S-a uitat la Gifford pentru sprijin, dar nu a obținut nimic. Tăcerea lui a fost prima dovadă de leadership direct pe care o observase Jack. Gifford ştia că Bevan se descurca foarte bine şi fără el, aşa că dorea ca Bevan să fie cea care răspunde întrebării lui Jack. Femeia a luat-o de la capăt:

— E posibil ca motociclistul să fi jucat rol de iscoadă. Să cerceteze domeniile, să adune informații despre programul

proprietarilor şi aşa mai departe. Putea încăpea cu uşurinţă în remorcă.

Jack a dat din cap.

— Bună idee.

Apoi Jack a schimbat subiectul, vorbind despre Mathew. Aceasta era cealaltă misiune pentru care avea nevoie de Bevan. Era important să ştie cu siguranţă că spărgătorii pe care-i urmăreau erau capabili de un atac atât de brutal. Voia să excludă orice altă posibilitate înainte de a conchide, sută la sută, că această bandă îl atacase pe băiat.

— Am nevoie de toate bodycam-urile tuturor agenţilor care au fost acasă la familia Barrowman ieri dimineaţă devreme. Trebuie să aflu...

— Sunt toate pregătite la computerul de pe biroul dumneavoastră, domnule!

Bevan era acum de neoprit.

— Am descărcat filmările de pe toate cele trei camere în acelaşi fişier şi le-am editat, ca să aveţi doar incidentul de la familia Barrowman. Însă nu e nimic pe ele, domnule. Traficul era obstrucţionat de maşinile poliţiei, aşa că nu se vede nimic prea clar.

— Nu mă uit după vehicule, Bevan. Mă uit să văd dacă vreunul dintre poliţişti a scos bastonul şi l-a folosit în scop de autoapărare.

Acest detaliu i-a atras atenţia lui Gifford şi a găsit oportun să intervină:

— Staţi puţin! Dacă a existat vreo reclamaţie...

Ca să-l oprească pe Gifford, Jack nu a avut altceva de făcut decât să ridice telefonul şi să-i arate pozele cu spinarea lui Mathew, pe care i le trimisese Nathaniel. Gifford a tresărit vizibil când a văzut vânătăile de pe trupul lui Mathew. Jack i-a asigurat că nimeni nu depusese nicio reclamaţie şi că nu se îndoia nici măcar o secundă de

poliţişti, dar că trebuiau să fie siguri, pentru liniştea lor interioară.

Filmările reunite de la camerele corporale arătau toate acelaşi lucru: Mathew o trântise pe sergenta McDermott pe spate, apoi o luase la goană spre strada plină de maşini. Când ceilalţi poliţişti îl somaseră să se oprească şi el refuzase, oamenii legii hotărâseră să-l pună la pământ şi să-l imobilizeze pentru propria lui siguranţă. Nimeni nu scosese bastonul. Jack a vizionat filmarea de pe camera lui McDermott: după ce Mathew a fost doborât, ea s-a târât de-a lungul peluzei şi i-a vorbit calm, asigurându-l că nu intrase în niciun fel de bucluc. În tot acest timp se vedea şi Sally, care-l mângâia pe Mathew pe păr şi îi spunea să stea cuminte.

Gifford răsuflă uşurat.

— Când am primit camerele, credeam că vor fi o pierdere de vreme, dar au meritat fiecare bănuţ cheltuit din buget.

Jack a rugat-o pe Bevan s-o contacteze pe McDermott.

— Tocmai am văzut-o la cantină, domnule. Mă duc s-o chem.

Bevan a ieşit val-vârtej din sala de şedinţe. Jack şi Gifford au privit imaginea statică a lui Mathew, imobilizat pe peluza casei sale, plângând încremenit de frică.

— Pe băiat nu-l cunosc prea bine, Jack, dar îi cunosc părinţii. Da, George poate fi un ticălos îngâmfat, dar e un tată bun. În ultimii doisprezece ani, la fiecare dintre evaluările anuale ale lui Mathew, autorităţile au sugerat că „purtarea sa dificilă” e greu de gestionat la domiciliu. Dar George şi Sally au refuzat să-l interneze pe Mathew într-o instituţie. Ar face orice pentru el. Deci cred că povestea asta îi ucide. Pe mine m-ar ucide. Uită-te la el, Jack... Uită-te ce face când e speriat. Nu se luptă, ci fuge. Nenorociţii care i-au făcut aşa ceva lui Mathew nu gândesc ca nişte fiinţe umane normale.

Jack nu-l auzise niciodată pe Gifford spunând atât de multe. Asta îi reamintea că oricine te poate lua prin surprindere în împrejurările potrivite. Gifford era familist convins, şi-a dat seama Jack, de asta o lăsase pe Bevan să se evidenţieze în faţa lui Jack. Poate că Gifford nu mai putea să înveţe nimic, aşa cum sugerase Ridley, dar avea în continuare multe lucruri de predat altora.

— Domnule...

Jack trebuia să-l roage pe Gifford să autorizeze mandatul de percheziţie în privinţa conturilor lui Barrowman şi nu ştia cum.

— Credeţi că Barrowman era vinovat de evaziune fiscală atunci, în 2007?

— Ce legătură are asta cu ce se întâmplă acum? a ripostat Gifford.

— Nimic. Vreau să aflu dacă credeţi că Barrowman e un om cinstit. Poate fi generos şi iubitor cu familia sa şi în acelaşi timp poate încălca legea.

Gifford începea să se familiarizeze cu metodele lui Jack.

— Ce vrei să întrebi, de fapt?

— Lista cu obiecte furate întocmită de el diferă de a soţiei. El a inclus un şirag de perle, ea nu. În plus, ea nu ştia câte lingouri de aur erau în seif sau câţi bani gheaţă, aşa că tind să cred că lista lui e mult mai exactă. Dar când l-am întrebat din nou, a dat-o la întors şi a spus că nu era nicio perlă.

Gifford şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Doar nu crezi că el e spionul din interior. El a fost cel vizat!

Jack a ridicat din umeri.

— Banda asta e capabilă de orice. Poate că era un avertisment. Sau poate că nu era niciun şirag de perle şi Barrowman s-a înşelat. Nu ştiu, domnule. Şi nu-mi place deloc să nu ştiu.

Bevan s-a întors în sala de şedinţe cu sergentul McDermott după ea. Aceasta avea jumătate de sandviş într-o mână şi un pahar cu ceai în cealaltă, deci Bevan o adusese direct de la cantină.

— Sergentul Warr de la Poliţia Metropolitană vrea să discute cu tine despre Mathew Barrowman.

Jack nu şi-a putut ascunde un zâmbet. De când sosise în Cotswolds, fusese botezat „Warr-de-la-Met”. Bevan a ieşit din nou din încăpere, ca să plece cu echipa de criminalişti spre biroul izolat al domnului Bright-Cullingwood.

Zece minute mai târziu, McDermott stătea de vorbă cu Jack şi Gifford, în timp ce Davidson strângea toate declaraţiile luate angajaţilor familiei Barrowman.

Jack tocmai o rugase pe McDermott să le povestească despre Mathew şi despre timpul petrecut împreună la clubul de şah.

— Era un club pentru copii între 10 şi 16 ani şi cursurile aveau loc după şcoală. Însă Matty cred că a rămas acolo până la 18 ani. A venit când avea 12 ani, aşa că am stat în preajma lui vreo patru ani. Nu eram prieteni, doar jucam şah împreună. Aşa merg lucrurile cu Matty. Îi trebuie un motiv să stea cu tine, ca să ştiţi. Dacă are acest motiv, se va întoarce. Până când se plictiseşte.

McDermott a zâmbit cu afecţiune.

— Nu e nimic personal.

Jack s-a simţit încurajat la gândul că el şi Mathew aveau acelaşi talent – jocul de şah. Aceasta putea fi portiţa sa de intrare în lumea lui Mathew. Dar McDermott l-a readus iute cu picioarele pe pământ.

— Nu, i-a trecut faza. Ştii ceva despre *Urzeala tronurilor?*

După mutra inexpresivă a lui Jack, McDermott şi-a dat seama că nu ştia nimic.

— Ah, eu sunt mare fană, a continuat ea. Eu şi Mathew suntem suflete pereche când vine vorba despre hobby-uri.

Durează ceva până îl câştigi de partea ta, dar, după ce se întâmplă, nu te va uita niciodată.

Jack i-a mulțumit foarte mult, apoi a lăsat-o să plece ca să-şi poată termina sandvişul. Apoi s-a uitat spre Gifford, gata să revină la subiectul Barrowman, dar acesta i-a luat vorba din gură.

— O să fac eu însumi verificarea. Dar numai ca să-ți dovedesc să te înşeli.

Annie făcea curățenie în cocină. L-a zărit pe Jack venind spre ea şi şi-a îndreptat iute ochii spre încălțările lui. A zâmbit când i-a văzut bocancii noi. Jack însă nu-i desluşea chipul, pentru că era înfăşurat într-o eşarfă ca să nu inspire duhoarea care se ridica de fiecare dată când cazmaua ei spărgea crusta excrementelor de porc vechi de-o zi.

— Nu mă pot obişnui cu putoarea asta! a strigat Annie. De obicei nu mă ocup de porci, dar avem nevoie de bani şi trebuie să alegem unul dintre ei pentru sacrificare, iar Charlotte nu vrea să aleagă.

Pe măsură ce Jack s-a apropiat, mirosul l-a lovit şi pe el.

— Rămâi acolo. Vin eu la tine.

Annie şi-a proptit cazmaua de gard şi s-a dus la grajduri, spălându-şi cizmele la robinetul de-afară. Mizeria diluată de la porci curgea spre Jack, care s-a urnit din loc, ferindu-se de pericol până venea Annie.

— Charlotte livrează plante chiar acum. Pe ea ai venit s-o vezi? Eu trebuie să muncesc mai departe, dacă nu te superi. Trebuie să-l izolez pe Alec înainte să se întoarcă ea.

Apoi a adăugat, în şoaptă:

— Pe el l-am ales.

Jack nu avea nimic împotrivă să discute cu Annie în timp ce ea muncea.

— Poți să-mi spui unde ai fost aseară? întreb pe toată lumea.

Întrebarea i-a trezit interesul lui Annie.

— A mai avut loc un jaf?

Jack a tăcut mâlc şi femeia şi-a dat imediat seama că intuise corect.

— De multe ori mă uit cu invidie la casele mari, să ştii. Mi-ar plăcea şi mie o piscină; ăsta ar fi moftul meu dacă aş avea bani. Dar din când în când ni se reaminteşte că bogăția vine la pachet cu problemele ei. Invidia e foarte dăunătoare. Să furi în loc să-ți câştigi în mod cinstit... Ei bine, pur şi simplu nu înțeleg asta.

Annie a continuat, scoțând cu un gest firesc un blister din buzunar şi înghițind o pastilă:

— Am fost amândouă la ferma Soho de la şapte până spre miezul nopții. Eu sunt chelneriță şi Charlotte e ajutor de bucătar. De obicei nu muncim până atât de târziu, dar a fost un eveniment privat pentru un grup de londonezi care tocmai îşi cumpăraseră un cal de curse. E la fel în fiecare an când se apropie concursul hipic şi va fi la fel de aglomerat şi în următoarele câteva săptămâni. Sertralină.

Annie îi spunea lui Jack cum se numea pastila pe care o luase, deşi el nu o întrebase.

— Uneori devin agitată. Am diabet insulino-dependent. Acum boala e sub control, dar când a izbucnit nu m-am adaptat prea bine la noul regim. Şi ce mai regim! Charlotte mă ține pe drumul cel bun. Dar mă stresează. „Agitată”, aşa îmi spune ea!

Jack i-a mulțumit lui Annie pentru sinceritate şi apoi a întrebat-o ce au făcut după miezul nopții, când au terminat de muncit.

— Am stat vreo oră şi ceva şi am ajutat la curăţenie, apoi am venit acasă cu maşina. De fapt, nu, ne-a mai luat jumătate de oră să scoatem maşina din parcare pentru că unul dintre oaspeţi, care nu-şi rezervase cameră peste noapte, voia să se întoarcă la volan în Chipping Norton ca să-şi găsească o pensiune şi managerul i-a luat cheile de la maşină. A fost un mic scandal şi a trebuit să cheme poliţia. Ronnie Davidson a răspuns la apel. Charlotte şi cu mine am vorbit puţin cu el, deci va putea să confirme toate astea.

Jack şi-a dat ochii peste cap. Davidson ar fi putut să-i spună naibii de la bun început că făcea parte din alibiul lui Charlotte, dar nu, era prea ocupat să dea bir cu fugiţii. Jack şi-a reprimat nervii.

— Mulţumesc, Annie. Te las să te întorci la Alec.

Apoi curiozitatea l-a învins.

— Pe ceilalţi trei cum îi cheamă?

Annie a spus că Charlotte îi botezase pe porci Alec, Billy, Daniel şi Stephen, pentru că era o mare admiratoare a fraţilor Baldwin. Stephen plecase la Ceruri cu un an în urmă, ceea ce fusese atât de traumatizant încât juraseră că nu vor mai sacrifica vreodată un porc din familia Baldwin. Dar nevoile erau nevoi...

Revenit la secţie, Jack s-a dus direct la agentul Ronnie Davidson.

— Ai citit toate declaraţiile martorilor?

Muţenia lui Davidson i-a transmis lui Jack nu numai că acesta nu citise toate declaraţiile, dar că nici măcar nu ştia de ce Jack îl întreba asta.

— Citeşte-le. Apoi vino şi spune-mi de ce e esenţial ca fiecare agent să fie pus la curent cu fiecare aspect al anchetei mele.

Bevan aştepta răbdătoare lângă biroul lui Jack. Când acesta s-a întors spre ea, Ronnie i-a făcut pe la spate semnul de „labagiu”, dar ea nu l-a băgat în seamă. Se bucura prea mult de investigaţie ca să intre în jocul neprofesionist al băşcăliei şi, în plus, deja toată secţia ştia că Davidson fusese prins bătându-şi joc de faptul că doamna „Spune-mi Elli” Fullworth îl simpatiza pe Jack. Singurul mod în care Davidson putea să salveze aparenţele era să pretindă că nu-i păsa.

— Domnule, a zis Bevan, Elaine Thorburn, menajera familiei Barrowman, vrea să discute cu cineva despre caz. A spus că e ceva important. Ştiam că vă întoarceţi, aşa că am trimis-o la cantină şi i-am zis că vă întâlniţi cu ea cât se poate de repede.

Jack a întrebat ce se întâmplase acasă la domnul Bright-Cullingwood.

— Criminaliştii sunt încă acolo. L-am interogat oficial, dar n-a spus nimic interesant.

A adăugat că lăsase acolo câţiva agenţi experimentaţi ca să continue activitatea de supraveghere, dar se gândise că ea putea fi de mai mult ajutor în sala de şedinţe.

— Bravo, a fost Jack de acord. Imediat, Elaine Thorburn. Haide, Bevan. Tu eşti şefa.

Elaine era o femeie scundă şi îndesată, cu umeri laţi şi braţe musculoase. Era evident genul de menajeră care conducea prin puterea exemplului. Cei doi s-au aşezat vizavi de ea şi Bevan l-a aşteptat pe Jack să înceapă chestionarea.

Aşa că Jack le-a întrebat ce vor să bea şi le-a lăsat singure. A lăsat comanda în seama minunatei Barbara şi, când s-a întors, Elaine tocmai explica de ce se hotărâse să vină la secția de poliție. Avea un glas domol şi blând, ce contrasta flagrant cu înfățişarea sa robustă.

— Colegii voştri mi-au spus că nu am voie să fac nimic şi nici să ating nimic, aşa cum e normal, dar cât aşteptam să mi se spună când pot să mă întorc la treburile mele am urmărit fascinată activitatea criminaliştilor. Ah, a fost foarte interesant. Oricum, una dintre fete, săraca de ea, se uita prin coşul de gunoi şi atunci am văzut cutia de pizza aplatizată. Cu siguranță nu era acolo cu o seară înainte, pentru că eu golesc coşurile de gunoi în fiecare seară când plec, aşa că trebuie să fi fost livrată în noaptea jafului.

— Lui Mathew i s-a livrat pizza în seara spargerii?

Bevan nu pricepea deocamdată cât de important era acel detaliu.

— Nu ştiu dacă le-ai văzut bucătăria, a continuat Elaine, dar toate dulapurile cu mâncare şi frigiderul au lacăte pe ele. Mathew e în permanență la regim, înțelegeți voi, din cauza afecțiunii sale. Mâncarea la pachet e categoric interzisă. Dar, mă rog, fie vorba între noi, a rămâne singur acasă înseamnă de multe ori o tentație prea puternică. Mathew poate fi din cale-afară de independent. Ştiu că are autism şi unii cred că e cam simpluț la minte, dar e un băiat inteligent, cu maniere impecabile. L-am luat cu mine la cumpărături la Banbury şi oamenii n-au văzut decât că dădea din mâini şi scotea zgomote ciudate. Apoi, când ne-am aşezat să bem o ciocolată caldă – nu-i spuneți maică-sii – şi am vorbit despre *Urzeala tronurilor,* oamenii au rămas surprinşi că poate susține o conversație. E foarte inteligent; e doar selectiv în ceea ce învață...

Elaine îşi pierduse şirul gândurilor, aşa că Bevan a readus-o la realitate.

— Ne spuneați despre cutia de pizza de la tomberon.

— A, da! Păi... Da, mă rog, asta s-a întâmplat. Şi-a comandat pizza. Probabil i-a livrat-o Idris Jackson... E un mic ticălos, dacă vă interesează. Dar poate a văzut ceva folositor. Asta am venit să vă spun.

Când s-a întors în sala de şedințe cu Bevan, pe Jack îl aştepta Davidson. Ținea în mână toate declarațiile martorilor şi avea un aer ruşinat. Jack a repetat întrebarea pe care o pusese şi cu jumătate de oră mai devreme:

— De ce e esențial ca toți agenții să fie la curent cu toate aspectele anchetei mele?

Davidson ştia acum că, dacă ar fi citit declarația lui Charlotte, în care spusese că în timpul spargerii de la casa familiei Barrowman se afla la ferma Soho, i-ar fi putut verifica alibiul şi l-ar fi scutit pe Jack de un drum la mica lor gospodărie.

— Exact, a răspuns Jack. Comunicați între voi. Tot timpul. Bine, agent Davidson, du-te acum şi adu-l, te rog, pe Idris Jackson. I-a livrat o pizza lui Mathew în seara jafului. Vreau să-l interoghezi aici.

Davidson era uluit că o zi care începuse cu un dublu duş cu apă rece era pe cale să se încheie cu primul său interogatoriu.

— Trebuie să începi de undeva, Ronnie, a spus relaxat Jack. Bevan tocmai a condus primul ei interogatoriu, acum e rândul tău. Când îl aduci aici, dă-i ceva de băut. Lasă-l pe el să vorbească mai mult. Nu te speria de momentele de tăcere; sunt utile, pentru că le va umple instinctiv. Avem nevoie să ne descrie fiecare clipă care ne interesează – din momentul în care a intrat pe străduța îngustă şi neluminată

pe care se află casa familiei Barrowman până în momentul în care a plecat. Nu-l lăsa să omită niciun detaliu. Nu e suspect de nimic, aşa că o să te descurci de minune. Îl interoghezi aici doar pentru că eu sunt aici. Dacă ai nevoie de mine, mă chemi.

Apoi Jack s-a întors cu spatele la Davidson şi s-a aşezat, înainte ca sărmanul băiat să se îndoiască şi mai mult de el însuşi.

La Urgențe, Mathew se afla într-o rezervă foarte bine dotată, deşi starea lui nu era deloc gravă. Încăperea era departe de haosul sălii de aşteptare şi a zonei cabinetelor deschise, aşa că era perfectă pentru a-i insufla lui Mathew o stare de relaxare. Când ajunseseră aici şi merseseră printre oamenii beți care sângerau, înjurau şi vomitau, Mathew îşi păstrase calmul repetând:

— Nu-ți face griji, Nate, oamenii ăştia nu se simt grozav acum, dar o să fie OK. Şi ei o să fie OK, şi eu o să fiu OK.

George Barrowman mersese în frunte, urmat de Nathaniel şi de Mathew şi, la sfârşit, de Oaks. Acesta recunoscuse dintotdeauna „atracția" socială a lui Barrowman, dar se mirase că acesta reuşise să treacă peste enorma coadă şi să obțină o rezervă privată şi retrasă. Era, la urma urmelor, un spital de stat, nu unul privat. Dar apoi, câteva secunde mai târziu, chiar lângă încăperea excelent dotată, Oaks a descoperit răspunsul: un indicator pe care scria „Rezerva Barrowman – dedicată domnului George Barrowman în semn de recunoştință pentru generosul sprijin față de comunitatea bolnavilor de autism".

— E o cameră pentru socializare, a explicat Nathaniel, când l-a surprins pe Oaks citind semnul. Jucării, jocuri, o

masă de biliard, bibliotecă, chestii senzoriale, jocuri pe computer. Are chiar şi un minicinematograf. Mathew a tot fost internat prin spitale de când era mititel şi avea nevoie de un spaţiu sigur în care să se joace.

Oaks era şocat – habar nu avea că Barrowman poseda o latură generoasă.

Barrowman stătea acum în colţul rezervei, la o parte din calea doctorilor, lăsându-l pe Mathew în mâinile extrem de capabile ale lui Nathaniel. Oaks era pe hol, privind printr-o fantă orizontală transparentă a ferestrei în rest opace. Nathaniel l-a ajutat pe Mathew să-şi scoată tricoul pentru ca medicii să-i examineze rănile. Una dintre dârele de pe spinarea lui îi despicase pielea şi, chiar aproape de ceafă, avea o mică rană deschisă. Au trecut două-trei minute de discuţii peste discuţii, apoi Barrowman a scos capul pe uşă.

— O să facă o radiografie ca măsură de precauţie, dar doctorii cred că o să iasă bine. Poţi să ne aduci ceva cald de băut cât aşteptăm? Eu vreau o cafea, fără frişcă, fără zahăr. Pentru Nathaniel un ceai neîndulcit. Lui Mathew o ciocolată fierbinte. Ah, şi nu de la aparat. Du-te la cantină.

Oaks i-a scris lui Jack ca să-l pună la curent cu ce se întâmpla şi s-a dus la cantină. Apoi nu şi-a putut abţine un zâmbet, în timp ce a murmurat aproape în sinea lui:

— Ţi-am aflat secretul, Barrowman. Eşti un tip de treabă, dincolo de aparenţe.

Davidson îi reda lui Jack interogatoriul lui Idris. Îi urmase cu mare seriozitate instrucţiunile de a nu lăsa deoparte niciun amănunt.

— Pizza a ajuns pe la nouă fără un sfert. Era o pizza mare, cu pui şi bacon, cu extra brânză şi ciuperci. Idris a

sunat la poartă şi Mathew i-a dat drumul înăuntru. Porțile s-au deschis, iar el s-a dus cu scuterul până la uşa de la bucătărie, unde Mathew l-a plătit, şi apoi a plecat.

Jack i-a adresat câteva întrebări suplimentare foarte importante lui Ronnie: de ce a folosit Idris uşa bucătăriei? Unde anume se afla în casă interfonul pentru poartă? Idris a văzut porțile închizându-se în urma sa când a plecat? Însă Ronnie avea toate răspunsurile.

— Idris îi mai dusese pizza lui Mathew şi înainte, aşa că ştia că trebuie să folosească uşa bucătăriei. Acolo e chestia pentru poartă... lângă uşa de la bucătărie. Şi Idris nu a văzut porțile închizându-se când a plecat, dar le-a auzit.

Jack s-a ridicat în picioare şi s-a dus la biroul lui Bevan, unde ea căuta printre sutele de remorci pentru cai înscrise la evenimentul hipic anual – toate aveau nevoie de loc de parcare, pentru ca veterinarul să le poată găsi rapid, la nevoie, şi crea fişe care conțineau o fotografie, datele proprietarului şi numărul de înregistrare pentru fiecare dintre ele. Bevan se ocupa cu entuziasm de chestiile plictisitoare ce țineau de hârțogăraie, dar acum Jack voia ca agenta să treacă la altă sarcină.

— Bevan, porneşte înregistrarea de pe camera de supraveghere a familiei Barrowman de la ora 8, din seara spargerii.

Jack s-a uitat în spate, aşteptându-se ca Davidson să fie lângă el, dar acesta se întorsese la birou, crezând că nu mai e nevoie de el.

— Ronnie! s-a răstit Jack. Nu aştepta invitație specială, e şi investigația ta! Vino-ncoace.

Davidson s-a ridicat şi a venit lângă Jack înainte ca acesta să termine de vorbit.

— Vreau ecranul împărțit în patru, cu cele două camere exterioare de la poartă şi cu cele două camere interioare de la poartă mergând simultan.

Lui Bevan i-a luat câteva secunde să pregătească ecranul aşa cum îi ceruse Jack. Pe măsură ce filmarea se derula, inițial nearătând altceva decât o vulpe ciudată, Jack a început sesiunea de brainstorming.

— Ronnie, dacă banda asta foloseşte iscoade şi dacă Mathew şi-a comandat singur pizza...

Jack şi-a lăsat fraza neterminată şi s-a uitat fix la Davidson, forțându-l să gândească pe cont propriu.

— Ăăă, mmm...

Aşteptarea era de-a dreptul dureroasă, dar Jack ştia că pentru un polițist era cea mai bună cale de a învăța.

— Ah! Dacă iscoada l-ar fi văzut pe Idris sosind, membrii bandei ar fi ştiut că Mathew era acasă. Şi, totuşi, au intrat? N-au mai făcut asta niciodată, nu-i aşa, domnule? N-au mai intrat într-o casă în care ştiau că e cineva.

Jack s-a întors la biroul său, lăsându-i pe Davidson şi Bevan să urmărească ecranele şi să noteze toate detaliile din fiecare secundă dintre ora 8 seara până în momentul în care Mathew a ieşit urlând din casă.

Lui Maggie i-a luat atât de mult timp să ajungă la uşa din față, încât avea senzația că oricine ar fi fost acolo cu siguranță plecase deja. Ținea biberonul sub bărbie, pentru ca el să rămână în gurița lui Hannah; avea o suzetă atârnată de gât, o cârpă de muselină pe umăr, pregătită pentru momentul în care fetița urma să regurgiteze. Partea de jos a rochiței lui Hannah era desfăcută, gata pentru un schimb rapid de scutece înainte de ora de somn. Fetița îşi mişca picioruşele goale şi dolofane de colo-colo şi, din când în când, o lovea pe Maggie în bărbie.

A reuşit cumva să deschidă uşa şi Ridley i-a zâmbit peste vârful celui mai mare buchet de flori pe care-l văzuse Maggie vreodată. Apoi i-a întins o sticlă de vin roşu, cu eticheta în faţă, pentru ca Maggie să-şi dea acordul. Châteauneuf du Pape! Maggie nu ştia prea multe despre vin, dar despre acesta o auzise vorbind la televizor pe Nigella Lawson, deci n-avea cum să nu fie bun.

Maggie s-a aşezat pe canapea, cu capul bebeluşului în palmă, mângâind-o şi bătând-o uşurel pe spate. Hannah se uita fix la Ridley, încruntată pe sub sprâncenele ei întunecate – îl măsura din cap până-n picioare, ca şi cum s-ar fi chinuit să-şi dea seama cine naiba era ăsta şi ce căuta aici.

Rahat, şi-a zis Ridley. *Se uită la mine exact ca Jack*! Apoi fetiţa a râgâit şi a zâmbit, făcându-l pe Ridley să surâdă larg.

Hannah a închis ochii şi s-a arcuit, întinzându-şi trupuşorul. Maggie a prins-o cu dexteritate, apoi a aşezat-o pe canapea ca să poată bea alături de Ridley un binemeritat pahar cu vin. Acum, că Hannah adormise, Ridley nu mai ştia ce să spună.

Nu se pricepea foarte bine la conversaţie. În cele din urmă a zis:

— Voiam să-ţi mulţumesc. Pentru onoarea de a-mi cere să fiu tutorele lui Hannah.

Maggie a zâmbit.

— Sincer, Simon, nici că puteam să ne gândim la cineva mai potrivit. Nu-ţi face griji, asta nu înseamnă că Hannah trebuie să se mute la tine dacă noi crăpăm amândoi. Înseamnă doar că avem încredere că vei lua deciziile corecte pentru ea. Că-i vei fi alături.

Ridley a dat din cap.

— Asta pot să fac.

Maggie s-a uitat la el şi a clătinat uşor din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Doamne, Simon, de ce nu eşti însurat?

Ridley a râs ca să-şi mascheze stânjeneala.

— Nu te-am auzit spunând multe, dacă e să fiu cinstită, dar tot ce spui sună întotdeauna adorabil. Eşti foarte amabil.

Ridley nu avea idee cum să reacționeze, aşa că a preferat să ia o înghițitură de vin. Maggie a remarcat că-l prinsese nepregătit. Modestia lui era încântătoare. Maggie l-a privit şi şi-a dat seama că, de fapt, habar nu are dacă Ridley e însurat sau nu. Putea să fie şi gay, din câte ştia ea, deşi dădea mai degrabă senzația că e celibatar. Dar, oricare ar fi fost adevărul, era ceva despre care el nu dorea să discute.

Au mai vorbit preț de douăzeci de minute, Ridley întrebând-o dacă a fi mamă era aşa cum îşi închipuise ea. Apoi s-a scuzat şi s-a ridicat în picioare ca să plece, spunând că Maggie ar trebui să profite de faptul că Hannah adormise. Părea atât de obosită, încât Ridley a bănuit că va adormi şi ea în câteva secunde.

— Şefu'! a strigat tare Davidson prin toată sala de şedințe, făcându-l pe Gifford să iasă din birou.

Jack s-a dus lângă Davidson şi, pentru câteva secunde, s-au uitat amândoi cum Bevan aduce înregistrarea la codul temporal corect. Apoi Davidson a început să povestească, în timp ce acțiunea li se derula prin fața ochilor.

— Idris soseşte la fix 8:45, exact aşa cum a spus. Apasă pe sonerie şi poarta începe să se deschidă destul de repede, deci probabil că Mathew aştepta la bucătărie. Durează 20 de secunde ca poarta să se deschidă complet, apoi rămâne

deschisă cam un minut înainte ca Idris să se îndrepte spre ieşire. Dar priviţi, domnule...

Davidson a arătat spre tufişurile aflate chiar lângă proprietatea familiei Barrowman. În minutul când porţile rămăseseră deschise şi nesupravegheate, din tufişuri s-a ivit o siluetă îmbrăcată în costum de motociclist, din piele neagră, cu o cagulă tot neagră şi ţinând un obiect ce semăna cu o lanternă, a intrat în curte şi s-a ascuns în tufişurile dinăuntru. Apoi Idris a ieşit pe scuter şi porţile s-au închis în urma lui în alte 20 de secunde.

Bevan a dat toate înregistrările cu 37 de secunde înainte şi a apăsat *play.* Motociclistul a ieşit din ascunzătoarea lui şi şi-a scos telefonul mobil. În timp ce vorbea, individul se plimba prin faţa camerei, netulburat câtuşi de puţin de faptul că era înregistrat. Apoi şi-a băgat mobilul în buzunar şi a pornit spre casă. Bevan a mai dat înainte un minut şi 26 de secunde. Porţile s-au deschis. Doi tipi mascaţi au escaladat pereţii de piatră şi au dat cu spray peste obiectivele camerelor de supraveghere, exact aşa cum bănuise Jack. Cei doi mascaţi au dezactivat camerele în acelaşi mod. Apoi, chiar înainte ca ultimul obiectiv să fie acoperit cu vopsea, prin fundal a trecut un al patrulea mascat. În mână ducea cu tupeu o rangă. În urma lui era o maşină care trăgea o remorcă pentru cai. Bevan a oprit imaginea de pe toate cele patru ecrane.

Jack şi-a pus rotiţele în funcţiune. Îl auzise pe Mathew spunând ceva ce avea, în sfârşit, sens.

— Oameni mascaţi, a zis el în şoaptă.

Apoi a închis ochii şi şi-a plecat capul, aproape ruşinat. Lui Bevan şi lui Davidson nu le venea să-i întrerupă momentul în care-şi reproşa sieşi. Apoi el s-a îndreptat repede şi a început să se plimbe în sus şi-n jos prin încăpere. S-a oprit, şi-a pus mâinile în şold, uitându-se la Gifford, care acum se sprijinea de cadrul uşii biroului său.

— Domnule, când am fost la el acasă, Mathew s-a repezit în bucătărie, înspăimântat, urlând ceva despre nişte „oameni mascați”. Pentru că atunci locul era plin de criminalişti, toată lumea a bănuit că despre ei vorbea, dar de fapt se referea la spărgători. Spărgătorii mascați.

Jack şi-a reluat marşul prin sală, încercând să pună evenimentele cap la cap.

— Iscoada le-a deschis porțile. Au adus arme, ceea ce înseamnă că au fost *dintotdeauna* pregătiți de confruntare. Ce-ar mai fi? Ce-ar mai fi? Mai trebuie să-mi amintesc ceva... Haide, Jack... Da! Pata uleioasă. Bevan, du-te la criminalistică şi ia rezultatele de la analiza petei de pe spătarul scaunului din biroul lui Barrowman. Ronnie, avem nevoie de cutia aceea de pizza...

— Sun eu la criminalistică. Se vor mişca mai repede dacă-mi aud vocea.

Gifford a pus mâna pe mobil înainte ca Jack să aibă timp să-i mulțumească.

— Ce credem că se va dovedi a fi pata uleioasă?

— Dacă nemernicii ăia aroganți au intrat în casă la câteva secunde după ce a plecat Idris... Dacă l-au luat pe Mathew prin surprindere şi l-au scos iute din ecuație, ce au făcut după aceea?

Davidson a răspuns instinctiv:

— Eu i-aş fi mâncat pizza.

Jack a pocnit din degete spre Davidson.

— Şi eu la fel. Aveau tot timpul din lume. Casa era goală pentru câteva ore bune, Mathew era sub control. Bandiții ăştia umblă echipați cu unelte şi arme, pregătiți de orice, dar e pentru prima oară când sunt nevoiți să se lupte – şi asta e de-a dreptul palpitant. I-a luat valul adrenalinei. Cred că s-au simțit invincibili. Asta produce violența în oamenii de genul ăsta. Vestea bună e că adrenalina ne poate determina să facem şi lucruri tâmpite, cum ar fi să furăm

pizza lui Mathew şi, ce noroc, să lăsăm o mare urmă de ADN pe scaunul din piele de la birou.

Chiar atunci, Gifford a primit un apel de la criminalişti, care confirmau că pata uleioasă de pe spătarul scaunului din birou era, întră-adevăr, topping de brânză de pe o pizza. Aparent aceşti spărgători abili şi experimentaţi, care nu făcuseră nicio mişcare greşită de trei ani încoace, îşi scoseseră mănuşile ca să fure şi să devoreze cina cumpărată pe şest de un om cu autism.

Mathew l-a plătit pe Idris pentru pizza cu trei bancnote de 5 lire şi i-a dat alte 5 lire în monede. Acesta era obiceiul lor. Aranjamentul lor. 15 lire pentru pizza şi 5 pentru ca Idris să nu-l dea de gol. Şi, pentru Mathew, merita fiecare bănuţ. Viaţa avea multe aspecte pe care Mathew nu le înţelegea, dar înţelegea ideea de mită: dacă el e cuminte, primeşte îngheţată; dacă Idris îşi ţine gura, primeşte 5 lire. Idris şi-a luat la revedere, s-a suit pe şaua scuterului şi a pornit pe aleea cu pietriş. Mathew a apăsat butonul interfonului, ştiind că acele 20 de secunde în care se închidea poarta erau mai mult decât suficiente pentru ca Idris să iasă din curte.

Mathew s-a îndreptat spre scări, cu pizza în mână, scoţând un sunet înfundat şi involuntar, ca un bâzâit; aşa îşi controla el entuziasmul şi dorinţa de a mânca toată pizza în drum spre dormitorul său. Doamne, ce bine mirosea! Sunetul pe care-l scotea nu era foarte puternic, dar suficient cât să acopere zgomotul bocancilor de motociclist care veneau spre el pe gresia din bucătărie.

Mai întâi Mathew a fost lovit cu lanterna greoaie peste omoplaţi, ceea ce l-a făcut să cadă în genunchi şi apoi în patru labe. Cutia cu pizza a căzut pe gresia alunecoasă,

departe de el. A doua lovitură a venit din partea bărbatului cu ranga. Aceasta l-a izbit pe Mathew peste coaste şi l-a făcut să cadă într-o parte, ghemuit în poziție fetală.

În timp ce încasa loviturile, Mathew nu a scos niciun sunet. Şocul îl făcuse să amuțească. De unde zăcea întins pe-o parte, Mathew a ridicat privirea şi a văzut ce urma. Patru mascați l-au înconjurat. Cel mai apropiat era cel cu ranga în mâini, cel de-al doilea răsucea o ditamai lanterna, iar ultimii doi erau neînarmați, dar aveau pumnii înmănuşați atât de puternic strânşi încât Mathew le ghicea conturul falangelor. Se străduia cu disperare să priceapă ce se petrece, de ce păreau să fie atât de furioşi pe el, dar nimic nu avea vreo logică. Nu greşise cu nimic, în afara faptului că-şi comandase o pizza fără ştirea părinților, dar era convins că asta nu avea nimic de-a face cu indivizii care se aflau în casa lui.

Când şi-a dus mâna la coastele care-l dureau înfiorător, un bocanc l-a lovit pentru a treia oară în spinare. Bărbații au râs, lucru pe care, din nou, Mathew nu l-a înțeles. Atât a spus:

— Nu e amuzant!

Hlizeala a încetat şi a început bătaia. Loviturile de bocanci şi de arme s-au abătut asupra băiatului, care în tot acel timp a strigat:

— Îmi pare rău! Puteți să râdeți! Îmi pare rău, îmi pare rău! Puteți să râdeți dacă vreți!

Bărbatul cu ranga s-a dat apoi în spate şi a privit cum ceilalți continuau să-l bată. Când acest bărbat a păşit, în cele din urmă, spre Mathew, toți ceilalți au încetat imediat loviturile, iar Mathew i-a fost recunoscător. Acesta era şeful, îşi dădea şi el seama.

— Mulțumesc, a scâncit Mathew şi un firicel de sânge i s-a prelins din gură.

Bărbatul a înclinat capul într-o parte, rânjind cu gura întredeschisă, şi a ridicat ranga. Mathew a urlat de durere, a închis ochii strâns şi şi-a acoperit capul cu mâinile, aşteptând

următoarea lovitură. Nimic. A deschis ochii ca să vadă ce făcea şeful. Acesta stătea în picioare, cu braţul ridicat, cu ranga pregătită.

— Promit să te mai lovesc o singură dată, a şoptit bărbatul. Dar unde? Unde să te lovesc?

A schimbat poziţia răngii, ca şi cum ar fi avut de gând să-l pocnească pe Mathew peste picioare. Când Mathew şi-a lăsat braţele în jos, individul a părut că se răzgândeşte şi s-a prefăcut că-i ţinteşte capul, apoi pieptul, apoi din nou picioarele. Şi tot aşa, individul se prefăcea c-o să-l lovească pe Mathew, iar el încerca disperat să-i urmărească mişcările şi să se apere de o ultimă lovitură care nu mai venea. În vreme ce se zbătea ca un peşte pe uscat, membrii bandei râdeau de el şi-i aruncau cele mai îngrozitoare jigniri. În cele din urmă, când bărbatul s-a plictisit de joc, s-a prefăcut că-l pocneşte pe Mathew peste picioare, însă apoi a schimbat direcţia şi l-a lovit în moalele capului. Mathew nu s-a mai mişcat – avea ochii deschişi, dar lipsiţi de orice expresie. Se instalase şocul. Creierul lui refuza să recunoască această durere şi îl forţa să facă pe mortul, ca să-şi dea seama cum trebuia să procedeze mai departe.

Mathew şi-a concentrat privirea împăienjenită asupra cutiei cu pizza, care se afla la vreun metru şi jumătate în faţa lui. Îl făcea să se simtă fericit. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Nici măcar preţ de o clipă. Însă atunci bărbatul care-l lovise cu atâta sălbăticie s-a aplecat şi a luat-o de pe jos. Mathew şi-a aţintit privirea asupra locului rămas gol şi şi-a imaginat pizza aceea.

În răstimp de o oră, toţi membrii echipei lui Gifford reveniseră în sala de şedinţe, după ce căutaseră în zadar

arma sau armele folosite în atacul asupra lui Mathew. Atmosfera era de-a dreptul electrică. Gifford stătea în pragul biroului său, lăsându-l pe Jack să conducă întrunirea, aşa cum era deja obiceiul. Se simțea invidios, fără să vrea: nu-şi văzuse niciodată echipa atât de unită şi de motivată. Jack îşi dădea seama de asta. Era aceeaşi privire pe care o zărise şi la Ridley mai demult, aşa că s-a dus şi s-a postat ferm lângă Gifford înainte de a se adresa celor prezenți:

— Sunt cel puțin cinci indivizi în această bandă şi există şi un om din interior. Au ajuns acasă la familia Barrowman crezând că locul e pustiu, asta însemnând că au în rândurile lor un expert în electronică, pentru că se aşteptau să poată dezactiva sistemul performant de securitate. Folosesc o iscoadă pe motocicletă ca să se asigure că nu le stă nimic în cale şi o remorcă pentru cai pentru a fura obiectele de mari dimensiuni. N-aveau de unde să ştie că obiectele de artă şi de mobilier nu valorează mare lucru până când nu au intrat, deci hai să presupunem că au venit pregătiți cu o remorcă.

Gifford a intervenit:

— Vedem pe camerele de supraveghere motocicleta şi remorca, dar deocamdată nu avem nimic util.

— Ba avem, l-a contrazis Jack. Avem tipare. Drumurile din zonă sunt lungi şi drepte. Nu există alei lăturalnice şi există prea puține scurtături. Oamenii ăştia trebuie să stea undeva. Trebuie să aibă o bază. Există un tipar geografic pe care motociclistul şi remorca pentru cai le desenează în împrejurimi. Trebuie doar să-l găsim.

Amândoi s-au uitat la Bevan.

— Îl găsesc eu, domnilor, a zis ea zâmbind.

Apoi s-a întors spre computer şi a început să tasteze cu sârg.

În următoarele treizeci de minute, Jack şi Gifford au colaborat de minune, alocând misiunea potrivită fiecărui agent în parte. Unuia i-a fost încredințată sarcina de a mări imaginile de pe camerele de supraveghere cu bărbații care intraseră pe proprietatea familiei Barrowman pentru a stabili înălțimea şi constituția fizică a infractorilor. Altul trebuia să încerce să depisteze remorca pentru cai. Alți doi au fost trimişi acasă la păgubiți pentru a-i ajuta pe criminalişti să izoleze zonele cu tufişuri aflate de o parte şi de alta a aleii, astfel încât să poată căuta urme de încălțări la prima oră a dimineții. Singura problemă era raportul criminalistic privind biroul domnului Bright-Cullingwood, în care apărea un set de amprente neidentificate care nu aparțineau niciunei persoane înregistrate în baza de date CRIMINT.

Jack a primit un mesaj de la Oaks:

Mathew a primit OK-ul. Vor pleca spre casă într-o oră.

— Bevan, a spus Jack. Găseşte-mi-o pe McDermott, te rog.

Era ora 19 şi Jack voia să fie acasă la familia Barrowman a doua zi de dimineață, la ora 8, pentru a-l interoga pe Mathew.

— Are douăsprezece ore să mă învețe tot ce ştie despre *Urzeala tronurilor.*

CAPITOLUL 10

La secție, șeful era Gifford. Acasă la familia Barrowman, însă, Jack era cel care conducea ancheta. Iar Oaks se remarcase și preluase controlul investigației de pe străzi.

În Newbury, la o oră și douăzeci de minute distanță de Chipping Norton, agenții William Oaks și Ronnie Davidson ajungeau la grajdurile pentru cai de curse deținute de un tip numit pe bună dreptate Steven Goodwin[1]. O examinare mai atentă a înregistrărilor de pe camera de supraveghere de acasă de la George Barrowman scosese la iveală că pe spatele remorcii exista un semn de avertisment cu un cod pe el care indica unde și când i se făcuse revizia anuală. Oaks vorbise deja la telefon cu Goodwin și acesta confirmase că, trei zile mai înainte, îi închiriase o remorcă pentru trei cai unui anume domn Smart. Remorca se întorsese la primele ore ale dimineții respective și acum era parcată în spatele grajdului, așteptând să fie examinată de Oaks și Davidson.

Oaks a urcat pe rampa remorcii suspecte.

— Simți mirosul ăsta? Dezinfectant, în pizda mă-sii. Doamne, Ronnie, podeaua asta are mai puține urme pe ea decât toaleta mea de-acasă.

În curtea principală erau alte patru remorci identice și toate îi fuseseră închiriate domnului Smart în diverse ocazii, în ultimii trei ani. Plătea întotdeauna cu bani gheață și cheile erau lăsate la contraaripă, pentru că tipul mereu lua și aducea remorca dimineața foarte devreme.

În timp ce Goodwin se apropia, Oaks se străduia să-și ascundă dezamăgirea. Nu voia ca Goodwin să creadă că greșise în vreun fel curățând remorca cu atâta meticulozitate, dar acesta și-a dat seama de greșeala comisă.

---

[1] Nume care se poate traduce aproximativ prin Victoriosul *(n. trad.).*

— Îmi pare rău, a spus Goodwin, dacă aş fi ştiut, aş fi lăsat-o aşa cum era. Dar e din nou rezervată din după-amiaza aceasta, aşa că... am curățat-o cu vreo oră înainte să sunați dumneavoastră.

Apoi a adăugat iute că, desigur, anulase rezervarea de după-amiază şi că remorca rămânea pe loc până când Oaks îşi termina treaba cu ea.

— Mirosea a benzină, a zis Goodwin, disperat să-şi ia revanşa pentru că le distrusese toate probele. Şi înăuntru erau nişte urme noroioase de cauciucuri.

Oaks i-a împărtăşit suspiciunile conform cărora un membru al bandei mergea pe motocicletă.

— Da, puteau fi roți de motocicletă, a căzut de acord Goodwin. Dar erau şi nişte urme duble. Ca de ATV.

Davidson era în curtea lui Goodwin. Şi-a îndepărtat telefonul de la ureche.

— Un nenorocit de ATV!

Accentul de Midlands al lui Gifford ieşea la suprafață când se enerva.

— Asta înseamnă că au avut două vehicule de recunoaştere, dintre care unul se poate apropia de orice proprietate, pe orice fel de teren!

Goodwin ținea evidența detaliată a tuturor celor care închiriaseră remorcile de la el, aşa că a putut pune la dispoziția poliției permisul de conducere şi numărul de telefon al domnului Smart. Oaks ştia că amândouă se vor dovedi a fi false, dar măcar urmau să constituie un punct de plecare pentru două noi direcții ale anchetei.

— Deci ați lăsat cheile la contraaripă, cum vi s-a cerut, iar de dimineață remorca pentru cai dispăruse? a întrebat Oaks.

Goodwin a confirmat că domnul Smart plătea totul în avans, aşa că îi convenea să îndeplinească solicitările acestuia. Nu era ceva neobişnuit ca oamenii să ridice

vehiculele închiriate pe timp de noapte, căci pentru cai era mai bine să meargă pe drumuri neaglomerate şi multe dintre evenimentele şi competițiile locale începeau devreme. Remorca fusese returnată cam în acelaşi fel: în inima nopții, fără martori.

— I-am văzut.

Oaks s-a răsucit şi a dat cu ochii de un tinerel cu o mătură în mână. Era micuț de statură şi purta haine strâmte, care-i scoteau în evidență trupul subțire. Oaks a presupus că individul avea cel mult nouăsprezece ani şi că se pregătea să devină jocheu.

— Nu i-am văzut când au adus remorca înapoi, dar i-am văzut când au luat-o.

Pe grăjdar îl chema Justin Estrada. S-a dovedit că era de origine guatemaleză, născut în Gloucester. Dintotdeauna visase să devină jocheu. Avea constituția fizică perfectă şi temperamentul perfect. Plutea când mergea, aproape zbura, iar caii îl adorau. A explicat că se trezise pe la ora două noaptea din cauza zgomotului făcut de motocicletă. Se ridicase în picioare şi se uitase pe fereastră, îngrijorat că gălăgia ar putea deranja caii. Privind în curte, zărise o siluetă coborând de pe motor şi îndreptându-se spre cheile de sub contraaripă. Până ce individul apucase să ridice cheile, o maşină întorsese deja cu spatele la remorcă. Cinci minute le luase să cupleze remorca, apoi plecaseră.

Oaks l-a întrebat pe Justin dacă l-ar putea descrie pe vreunul dintre bărbații pe care-i văzuse, dar acesta a clătinat din cap.

— N-am văzut prea multe. Tipul care s-a dat jos de pe motor nu avea nimic deosebit. Era de înălțime medie şi nu şi-a scos deloc casca de pe cap. Tipul de la volanul maşinii avea un hanorac închis la culoare şi blugii la fel. Nu i-am zărit deloc figura, dar era zdravăn, înțelegeți. Hanoracul îi stătea mulat pe bicepşi şi piept. Ah, şi purta nişte încălțări

Adidas NMD negre. Cu talpă roşie. Modelul R2, cred. Ar fi putut fi şi R1, dar cred că erau R2.

Oaks s-a holbat la Justin cu gura căscată. Puştiul afirmase că nu văzuse prea multe, apoi numise modelul exact al încălțărilor sport ale suspectului. Justin a zâmbit, ştiind că se descurcase foarte bine.

— Vând pantofi sport de colecție online, ca să ştiți. R2 nu e încă de colecție, e prea nou, dar va deveni.

Oaks voia să se asigure că Justin era convins de ceea ce văzuse.

— Becul de veghe s-a aprins când motocicleta a intrat în curte. Erau clar Adidas NMD.

Oaks i-a strâns mâna băiatului şi i-a urat tot norocul din lume în eforturile lui de a deveni jocheu.

Ridley a sunat când Jack o aştepta în bucătărie pe Sally Barrowman. Jack a preferat să-i întoarcă apelul după ce discuta cu Mathew. Spera să aibă mai multe de transmis atunci. Doamna Thorburn, menajera, l-a servit pe Jack cu un platou cu biscuiți şi un ceai şi apoi a început să scoată farfuriile din maşina de spălat vase. Era clar că femeia nu avea deloc o dispoziție veselă şi, când Jack a întrebat-o ce se întâmplase, ea a spus că domnul Barrowman îi dăduse un avertisment verbal pentru că ținuse secret de ani întregi obiceiul lui Mathew de a-şi comanda mâncare. După ce dăduse declarația la poliție, fusese nevoită să recunoască faptul că găsise de multe ori recipiente de mâncare comandată în tomberoanele de gunoi. Nu-şi făcea griji pentru avertisment în sine, îşi făcea griji mai degrabă că de-acum înainte trebuia să-l pârască pe Mathew, şi era

conştientă că asta avea să le distrugă relația dincolo de orice posibilitate de împăcare.

Când Sally Barrowman li s-a alăturat, doamna Thorburn şi-a ținut capul plecat. Cele două femei se purtau ca şi cum nici nu s-ar fi observat reciproc.

— Mathew e pregătit.

Jack simțea neliniştea din glasul lui Sally.

— Doamnă Barrowman, nu voi face nimic din ce aş şti că l-ar tulbura pe Mathew. Dar nu putem trece cu vederea faptul că fiul dumneavoastră e singura persoană care a avut contact direct cu...

— *Contact?* aproape că a țipat ea. Aşa îi spuneți dumneavoastră? A fost atacat! E traumatizat! E extrem de vulnerabil şi în secunda în care voi considera că s-a săturat de dumneavoastră, veți pleca din camera lui. Dacă nu-mi puteți promite asta chiar acum, domnule Warr, atunci vă rog să ieşiți din casa mea imediat!

Gospodina amabilă şi docilă dispăruse şi în locul ei apăruse o mamă fioroasă, extrem de protectoare. Jack s-a întrebat dacă nu cumva Sally, nu George Barrowman, era adevăratul cap al acelei familii.

Sally i-a explicat că, la spital, deşi fusese condus direct în rezerva sa izolată, Mathew tot se speriase de atâția oameni şi de aparatele zgomotoase la care asistentele tot încercau să-l conecteze. Le-a luat două ore să-l examineze aşa cum se cuvine şi, când a venit vorba să-l convingă să meargă la radiografie, a fost o sarcină aproape imposibilă.

— A trăit atâtea experiențe negative cu spitalele şi cu doctorii... Nu-şi mai poate controla reacțiile. La fel e şi cu poliția. De-a lungul vremii, Matty a fost tratat îngrozitor de polițişti, care considerau că e necuviincios, nicidecum că are o problemă de sănătate.

Jack respecta temerile părinteşti ale lui Sally, dar nu avea de gând să cedeze complet.

— Sunt la dumneavoastră în casă, doamnă Barrowman, cu rugămintea de a-mi permite să-l interoghez pe vulnerabilul dumneavoastră fiu. Prin urmare, dumneavoastră sunteți cea care stabiliți regulile aici. Creați un mediu care să fie pe placul lui Mathew, apoi spuneți-mi cum trebuie să mă comport şi aşa voi face. Nu voi acționa împotriva sfaturilor dumneavoastră. Dar nici nu voi pleca de-aici fără să fi vorbit cu el.

Când Jack sfârşi de vorbit, Sally avea lacrimi în ochi şi nu ştia exact de ce.

— Eu voi rămâne aici.

Glasul ei ajunsese o şoaptă. Jack s-a simțit obligat s-o întrebe dacă se simțea bine.

— Mathew a spus că nu vrea să vin cu el la spital, aşa că nu i-am văzut rănile, iar George nu vrea să-mi spună nimic. Sunt grave? Credeți că a fost speriat mult timp?

Sally îl implora din priviri pe Jack să-i spună ceva liniştitor.

— Cred că totul s-a terminat repede. Cred că nu a ripostat şi nu le-a dat niciun motiv să-i facă rău în continuare. Bandele profesioniste de genul ăsta vor să intre şi să iasă din casă cât mai repede cu putință. Voiau ca Mathew să se sperie şi să nu facă gălăgie. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Jack spera ca ea să-l creadă. De fapt, el bănuia că membrii bandei savuraseră bătaia pe care i-o aplicaseră lui Mathew şi faptul că-i furaseră pizza. Iar după cât de grave îi erau rănile, avea toate motivele să creadă că, după ce Mathew căzuse la pământ, infractorii continuaseră să-l bată. Sally a clătinat din cap cu tristețe.

— Mi-aş dori să nu mă fi dus în veci la nenorocita aia de licitație caritabilă, a oftat ea. Nathaniel e deja sus. Bateți la uşă şi o să vă deschidă.

Jack a urcat scara în spirală, oprindu-se să se uite la fotografiile de familie care decorau pereții placați cu lemn. Mathew apărea în majoritatea, dar chipul lui privea rareori spre cameră şi nu zâmbea aproape niciodată. Dar nu părea nici trist; era ca şi cum ar fi fost în permanență căzut pe gânduri. Una dintre fotografii, aşezată la loc de cinste în vârful treptelor, cu Sally, George şi Mathew pe la vreo opt ani, alergând prin grădină şi jucând probabil leapşa, era deosebită de celelalte. Bucuria de pe fața lui Mathew era atât de evidentă şi de descătuşată încât Jack nu-şi putea lua ochii de pe imagine. Era puțin încețoşată şi încadrarea era îngrozitoare, dar fotografia era clar poziționată încât să fie prima pe care membrii familiei o vedeau dimineața şi ultima pe care o vedeau seara, la culcare.

Jack a simțit că inima i se umple de o înțelegere profund paternă şi a mulțumit din nou stelei sale norocoase că fiica lui era, din câte ştia până acum, o fetiță sănătoasă care urma să ducă o viață normală.

— I-a luat două ore să priceapă asta, aparent.

Jack s-a întors şi l-a văzut pe Nathaniel în pragul camerei lui Mathew.

— I-a luat ceva lui Matty să înțeleagă de ce ar vrea să fugă de părinți, dar, odată ce a înțeles că e distractiv să te fereşti din calea mamei sau a tatei, n-a mai existat nicio cale de a-l opri. Matty e binedispus şi aşteaptă cu nerăbdare discuția voastră. Totuşi, nu-l presați şi vă rog să nu-i atingeți lucrurile.

Dormitorul lui Mathew era luminos şi neaglomerat. De fapt, era o mare cutie albă: o pânză pe care-şi putea expune obsesia față de *Urzeala tronurilor,* cu mii de postere, figurine şi alte obiecte promoționale, dar şi DVD-uri, cărți uzate de atâta citit şi tricouri. Mathew stătea la el la birou, jucând *Game of Thrones Ascent,* care apărea simultan pe două monitoare Mac mari, conectate la sistemul de sunet

surround, deşi în acel moment sunetul nu era altceva decât un bâzâit monoton care ieşea din căştile atârnate de spătarul scaunului lui Mathew.

Mathew şi-a oprit jocul şi s-a răsucit cu scaunul de *gaming* lat, greoi, din piele, ca să-l privească pe Jack.

— Ia te uită!

Glasul profund şi răsunător al lui Mathew era în contrast surprinzător cu urletele piţigăiate pe care le auzise Jack pe înregistrările de pe camerele de corp ale poliţiştilor.

— Iată-l pe piticul sergent Warr.

Nathaniel s-a aplecat spre Jack şi i-a explicat că Mathew avea o fixaţie cu înălţimea: orice persoană sub 1,77 metri era perceput drept „pitic” şi oricine peste 1,95 era „Hodorian”, după personajul Hodor din *Urzeala tronurilor.* Oricine măsura oricât între cele două limite nu-l interesa deloc pe Mathew. Tânărul s-a ridicat în picioare, a venit spre Jack şi, fără să-l privească în ochi, i-a întins mâna. Strângerea de mână a lui Mathew era neplăcut de fermă şi însoţită de o singură mişcare violentă în sus şi-n jos. Apoi i-a dat drumul şi s-a întors pe scaun.

— Despre ce vrei să discutăm? a întrebat el.

Jack s-a uitat la Nathaniel să vadă dacă acesta îi face vreun semn să nu înceapă interogatoriul, dar Nathaniel avea mâinile în buzunare şi zâmbea, aşa că Jack a inspirat profund şi a început:

— Mulţumesc că ai fost de acord să ne întâlnim, Mathew. Îmi plac lucrurile tale cu *Urzeala tronurilor.* Ai jucat *The Sword of Darkness?*

Nathaniel şi-a şters zâmbetul de pe buze şi a mârâit zgomotos.

Mathew a început să vorbească însufleţit despre *The Sword of Darkness.* Se tot legăna în faţă şi în spate cu scaunul şi schimba diverse voci, amintindu-şi întreaga poveste a jocului. Din când în când, Mathew chiar se ridica

în picioare şi interpreta unele dintre cele mai palpitante scene de luptă. Jack vedea că băiatul uitase de sine – la fel ca băiatul din fotografia din capul scărilor, care juca leapşa în grădină cu părinții lui. Peste exact treizeci şi două de minute, Mathew s-a oprit din vorbit la fel de brusc precum începuse. Apoi a rămas perfect neclintit, ca o jucărie căreia i se terminaseră în cele din urmă bateriile.

Nathaniel a răsuflat uşurat şi i-a aruncat lui Jack o privire amenințătoare care spunea cât se poate de clar:

„Nu-l mai întreba nimic despre nenorocita aia de *Urzeala tronurilor!.”*

— Mathew, a început Jack, vrei să-mi povesteşti despre seara în care bărbații aceia au intrat în casa ta?

Mathew şi-a înlănțuit degetele, s-a mutat pe marginea scaunului şi şi-a plecat capul. Ochii i-au rămas deschişi şi părea să se concentreze, aşteptând să i se pună o întrebare.

— Îți aminteşti câți erau?

Mathew a ridicat scurt cinci degete.

— Erau pitici sau Hodorieni – sau nici una, nici alta?

Mathew s-a gândit preț de o clipă, apoi a spus că trei erau pitici şi doi nu erau nici aşa, nici aşa.

— Toți erau mascați?

Mathew a dat din cap.

— OK, Mathew, atunci...

— Oberyn Martell, a spus Mathew repede.

Jack s-a oprit şi l-a lăsat să continue.

— Oberyn Martell şi-a scos masca.

Jack s-a uitat pe pereții dormitorului, încercând cu disperare să-şi amintească dracului cum arăta Oberyn Martell, despre care ştia că e un personaj din *Urzeala tronurilor.* Ochii i s-au oprit asupra unui poster cu arborele genealogic al Casei Martell: Oberyn era un tânăr arătos, cu aspect mediteranean, cu barbă şi mustață îngrijite la perfecție.

— Nu putea să-mi mănânce pizza prin gaura din mască, aşa că şi-a ridicat-o.

Mathew şi-a lipit palmele de ochi şi a spus brusc cu glas piţigăiat:

— Dacă voia pizza de la mine, trebuia să-mi ceară!

Nathaniel i-a făcut semn din cap lui Jack, indicând că Mathew era OK: era supărat, dar se descurca.

Glasul lacrimogen şi din ce în ce mai agitat al lui Mathew se auzea, iritat, printre degete:

— M-au lovit şi m-au lovit la nesfârşit. Şi apoi Oberyn Martell a promis c-o să mă mai lovească o singură dată, dar a fost o minciună.

Mathew şi-a lăsat mâinile în jos şi a sărit în picioare, cu faţa udă de lacrimi. S-a uitat spre Jack, dar nu direct, şi s-a apropiat de acesta ţopăind de pe un picior pe altul.

— Am rămas nemişcat, domnule Warr, neclintit ca un leu adormit. Multă vreme. Cât timp ei mi-au mâncat pizza, nu m-am mişcat din loc.

Lui Jack i se spusese să nu invadeze spaţiul personal al lui Mathew, dar acum Mathew i-l invada pe al lui. Ce trebuia să facă? Nathaniel a dat din nou din cap, liniştindu-l, aşa că Jack a rămas pe loc. Mathew a continuat, începând să suspine zgomotos şi plin de durere:

— Şi când au plecat, au luat cutia de pizza cu ei şi eu am strigat: „Vă rog, puneţi-o pe fundul tomberonului!” pentru că mama nu mă lasă să mănânc pizza. Dar Oberyn Martell m-a lovit din nou, cu putere, în spate, şi a urlat: „Eu sunt şeful!” şi m-a mai lovit o dată, înainte să iasă în fugă din casă ca să-i prindă din urmă pe prietenii lui. M-am ridicat în picioare şi am alergat după el. „Vă rog, daţi-mi cutia!”, am zis. „Mama va fi teribil de supărată!” Ştiţi ce a făcut atunci Oberyn Martell, domnule Warr?

Mathew era acum atât de aproape de fața lui Jack, încât acesta nici nu-i putea vedea clar chipul. Jack a clătinat din cap.

— Oberyn Martell a pus cutia de pizza la gunoi în locul meu. Chiar la fund, să n-o găsească mama. A fost frumos din partea lui.

Mathew s-a întors la scaunul lui, şi-a pus căştile şi şi-a continuat jocul.

CAPITOLUL 11

Ridley era blocat în trafic din cauza unui accident între o bicicletă şi o maşină, lângă Vauxhall, şi nu se mişcase din loc de peste jumătate de oră. În jurul său, şoferii nervoşi țipau la cei aflați în vehiculele lor, în telefoanele mobile sau chiar la nepoliticosul de biciclist mort care zăcea întins sub un cearşaf alb pe carosabilul din fața lor. În comparație cu ei, Ridley era senin: lucra pe mobil, înşirând liste şi făcând planul pentru ziua în curs.

Când a fost apelat de pe un număr ascuns, se aştepta să poarte o conversație scurtă cu cineva care încerca să-i vândă ceva. În schimb, s-a pomenit vorbind cu inspectorul-şef Louisa Hearst din Gloucester. Se părea că reclamațiile despre care Gifford prezisese că vor ajunge pe biroul inspectorului-şef începuseră să-şi facă apariția şi, atunci când sosise reclamația lui George Barrowman, Hearst nu avusese de ales decât să pună mâna pe telefon. Ridley nu o întâlnise niciodată pe Louisa Hearst, dar auzise de reputația ei de jigodie care mânca bărbați pe pâine.

— Omul tău ne face probleme, i-a spus ea ferm. Aici trăim într-un microcosmos, Simon. Toți ştiu ce face toată lumea,

așa că diplomația e esențială. Iar omul tău nu e deloc diplomat.

Ridley știa că atunci când spunea „omul tău” Hearst se referea la Jack, ca să-l facă să simtă povara responsabilității pentru acțiunile lui Jack, dar el nu simțea nimic de felul acesta.

— Unul dintre cei mai de seamă locuitori din zona noastră, George Barrowman, a continuat ea, a depus o plângere oficială împotriva detectivului Warr și va trebui să mă ocup de asta și să soluționez reclamația. Barrowman e vecin cu fostul premier Cameron, așa că, pe de o parte, are o percepție exagerată asupra propriei importanțe și, pe de altă parte, e posibil să aibă dreptate. Spune că omul tău i-a interogat fiul cu nevoi speciale fără permisiunea lui. Se întâmplă să știu cu siguranță că mama a fost prezentă, dar pentru un tip ca Barrowman e ca și cum ai spune că pisica a fost prezentă. Cere să-l înlocuiești pe Warr cu un polițist mai experimentat. Și să știi că această cerere nu a ajuns la mine pe birou, ci pe biroul șefului meu. Așadar, ce-mi sugerezi să fac?

— Ție ce ți-ar plăcea să faci, Louisa?

Ridley avea tot timpul din lume acum, așa că era pregătit pentru o ceartă, dacă asta era soarta acestei conversații.

— Mi-ar plăcea să-l scot pe Seb din grajd și să mă duc călare până în Bledington ca să mă întâlnesc cu un domn nefericit în căsnicie, dar mă îndoiesc că se va întâmpla weekendul ăsta. Așa că, deocamdată, vreau asigurările tale că detectivul Warr știe ce face.

— Mi-aș lăsa viața în mâinile lui, a răspuns Ridley pe un ton egal.

— Dar ești sigur că ți-ai lăsa reputația în mâinile lui, Simon? a întrebat ea tăios.

— Absolut. Jack va obține rezultate. Dar mi-e teamă că nu va suporta proştii în drumul său. Barrowman e vreun prost?

— Când e amenințat, da. Ceea ce cred că s-a întâmplat şi aici. Nu-i cunosc reputația lui Jack Warr, dar cunosc reputația lui Simon Ridley de la un prieten comun. Aşa că sunt tentată să te cred pe tine.

— În cazul ăsta, se pare că-i datorez o bere lui Joe Gifford. Ce mai face?

— Face treabă de mântuială, asta face.

În următoarea oră, Ridley a ascultat-o pe Hearst împărtăşindu-şi părerile jignitoare despre toate cunoştințele lor comune. S-a dovedit că tipa avea un umor demențial. Şoferii din jur, care deveneau din ce în ce mai nervoşi, îi aruncau priviri criminale lui Ridley, care stătea cu geamurile închise, prăpădindu-se de râs. Era una dintre cele mai savuroase conversații pe care le purtase vreodată Ridley cu o femeie.

În Chipping Norton, sala de şedințe zbârnâia de activitate şi Jack era în mijlocul evenimentelor, mâzgălind cu elan pe table. A notat că înălțimea spărgătorului de acasă de la Maisie era mai probabil să se învârtă acum în jurul valorii de un metru şaptezeci şi opt şi că unul dintre bărbații care intraseră în casa lui Mathew avea aspect mediteranean. Gifford se îndoia că Mathew putea fi un martor de încredere, însă Jack avea încredere absolută în el.

— Mathew e atent la anumite detalii. În cazul de față, unul dintre spărgători şi-a ridicat masca şi a fost descris ca semănând cu Oberyn Martell.

— Nu-mi spune nimic numele, a spus Gifford încruntându-se. Are cazier?

— E un personaj din *Urzeala tronurilor,* domnule, a explicat Jack, ignorând mutra încurcată a lui Gifford. Mathew e specialist în subiect. Dacă el spune că individul semăna cu Oberyn Martell, atunci aşa e. Şi mai ştim că unul dintre ei e masiv şi purta o pereche de pantofi Adidas NMD, probabil R2 datorită tălpilor roşii, şi că banda foloseşte şi un ATV pe lângă motocicletă. Domnule, orice caz devine mai încâlcit înainte de a se dezlega. Dar totul va căpăta curând o logică.

Apoi Jack şi-a îndreptat atenția spre Bevan şi a întrebat-o dacă înregistrase vreun progres în privința identificării remorcii scufundate şi a proprietarului butonilor. Aceasta i-a transmis, dezamăgită, că butonii se dovediseră o fundătură, pentru că nu-i revendicase nicio victimă a vreunei intrări prin efracție. Remorca scufundată în care se afla un om mort de opt luni era, cel mai probabil, dar nu cu certitudine, închiriată de la un mic grajd de lângă Aldsworth. Ajunsese la această din urmă concluzie pentru că, în urmă cu trei ani, proprietarul grajdului decedase şi copiii lui vânduseră proprietatea aproape imediat. Acum, aceasta fusese transformată într-o pensiune şi toate dovezile vechii activități dispăruseră fără urmă. Era singurul loc pe care-l găsise Bevan de unde se putea închiria o remorcă pentru cai şi care nu ținuse cont de faptul că aceasta nu mai fusese nicicând returnată.

— Te-ai descurcat de minune, Bevan.

Reacția voioasă a lui Jack era o surpriză pentru ea, căci, după părerea ei, nu adusese nicio informație de valoare.

— Informațiile incomplete ne dau bătăi de cap. Aşa că îți mulțumesc că le-ai lămurit.

Mobilul lui Gifford bâzâi.

— Încă o informaţie incompletă care s-a rezolvat, a zis el citind mesajul, apoi făcându-i semn lui Jack să-l urmeze într-un colţ mai discret al încăperii. Am primit extrasul de cont al lui Barrowman: un şirag de perle, 900 de lire sterline. Cumpărat acum câteva săptămâni. Următoarea achiziţie e o masă pentru două persoane la The Ivy, miercurea trecută, şi apoi un neglijeu de satin roşu.

I-a aruncat lui Jack un zâmbet trist.

— Mă tem că nu e vreo răsplată pentru nişte informaţii din interior de la o bandă de infractori. E o surpriză de ziua de naştere a secretarei sale de la Londra. Se pare că o cheamă Sherry şi a împlinit 27 de ani miercurea trecută.

Exact în acel moment Ridley a intrat în sala de şedinţe.

Niciunul dintre membrii echipei lui Gifford nu ştia cine era, dar îşi dădeau cu toţii seama că e poliţist, şi încă unul de seamă. Ridley s-a uitat sever către Jack.

Acesta, intrigat de prezenţa lui Ridley, a băgat viteză.

— În plus faţă de ceea ce am discutat deja, trebuie să găsim obiectele de lux, mai ales colierul „Barbara Hutton" al familiei Barrowman, cel cu smaralde. N-o să-l poată vinde aici, aşa că va ajunge la Londra. Ştim că membrii bandei sunt din alte părţi, aşa că are sens să vină aici, să rămână suficient cât să comită spargerile, apoi să dispară din nou. Acest lucru vine în sprijinul teoriei că, nefiind de-ai locului, au nevoie de informaţii de pe plan local ca să-i ajute să-şi aleagă ţintele.

Apoi Jack s-a răsucit spre Ridley.

— Doriţi să vorbiţi cu mine, domnule?

Ridley a dat din cap tăcut, cu o expresie severă, sugerând că era posibil ca Jack să fi intrat în bucluc. De când sosise

în Chipping Norton, Jack se aşteptase la ciocniri cu Gifford, Oaks, Barrowman şi doamna Fullworth, dar niciunul dintre ei nu conta foarte mult pentru el. Pe de altă parte, Ridley conta enorm.

În timp ce Ridley a închis uşa biroului lui Gifford, acesta s-a făcut comod la pupitrul lui Jack, cu peisajul de afară în stânga şi având în fața ochilor propriul său birou cu pereți de sticlă. Poate că nu avea să audă papara pe care Jack era pe cale s-o încaseze, dar cu siguranță avea s-o savureze măcar la nivel vizual. Ridley a trecut direct la fapte:

— Şefa lui Joe, inspectorul-şef Hearst, m-a sunat azi.

Jack a deschis gura să spună ceva în apărarea sa, dar Ridley a ridicat mâna, întrerupându-l.

— Şeful *ei,* superintendentul-şef Lindgarden, a primit diverse reclamații. Hearst trebuie să fie văzută că-şi face treaba, la fel şi eu. Aşa că stai aici, taci şi ascultă. Gifford e un moş cretin şi laş care ar fi trebuit să iasă la pensie cu mulți ani în urmă. După ziua de azi, va putea să le spună, în mod îndreptățit, unor oameni ca domnul Barrowman că ai fost admonestat. Ştiu că asta nu te va deranja. Dar să nu schimbi nimic, Jack. Faci o treabă excelentă. Ce face ăla acum?

Jack a aruncat o privire spre Gifford preț de o fracțiune de secundă, apoi s-a uitat din nou spre Ridley.

— Rânjeşte.

Ridley s-a încruntat.

— Ce bou! Banda ta o cam ia razna, nu-i aşa?

— Au bătut rău de tot un tânăr cu autism şi au omorât un câine. Mai mult ca sigur, au legătură cu o crimă comisă acum vreo opt luni. Victima e probabil unul dintre ei. Ştiu că nu pare mare lucru față de ce vedem noi zi de zi la Londra, dar motivul pentru care atacurile asupra victimelor nevinovate este atât de îngrijorător e că niciunul dintre ele nu era necesar. Hoții se aflau în avantaj în ambele situații.

Au recurs la violență pentru că aşa au vrut. În privința mortului din remorca pentru cai nu ştiu ce să spun. Poate că el a sustras butonii şi a fost pedepsit în consecință.

Ridley împărtăşea îngrijorarea lui Jack.

— Mi se pare că a început să le placă. Ca un psihopat care trece de la a ucide animale la a ucide oameni.

Ridley şi-a strecurat mâinile în buzunare şi a reflectat o clipă înainte de a continua:

— Lindgarden vrea să trimită doi inspectori de la Jafuri din Oxford să te ajute.

Jack s-a încordat şi muşchii feței i s-au crispat.

— S-a întâmplat ceva acolo, ceva care-i leagă de cazul tău, aşa că vor veni, indiferent dacă-ți convine sau nu. Foloseşte-te de prezența lor, Jack. Asta e lumea lor. Însă anunță-mă dacă te încurcă.

Exact când Ridley a ieşit din biroul lui Gifford, Hearst a intrat în sala de şedințe însoțită de doi bărbați. Văzând-o, Gifford şi membrii echipei sale s-au ridicat cu toții în picioare. Jack a oftat. Să țină un ofițer superior la distanță urma să-i mănânce foarte mult timp – trei ofițeri aveau să-l încetinească teribil.

Ridley şi Hearst şi-au strâns mâna ca nişte vechi prieteni, chiar dacă era pentru prima oară când se întâlneau față în față. Discuția lor de un ceas, din trafic, fusese o experiență care-i apropiase. Era minionă, cu umeri lați ca de înotătoare şi cu o talie impresionant de subțire. Costumul era subtil croit ca să-i scoată în evidență silueta atletică. După ce l-a salutat pe Gifford, i-a prezentat pe cei doi însoțitori ai săi: băieții de la Oxford, secția Jafuri.

Inspectorul Eamonn Lee era un bărbat cu păr nisipiu, cu barbă tunsă scurt şi cu gene şi sprâncene atât de deschise la culoare încât părea spân. Acest lucru îi scotea în evidență ochii de un albastru pătrunzător. Inspectorul Colin Mason

părea o versiune mai masivă a preşedintelui Obama, dar cu un puternic accent galez.

Mason s-a prezentat fără fasoane, dar Lee a recitat practic tot CV-ul său de la Jafuri, ca şi cum ar fi voit să se înțeleagă foarte limpede că era cel mai experimentat din încăpere. Asta îi spunea lui Jack multe despre amândoi: încrederea şopteşte, nesiguranța urlă.

— Domnilor, mă bucur că voi lucra cu dumneavoastră. Experiența voastră îmi va fi de mare ajutor, a spus el politicos.

— Mulțumim, Jack, a răspuns Lee cu glas mai profund decât se aştepta. O să conducem noi ancheta, aşa că nu-ți face griji c-o să le faci tu pe toate. Tot ce te rugăm e să ții pasul cu noi.

Ultima frază a fost rostită cu un rânjet larg. Jack a surâs şi el. Situația i se părea amuzantă. Spera că Lee era pur şi simplu emoționat că se afla pe teritoriu străin şi că, în cele din urmă, prezența sa avea să se dovedească a fi un atu în anchetă.

Gifford, slugarnic cum se aştepta toată lumea, a recunoscut în tăcere autoritatea băieților de la Oxford fără cel mai mic semn de independență. A invitat pe toată lumea la el în birou şi apoi i-a trimis un mesaj Barbarei de la cantină, rugând-o să aducă nelipsitele pateuri şi ceai.

Ridley vedea că Jack e dezamăgit de Gifford, suficient cât să-i fie ruşine să-l considere coleg de breaslă. Într-un moment în care au rămas singuri, Ridley i-a explicat câteva adevăruri neplăcute:

— Ai auzit cum lui Gifford îi bâzâie non-stop telefonul?

Ridley vorbea încet, ca să-l audă doar Jack.

— Sunt rezultatele de la curse. Pe vremuri era un polițist destul de bun, dar a rămas în urmă. Acum e parior. Acesta va fi ultimul lui caz, Jack. Ajută-l să treacă prin el, ca să se poată pensiona cu capul sus şi buzunarele neatinse.

Jack se simțea presat, pentru că se afla într-o situație din care nu putea ieşi triumfător şi, în acel moment, îşi dorea să nu se fi oferit voluntar pentru nenorocitul de caz din Cotswolds. Se simțea captiv între inutilul Gifford şi cei doi tipi de la Oxford, secția Jafuri, de care nu avea nevoie.

— Suntem cu toții în aceeaşi tabără, l-a consolat Ridley. Poartă-te frumos, măcar pe față – te pricepi la asta.

Ridley i-a aruncat lui Jack un zâmbet atotcunoscător.

— Du-te şi discută cu ei. Împărtăşeşte-le informațiile. Apoi lasă-i să facă toate verificările şi eu te voi duce la Londra ca să-ți încarci bateriile peste weekend.

— N-o să plec acum, domnule, acesta e cazul meu! Mă trageți pe linie moartă? a întrebat repede Jack.

Lui Ridley nu-i venea să creadă că trebuia să rostească următoarea replică:

— Nu, Jack, nu te trag pe linie moartă. Mâine e ceremonia numelui pentru primul tău copil.

CAPITOLUL 12

Jack cunoştea maximum şapte oameni din mulțimea de vreo cincizeci care mişunau prin sală şi prin curtea alăturată, dând pe gât lichiorul Pimm's pe care-l plătise chiar el. Încăperea era decorată cu draperii luxoase şi baloane argintii. Doar proiectorul înfipt sub o masă dintr-un colț îi dădea de gol menirea inițială, de sală de conferințe. În timp ce-şi umplea paharul cu suc de portocale, Jack şi-a imaginat că, a doua zi la aceeaşi oră, încăperea avea să fie plină de imbecili ca Barrowman care discutau chestii simandicoase, cum ar fi prețul unui lingou de aur.

Jack a ieşit în curte şi s-a îndepărtat de grupul de fumători, admirând peisajul uluitor alcătuit de terenul

hotelului Richmond de cinci stele. Avusese dreptate Maggie când rezervase aici. S-a întors şi a văzut-o vorbind cu un grup de oameni pe care el nu-i cunoştea, probabil nişte colegi de la spital. Penny era lângă masa cu cadouri, trăgând cu ochiul printr-un orificiu din ambalajul unuia dintre daruri ca să vadă ce era înăuntru. Iar Ridley... Ridley era înconjurat de multe femei înduioşate, dându-i-se să bea cu forța Pimm's în timp ce o legăna pe Hannah care dormea dusă.

O oră mai târziu, inspectorul Simon Ridley, cel mai rigid bărbat din Poliție, încerca să-i fredoneze un cântec de leagăn ale cărui versuri le ştia doar pe jumătate. Hannah era fascinată de interpretarea afonă a lui Ridley. Cu toate că acesta era asaltat de doamne, nu avea ochi decât pentru micuța domnişoară din brațele lui.

Într-un colț îndepărtat al încăperii, departe de privirile lui Jack, Laura era victima unui doctor care-i povestea chestii de genul „i-am ținut inima în mână la modul cel mai propriu". Dar, deşi zâmbea exact când era cazul, nu asculta nicio vorbuliță. Îl asculta, în schimb, pe Ridley cântând.

Laura, ca mulți alții care munceau enorm pentru serviciile de urgență, era singură de mult timp. Toți polițiştii căsătoriți pe care-i cunoştea, bărbați sau femei, erau tot cu cineva din branşă. Nu era deloc surprinzător, pentru că nu aveau timp să cunoască pe cineva din afara domeniului. Şi ea ieşea la băut doar cu colegii de serviciu, deci cum mama naibii putea să cunoască vreodată pe cineva?

Viața îi era plină şi palpitantă, dar şi foarte repetitivă. Ieşise în oraş cu paramedici, pompieri, polițişti... Poate că următorul avea să fie acest medic arătos, dar plictisitor? Fusese o vreme când Laura ar fi început o relație cu un tip la fel de atrăgător ca ăsta într-o suflare, dar azi îi venea să fugă şi să se ascundă.

S-a răsucit şi chiar în spatele ei era Ridley. Acesta i-a pus-o pe Hannah cea adormită în braţe şi a spus:

— Trebuie să beau şi eu ceva.

I-a mulţumit zâmbindu-i, şi-a pus mâna pe cotul Laurei, şi, când s-a îndepărtat, degetele i-au alunecat de-a lungul braţul ei dezgolit, atingându-i vârful degetelor. Pe Laura au cuprins-o fiori în tot trupul şi a simţit cum roşeşte şi cum inima începe să-i palpite.

Din păcate, ştia că Ridley nu avusese aceeaşi reacţie la atingerea ei. Laura s-a uitat în jos, la Hannah, şi a profitat de faptul că era perfect acceptabil ca o femeie să aibă lacrimi în ochi dacă ţinea un bebeluş superb în braţe.

În curtea interioară, Penny i se alăturase lui Jack.

— Hannah a primit patru păturici şi trei telefoane mobile. Te-ai gândi că oamenii mai discută între ei...

— De ce i-ai dărui un mobil unui bebeluş? a întrebat Jack.

— Nu un mobil adevărat, scumpule. Un mobil de jucărie, de agăţat deasupra pătuţului.

Penny l-a cuprins pe după talie şi, împreună, au privit încăperea. Erau uimiţi de numărul mare de oameni care voiau s-o salute pe micuţa lor Hannah. Penny şi-a amintit de cei care veniseră să-şi ia la revedere de la Charlie.

— O înmormântare, un botez şi o nuntă, toate în răstimp de un an, a zis ea, gândind cu voce tare.

Jack a strâns-o uşor pe Penny de umăr, iar ea şi-a lipit capul de pieptul fiului ei.

— Cred că nunta va fi la anul, mamă. Mi-ar plăcea s-o duc pe Maggie în Santa Lucia în luna de miere şi, ştii şi tu, nu e ieftin. Plus că Maggie vrea să slăbească.

— Ah, poate slăbi în câteva luni dacă se ambiţionează.

— Deocamdată e o femeie asaltată de hormoni, cu o poftă enormă de mâncare chinezească şi vin roşu. Nu vrei tu să-i spui să se „ambiţioneze”? Eu sigur n-o să-i spun!

Deşi dormise bună parte din ziua ei cea mare, Hannah a adormit de îndată ce au ajuns acasă. La fel şi Penny.

Jack nu băuse niciun strop de alcool la ceremonie pentru că trebuia să conducă. Dar, odată ajuns acasă, s-a aşezat pe canapea lângă Maggie şi şi-a turnat un pahar mare cu brandy. Maggie s-a aventurat şi l-a întrebat cum mergea ancheta din Cotswolds, iar el i-a spus că se simţea păcălit:

— Mai întâi mă solicită pe mine personal datorită experienţei mele în cazuri asemănătoare, apoi sunt depăşit în grad de doi tipi de la Jafuri, din Oxford. Iar Ridley joacă în ambele echipe! Mi-a făcut scandal aşa, de dragul spectacolului, ca oamenii de la Chipping Norton să creadă că mă poate controla, dar apoi mi-a spus să trec peste cei de-acolo şi să-i raportez lui direct.

— Şi în sistemul de sănătate ai avea parte de acelaşi gen de jocuri politice, a spus Maggie, ridicând din umeri. Nu înseamnă că Ridley nu are încredere în tine.

— Ştiu asta, a spus Jack, dar uneori ar trebui să-şi exprime părerile în mod deschis.

Maggie s-a apropiat de Jack şi şi-a înlănţuit, cu blândeţe, degetele cu ale lui.

— Nu ştiu, Mags. E un moment prost, cred. Echipa de-acolo de-abia începuse să-mi arate respect...

Maggie s-a înclinat şi l-a sărutat.

— Asta înseamnă că ar trebui să tac? a întrebat el, râzând.

Ea l-a sărutat din nou. Jack a profitat de acest rar moment de intimitate. A luat-o pe Maggie în braţe, scoţând un mic „uf" când ea i s-a aşezat în poală şi şi-a prins gleznele la spatele lui. După trei trepte, Jack a păşit pe un

morman de haine călcate ale bebeluşului, lucru care l-a făcut să cadă în faţă sprijinindu-se în mâna stângă. Mâna dreaptă însă i-a rămas fermă în jurul taliei lui Maggie, ca să n-o scape. Au chicotit pe înfundate, încercând să nu piardă momentul.

Jack s-a ridicat în picioare, lăsând-o pe Maggie să stea în fund pe scări.

— Adu-mi un brandy, a poruncit ea. După aia mişcă-te sus, până nu adorm.

Nu era nevoie să-l roage de două ori. Jack a alergat spre bucătărie.

Era pentru prima oară de când se născuse Hannah când Jack şi Maggie făceau dragoste – şi în mare viteză. După aceea au rămas întinşi unul în braţele celuilalt şi au simţit că începe un nou şi palpitant capitol din viaţa lor. Maggie i-a spus că niciodată nu s-a simţit mai fericită decât atunci. Iar o parte din fericirea ei venea din faptul că Jack îşi găsise, în cele din urmă, locul în această lume.

— Întoarce-te în Cotswolds cu capul sus, Jack. Au mare noroc cu tine, fie că ştiu asta, fie că nu.

Maggie era evident într-o dispoziţie melodramatică, dar cuvintele ei erau sincere şi-l făceau pe Jack să se simtă mai bine în situaţia stânjenitoare în care se afla. Maggie s-a ridicat, rezemându-se de pieptul lui Jack, ca să-l poată privi în ochi.

— Eşti un poliţai special, ştii asta, nu? Ai mintea lui Harry Rawlins şi inima lui Charlie Warr.

Jack era surprins că Maggie rostise numele lui Harry. Crezuse că Maggie îl scosese din vieţile lor, pentru că era o influenţă malefică şi, în plus, era mort de multă vreme. Dar se pare că Harry Rawlins îi venea în minte din când în când, aşa cum îi venea în minte şi lui Jack.

— Ei te-au făcut cine eşti. Gândeşte ca Harry, acţionează ca Charlie şi vei fi invincibil. Ai luat tot ce e mai bun de la

aceşti bărbaţi puternici şi memorabili. Eşti o forţă a naturii, Jack Warr.

CAPITOLUL 13

În cele 48 de ore în care Jack fusese la Londra, cele două echipe – cea de la Oxford şi cea de la Chipping Norton – împărtăşiseră toate informaţiile din ultimii trei ani şi acum erau la curent cu întreaga situaţie.

Înainte de a pleca la ceremonia fiicei sale, Jack contribuise cu o instrucţiune de importanţă vitală: să păstreze discreţia. Localnicii deja aveau prea puţină încredere – sau deloc – în capacitatea poliţiei de a prinde banda. Dacă aflau că pericolele la care erau expuşi proprietarii crescuseră, se puteau răzvrăti. Jack îi sfătuise ca, deşi spargerea de la casa familiei Barrowman urma să ajungă, inevitabil, la urechile publicului, „atacul asupra lui Mathew să rămână secret”.

— Şi, mai important…

Lee îl întrerupsese ca să anunţe că se va duce el personal la domnul Barrowman ca să-i explice.

— Barrowman o să se calmeze când o să vadă că aţi adus nişte şmecheri să lucreze la acest caz. Şi am să dau o declaraţie jurnaliştilor, ca să scăpăm de ei.

Jack l-a aşteptat să termine ce avea de spus.

— Voiam să zic că încă nu ştim cine e omul din interior sau dacă sunt mai mulţi. Orice bârfă auzită pe străzi ne poate fi fatală.

Când Jack s-a întors la Chipping Norton, inspectorii Lee şi Mason erau bine înfipți în anchetă şi era rândul lui să vină tare din urmă.

Lee şi Mason stăteau față în față cu Gifford în biroul acestuia. Oaks era cocoțat pe pervaz, iar lui Jack îi dăduseră un scăunel de birou. A preferat să ignore simbolismul evident şi a rămas în picioare ca să-şi afirma autoritatea, indiferent dacă o mai avea sau nu.

A început Lee:

— În Oxford e un grajd care închiriază remorci pentru cai, rulote, tractoare şi echipament pentru ferme. Proprietarul, Jacob Mulhern, ştie că, în negura trecutului, i-a închiriat o remorcă pentru trei cai unui anume domn Smart. Presupun că ați mai auzit acest nume. E acelaşi mod de operare – acte false, plata cu bani gheață, remorca luată şi adusă la loc în inima nopții.

— Scuze dacă s-a discutat deja despre asta în absența mea, dar cum se face că nu ați semnalat acest lucru când inspectorul Gifford v-a dezvăluit numele domnului Smart?

De îndată ce a rostit această întrebare, Jack a ştiut şi răspunsul. Gifford nu le spusese niciodată acest nume tipilor de la Jafuri Oxford. Toată lumea din încăpere a ignorat în tăcere întrebarea lui Jack. Nu avea niciun sens să despice în patru vechile greşeli; important era să meargă înainte împreună. Lee a continuat:

— Când ne-am dat seama că banda voastră a închiriat rulote din Oxford, l-am interogat pe Mulhern. Am avut două spargeri, ambele acum vreun an şi jumătate. Au fost preluate de poliție şi, pentru că păgubiții voiau doar să încaseze asigurarea şi să uite de toată povestea, cazurile nu au ajuns la noi. În sine, chestia asta nu e ceva deosebit – dacă victima nu depune plângere, nici noi nu continuăm cazul. În orice caz, numele Smart apărea în dosar, aşa că iată-ne aici.

Oaks a intervenit, dorind să se implice activ în punerea la curent a lui Jack.

— Datorită priceperii lui Bevan în gestionarea dovezilor, a fost rapid şi uşor să comparăm datele jafurilor de la Oxford cu datele jafurilor din Chipping Norton şi să vedem că banda aceasta nu a stat niciodată cu mâinile în sân, aşa cum am crezut noi inițial. Când nu erau într-un loc, erau într-altul. Nu s-au oprit niciodată.

— Minunat.

Jack avea senzația ciudată că altcineva îi explica propria investigație.

— Prin urmare, acum avem toate informațiile despre cele două vechi spargeri şi despre închirierea remorcilor, nu-i aşa?

— V-am adus mult mai mult de-atât, domnule sergent Warr.

Tonul arogant al lui Lee l-a făcut pe Jack să se încline înainte nerăbdător; urma să primească o informație foarte valoroasă.

— Domnul Smart tocmai a închiriat o altă remorcă de la Mulhern.

Jack a făcut ochii mari, iar Oaks s-a ridicat în picioare, absolut încântat.

— Înseamnă că vor da o nouă spargere!

Şi-a dat seama că, pentru prima oară în ultimii trei ani, erau cu un pas înaintea spărgătorilor. Mason a vorbit şi el, cu accentul lui moale, galez:

— Ne-am ocupat de asta. Supraveghem cele mai probabile ținte, bazându-ne pe informațiile geografice ale primelor două incidente cunoscute.

Jack şi-a schimbat imediat starea de spirit, de la încredere deplină la îngrijorare.

— Domnule, două incidente nu vă pot oferi niciun fel de tipar, e imposibil din punct de vedere statistic, deci nu aveți

de unde să ştiţi dacă protejaţi casele cu adevărat vizate. Trebuie să supravegheaţi grajdurile.

Mason s-a încruntat şi a vorbit cu un glas mult mai profund:

— Te asigurăm că ştim să ne facem meseria.

Dar Jack a rămas neclintit.

— Măsurile poliţieneşti la întâmplare nu vor funcţiona cu banda asta. Sunt prea organizaţi. Trebuie să acţionaţi precis, iar singurul detaliu de care sunteţi absolut siguri e grajdul.

Mason a clătinat din cap.

— Asta ar însemna să lăsăm ca spargerea să aibă, de fapt, loc.

— E singurul lucru pe care-l puteţi face.

Jack s-a uitat spre Gifford aşteptând un sprijin şi, când a văzut că nu-l primeşte, s-a răstit la bietul poliţist care habar nu avea de capul lui:

— Spuneţi-mi că mă înşel dacă aşa credeţi, domnule! Sau spuneţi-le lor că se înşală!

Apoi a încercat să se calmeze.

— Domnule inspector Mason, dacă-i urmăriţi pe străzi lăturalnice, vă veţi rătăci. Trebuie să-i aşteptaţi să iasă singuri. La grajduri.

Un gând nu-i dădea pace, aşa că Jack s-a încruntat.

— De unde a ştiut Mulhern să vă sune şi să vă spună despre domnul Smart? Mulhern ştie că numele lui Smart e legat direct de aceste spargeri? Pentru că, dacă i-aţi spus asta, atunci el e cel pe care ar trebui să-l protejaţi!

Înainte ca Jack să-şi termine fraza, Lee se ridicase deja în picioare.

— Domnule sergent Warr, e suficient! Tocmai v-am furnizat cea mai bună pistă pe care aţi avut-o de trei ani încoace. Intenţionăm să ne întoarcem la Oxford şi să-l interogăm pe Mulhern. Dacă vreţi să mai faceţi parte din

această investigație acum, când îl vom încolți în sfârşit pe domnul Smart, vă sugerez să vă conformați.

Jack a strâns din dinți şi şi-a umflat nările, dar n-a scos o vorbă. În clipa aceea, şi-ar fi dorit mai degrabă să-l pocnească pe Lee decât să-l aresteze pe domnul Smart.

CAPITOLUL 14

Când Mason a parcat pe aleea denivelată, grajdul din Oxford era cufundat încă în beznă. Lee se întorsese la secția de poliție din Thames Valley de pe Abingdon Road ca să le raporteze inspectorului-şef şi consilierilor locali, lucru care-i spunea lui Jack tot ce trebuia să ştie despre prioritățile lui Lee – era mai important să împace elitele din zonă decât să se asigure că Mulhern era în siguranță şi apoi să întindă o capcană membrilor bandei atunci când aceştia urmau să returneze remorca pentru cai, în miez de noapte.

Cele cincizeci de minute petrecute pe drum până în Abingdon, în Oxfordshire, fuseseră îngrozitor de tăcute. Jack şi Lee nu porniseră deloc cu dreptul, ceea ce-l irita pe Mason, căruia îi displăcea orice tensiune în cadrul echipei sale. Se hotărâse că aceasta era cea mai bună cale de a gestiona atmosfera încordată – să nu spună nimic.

Mason tocmai primise un apel de la Lee, care spusese că o maşină a poliției trecuse pe la grajdurile lui Mulhern cu mai puțin de o oră în urmă şi că nu răspunsese nimeni. Dar era linişte şi casa era în regulă, aşa că probabil Mulhern nu era acasă. Deşi Lee sugera că probabil veniseră degeaba, asta nu-i estompase cu nimic temerile lui Jack cum că lucrurile puteau merge foarte prost.

Mason a bătut tare la uşa lui Mulhern pentru a treia oară.

— Se pare că au avut dreptate colegii, a spus Mason ridicând din umeri. E plecat şi gata. Totul e în regulă.

Jack a tras cu ochiul pe fereastra salonului ca să vadă dacă e cineva înăuntru, iar Mason a traversat curtea, îndreptându-se spre grajd. Jack şi-a făcut mâna streaşină la ochi ca să se ferească de becul de veghe.

— Lângă uşa de la intrare sunt nişte haine şi nişte cizme.

Jack şi-a schimbat poziția, ca să se uite spre celălalt capăt al salonului.

— Pe o farfurie lăsată pe brațul canapelei e un sandviş pe jumătate mâncat. Şi pe podea e o cană cu ceai. Neatinsă, din câte se pare.

Pe masa din bucătărie era o plasă de cumpărături, rulată cât să se vadă că înăuntru era o plantă într-un ghiveci. Deşi era oarecum întuneric, Jack distingea o parte a siglei de pe plasă: cuvântul „Miles” şi un desen cu frunze. Din nou, Charlotte Miles.

Jack s-a răsucit să-şi anunțe descoperirea, însă Mason rămăsese încremenit, holbându-se printr-o deschizătură din partea de sus a uşii grajdului. Jack i s-a alăturat iute.

Trupul lui Mulhern era întins pe jos. Avea căluş la gură şi brațele îi erau legate la spate cu frânghie. Zăcea în mijlocul unei căpițe mari de fân, înecată în sânge. Un armăsar mare şi sur se afla la câțiva centimetri de capul lui, mâncând netulburat de la locul crimei. Jack a trecut repede pe lângă Mason, care părea că intrase în stare catatonică, a deschis şi jumătatea de jos a uşii şi a luat calul de lângă cadavru. După ce a închis calul, Jack s-a întors spre Mason vrând să-l sfâşie, aşa inspector cum era el, dar văzându-i expresia în timp ce se holba la cadavrul bărbatului pe care ar fi trebuit să-l protejeze, Jack şi-a dat seama că nu mai era nevoie să urle la el. Mason ştia deja că era vina lui.

— Anunță la secție, domnule inspector Mason! I-a instruit Jack. Anunță la secție!

Mason şi-a revenit din transă şi şi-a scos telefonul mobil.

Mulhern zăcea pe partea dreaptă, cu braţul răsucit atât de mult la spate încât ieşise din articulaţie. Tibia dreaptă era atât de zdrobită încât aproape că era toată pe ciment, iar urmele însângerate de copite de pe cracul pantalonului său sugerau că armăsarul fusese încurajat să calce în picioare iar şi iar această parte a trupului lui Mulhern.

Tortură. O tortură brutală, chinuitoare. Jack s-a ghemuit, având grijă să nu atingă nimic, şi a examinat mai atent cadavrul. Cineva îi făcuse lui Mulhern găuri în antebraţe şi îi smulsese mici bucăţele de piele. În cele din urmă, infractorii îi puseseră capăt suferinţei crăpându-i capul, cel mai probabil cu aceeaşi rangă pe care o folosiseră şi în cazul lui Mathew. Capul zdrobit şi diform al lui Mulhern zăcea acum într-o baltă de sânge roşu întunecat. Doar părul blond şi des şi un amestec coagulat de fân, sânge şi materie cerebrală mai ţineau craniul la un loc.

Jack a auzit câteva gâfâieli lângă umărul lui stâng – Mason încerca să se calmeze.

— Vine... ambulanţa, a reuşit el să spună printre gâfâieli. Şi Lee... La naiba... Mulhern nu ştia nimic. Probabil că şi-au dat seama de asta în câteva secunde, deci... De ce aşa ceva? Rahat!

Jack s-a răsucit şi l-a privit pe Mason în ochii înnebuniţi de panică. Apoi Mason a rostit cele mai nepotrivite cuvinte:

— Bine... deci... trebuie să avem grijă să povestim amândoi acelaşi lucru, domnul sergent Warr.

Dacă Mason ar fi arătat vreun semn de regret în locul dorinţei de a-şi salva pielea, lucrurile poate că ar fi mers altcumva.

Jack l-a pocnit în stomac cu pumnul, făcându-l să cadă în genunchi, apoi l-a prins de gât pe la spate, obligându-l să ridice capul şi să se uite direct spre cadavrul zdrobit din faţa lui. Mason încerca disperat să-şi vâre degetele în spaţiul

dintre antebrațul lui Jack şi propria trahee, ca să poată respira. Jack a spus, scrâşnind din dinți:

— Ați trimis toate resursele ca să protejați cele mai *importante* case din zonă! Cele mai stridente, nu-i aşa, Colin? Pe la nemernici ca Barrowman, omul care vă plăteşte salariile. Să ştii că şi Jacob Mulhern vă plătea salariile! Şi acum uită-te la el... *Uită-te la el!*

Mason stătea cu ochii bulbucați şi se înroşea la față, pe măsură ce oxigenul îi abandona creierul panicat, dar Jack a continuat, calm şi înspăimântător:

— Te gândeşti cum să scapi din porcăria asta? Îți spun eu cum vei scăpa. Cu *ajutorul meu!* În clipa asta sunt singurul care te poate ajuta.

Jack l-a aruncat pe Mason, care a căzut în patru labe. Acolo a simțit că-i vine să vomite şi a încercat să respire, în timp ce în depărtare se auzeau sirenele. Jack a vorbit cu mult calm:

— Banda asta a depăşit o limită, pentru că, după ce au omorât un om nevinovat, ştiu şi ei că trebuie să dispară repede şi cu suficienți bani ca să se ascundă. Aşa că vor lovi la evenimentul hipic anual din Chipping Norton, iar lovitura va fi una dură. Cunosc banda asta şi ştiu cum să dau de urma spărgătorilor. Mă voi lupta cu oameni de calibrul lui Barrowman ca să-mi fac treaba, dar nu mă voi lupta cu tine. Din clipa asta, ori eşti de partea mea, *domnule,* ori am să te distrug fără niciun regret.

Jack s-a răsucit, a închis partea de jos a uşii grajdului în urma sa şi s-a îndreptat spre maşina lui Lee, care era însoțită de două vehicule de patrulare şi de o dubă a criminaliştilor.

Pe Mason, aflat încă în patru labe, nu-l vedea nimeni din afara grajdului. S-a târât până la perete, s-a ridicat cu greu în picioare şi şi-a curățat fânul de pe pantaloni. A inspirat profund de câteva ori, şi-a desfăcut cravata şi şi-a descheiat

primul nasture al cămăşii. I-a auzit pe Lee şi pe Jack discutând în timp ce se apropiau de el. A reuşit, în cele din urmă, să se adune şi a răsărit de după uşă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lee a fost realmente şocat de priveliştea din fața ochilor lui, dar era un tip mai calm şi mai rece decât Mason, aşa că şi-a revenit repede. La fel de repede a început să latre ordine spre polițişti şi spre membrii echipei de criminalistică. Dar Mason nu auzea nimic din toate astea. Era prea ocupat să se holbeze la Jack, ai cărui ochi întunecați erau adăpostiți acum sub sprâncenele dese şi despărțiți de o încruntătură profundă. Uitându-se la el, Mason şi-a dat seama că toate amenințările rostite de Jack mai devreme fuseseră autentice. Mai mult de atât, Mason era conştient că toate acuzațiile pe care i le adusese Jack erau justificate.

Privită de afară, secția de poliție St. Aldates din Oxford putea fi uşor confundată cu o bibliotecă sau cu o baie comunală. Era o clădire veche şi frumoasă, cu sute de ani de viață a oraşului înscrişi în pereții săi de gresie. Doar numeroasele sale camere de supraveghere şi ferestrele moderne o făceau să pară că aparține secolului XXI. Înăuntru, însă, era o secție tipică de poliție; aveau tehnologie superioară față de colegii din Chipping Norton şi mult mai mult personal, dar tot o secție de poliție era.

Gifford, Oaks şi Davidson veniseră din Chipping Norton şi acum aşteptau să fie puşi la curent cu noile evenimente. Fiecare ținea în mână un pahar de carton cu o băutură caldă înăuntru, dar niciunul nu bea din el. Barbara de la cantină îi răsfățase cu toate bunătățile lumii şi nu mai aveau cum să aprecieze lucrurile banale.

În timp ce inspectorul Lee vorbea, Mason era la laptopul său, afişând toate fotografiile de la locul crimei pe tabla interactivă care acoperea un perete întreg. După ce imaginile s-au încărcat, Lee a putut să le mute de colo-colo, să le mărească şi să le micşoreze atunci când vorbea despre fiecare dintre ele. Pentru Davidson era prima crimă. Natura oribilă a imaginilor nu-l tulbura, pentru că văzuse numeroase accidente petrecute la ferme. Însă brutalitatea intenționată a unui om care luase o viață cu atâta cruzime era şocantă pentru toată lumea.

A fost impresionant modul succint şi lipsit de vreo emoție în care Lee a prezentat moartea lui Mulhern.

— ...Prin urmare, a încheiat el, jafurile şi crima sunt legate intrinsec. Deoarece locul crimei e foarte întins şi acoperă ambele jurisdicții, trebuie să colaborăm foarte strâns şi să împărtăşim în permanență informațiile pe care le avem. Propun ca inspectorul Mason şi cu mine să investigăm crima de la Oxford, iar inspectorul Gifford să continue ancheta în cazul spargerilor de la Chipping Norton.

Jack ştia că Lee voia să păstreze pentru sine ancheta mult mai atrăgătoare a crimei, lucru care-i convenea de minune. Jack voia doar să se asigure că nu va mai muri nimeni.

— Domnule, evident că inspectorul Gifford şi dumneavoastră ar trebui să conduceți dubla anchetă, dar poate că ar trebui să amestecăm echipele ca să folosim cât mai bine informațiile acumulate.

Cu coada ochiului, Jack îl vedea pe Davidson foindu-se şi fremătând ca un copil disperat să fie ales primul în echipa de fotbal pe maidan.

— Agentul Ronnie Davidson v-ar fi de mare folos, domnule.

Jack s-a uitat scurt la Mason.

— Iar inspectorul Mason ar fi de nepreţuit pentru noi. Dacă sunteţi amabil, domnule Mason?

Mason ştia că nu are de ales şi că trebuia să susţină ideea lui Jack, confirmând că ar fi bucuros să se alăture echipei din Chipping Norton.

Mason şi Jack s-au întors în Chipping Norton împreună, cu maşina.

— Când am spus că eşti de nepreţuit pentru această parte a investigaţiei, nu mâncam rahat. Nu prea ştiu ce fel de poliţist eşti, dar ştiu ce fel de om eşti. Tu l-ai găsit pe Mulhern şi... în fine, păstrează sentimentul de vinovăţie şi groază, o să-ţi fie util ca să-i prindem pe membrii acestei bande. În meseria asta trebuie să simţi, Mason. Lee nu simte, dar tu da. Vină. Groază. Orice. Dacă nu simţi, nu te motivează nimic. Nimic care să merite, adică.

Pe la ora opt, Jack şi Mason se aflau la Fox Hunters, sorbind din prima bere a serii respective.

— Deci, cine e omul din interior despre care vorbeai?

— E o femeie, a zis Jack cu un zâmbet, deschizând o pungă de chipsuri. Charlotte Miles are o fermă şi două afaceri, una de grădinărit şi de amenajări horticole şi alta de livrare a fructelor şi legumelor. Numele ei apare la fiecare spargere, deşi, ca să fiu sincer, o mulţime de nume sunt legate de ele. Din punctul ăsta de vedere e o comunitate mică şi încurcată. Dar... pe masa din bucătăria lui Mulhern era una dintre plasele cu care face ea livrările, avea înăuntru o plantă în ghiveci. E implicată. Sunt convins de asta.

Lui Mason, copleşit de propria dorinţă de mântuire, îi venea să se ducă acasă la Charlotte chiar atunci şi s-o aresteze, dar Jack l-a asigurat că femeia nu pleca nicăieri.

Oaks li s-a alăturat cu o halbă de cidru tulbure şi şi-a tras un scaun de la bar, ca şi cum ar fi fost singurul loc neocupat din cârciumă. Oaks le-a transmis toate informaţiile pe care tocmai le primise.

— Jacob Mulhern: văduv, două fiice, trei nepoţi. Nimic pe camerele lui de supraveghere. Fuseseră deconectate, dar nu de vreun spărgător. Se pare că le deconectase Mulhern însuşi. Din registrul apelurilor reiese că era în căutarea unor oferte de preţ ca să-şi înlocuiască tot sistemul de securitate...

Jack s-a încruntat. De ce voia Mulhern să-şi îmbunătăţească sistemul de securitate?

Oaks era prea concentrat să citească din telefon ca să-i observe preocuparea.

— Autopsia va fi efectuată mâine la prima oră, dar observaţiile iniţiale spun că fractura craniană a dus la o hemoragie puternică şi la exsanguinare.

Oaks a luat o înghiţitură din paharul cu cidru, apoi şi-a îndepărtat un rest de măr de pe limbă.

— E cam dură toată faza. Însă merită efortul. I-ai văzut mutra lui Ronnie când i-ai spus că poate rămâne acolo? Nici n-o să iasă din secţia aia! O să fie lipit de monitor verificând imagini de pe camerele de supraveghere şi extrase de cont. O să urască la culme faza asta!

Apoi Oaks s-a scuzat şi s-a dus la toaletă, dar nu înainte de a pune câteva întrebări cheie care să dea tuturor de gândit.

— Mă întreb de ce l-au torturat? Ce-şi închipuiau că ştie?

— Tu ce crezi, Mason?

Întrebarea lui Jack avea o nuanţă acuzatoare şi Mason ştia asta.

— De asta era important ca lumea să afle doar strictul necesar.

Jack n-a mai aşteptat ca Mason să nege încă o eroare.

— Cineva de la voi i-a spus mult prea multe. Ştia că „domnul Smart” era legat mai mult decât întâmplător cu câteva spargeri mai vechi din Oxford. Era speriat. De asta voia să-şi ia nişte precauţii în plus.

Jack a clătinat din cap în semn de refuz.

— Era suficient să se uite la faţa lui Mulhern şi să-şi dea seama că poliţiştii îl luaseră la întrebări. De asta l-au torturat. Ca să afle cât de multe ştia. Iar Mulhern le-a spus totul înainte să-l lovească a doua oară... Restul a fost sadism pur.

Mason a pus degetele pe gura halbei. Ar fi făcut orice ca să-i dispară senzaţia de vinovăţie. Dar Jack a continuat:

— Să-l taie în halul ăla... Apoi i-au pus calul să-i zdrobească oasele sub copite.

Mason a închis ochii strâns.

— Gata! Ai dreptate, asta vrei să spun?! E vina noastră. A *mea,* OK? Dumnezeule mare, trebuie să fi fost îngrozit!

Acum că îl aţâţase, Jack a venit cu soluţia:

— OK. Mâine ţintim veriga cea mai slabă. Charlotte Miles. Şi o facem să ne spună tot.

CAPITOLUL 15

Jack stătea de vreo oră pe aleea fermei lui Charlotte şi Annie, în Vauxhall-ul Corsa albastru pe care-l închiriase. Maşina fusese o altă „glumă” pusă la cale de Oaks pentru ca Jack să se simtă nedorit acolo, la fel cum fusese şi faza de la început, cu pensiunea. Însă, deşi îi putuse schimba locul de

cazare, de la „dărăpănătură” la pensiunea verişoarei sale, Oaks nu mai reuşise să-i schimbe maşina închiriată.

Mason, trântit pe locul din stânga, părea că nu dormise deloc. Se uita pe geam, dar nu părea capabil să se concentreze la nimic. Era undeva departe, gândindu-se încă la Mulhern.

Maşina de tuns iarba pe care, potrivit spuselor Barbarei de la cantină, Charlotte o cumpărase de la James Somerset cu 1800 de lire, era parcată sub fereastra bucătăriei. Fondurile cunoscute ale micii întreprinderi i se roteau lui Jack prin minte: tatăl lui Annie murise, lăsându-le 200.000 de lire prin care izbutiseră să-şi plătească ipoteca şi să păstreze casa – dar la limită. Charlotte câştiga, în medie, 30.000 de lire pe an, iar salariile sporadice ale lui Annie păreau să provină din cele două ture săptămânale la Ferma Soho. Avea oare dreptate în privința lui Charlotte? Sau era pe cale să acuze o femeie complet nevinovată de un lucru despre care ea nu avea habar?

Jack zâmbi mai mult pentru sine. Până acum le subestimase pe aceste femei, care munceau din greu şi câştigau puțin. Acum nu mai era dispus să se lase dus de nas.

Jack parcase în aşa fel încât să vadă bine cocina porcilor. Ştia că Annie îl trimisese deja la abator pe Alec, aşa că presupunea că Charlotte avea cu atât mai multă grijă de cei rămaşi. Avea dreptate. După zece minute de la sosirea polițiştilor, Charlotte a ieşit din casă şi s-a îndreptat spre porci, ținând capul plecat şi mergând târşâit.

— Ea e? a întrebat nerăbdător Mason.

— Să nu cumva să ieşi din maşină cu ideea fixă că ea e complicele şi că ne va duce direct la ucigaşul lui Mulhern. Dacă *într-adevăr* ea e numitorul comun al tuturor spargerilor, mă îndoiesc că îşi dă seama cât e de importantă. Nu suntem aici ca s-o speriem. OK?

În timp ce Jack şi Mason se apropiau, Charlotte stătea aplecată, cu spatele la ei, strângând zoaiele într-un colț cu grebla, în timp ce porcii rămaşi i se vârau întruna în drum. Charlotte şi-a pus mâna pe spinarea celui mai mare porc şi s-a sprijinit greoi pe el. Porcul stătea pur şi simplu, ca şi cum ar fi ştiu că femeia are nevoie de ajutor. Apoi Charlotte a pus mătura la subraț, şi-a dus mâna la față şi a izbucnit în suspine. Jack şi Mason s-au oprit derutați.

Jack s-a uitat în altă parte, încercând să-i ofere un moment intim de tristețe. Pe de altă parte, Mason habar nu avea de ce plângea Charlotte.

— Ce-a pățit, Jack?

Jack privea de-a lungul potecii care trecea pe lângă fermă. A pornit într-acolo şi Mason l-a urmat. Poteca mergea de-a lungul casei, apoi dispărea în câmpul din spate. Lui Jack îi atrăseseră atenția nişte urme paralele de cauciucuri, prea late ca să aparțină unei maşini, prea înguste ca să aparțină unui aparat de tuns iarba. Erau nişte urme de ATV. Când el s-a apropiat de clădire, Charlotte l-a zărit cu coada ochiului.

— L-a ales pe Alec!

Charlotte îşi dorea cu atâta disperare să stea de vorbă cu cineva – cu oricine – în afara criminalei de Annie încât nici măcar nu spusese „bună ziua”. Nu părea deloc ruşinată căşi arătase emoțiile, deşi încă plângea încetişor.

— L-am îngrijit pe Alec din ziua în care s-a născut. Era cel mai mic, aşa că a fost singurul cu care am avut de-a face. Porcii sunt nişte animale foarte inteligente, domnule sergent Warr. Şi se leagă de noi, oamenii. Cum fac şi câinii.

Mason a clătinat capul nevenindu-i să creadă: femeia asta avea inima frântă şi plângea din cauza unui porc! Jack auzea cum Mason inspira prelung şi profund ca să nu izbucnească în râs.

— Acesta este inspectorul Mason, a zis Jack. De la Oxford. Ancheta lui s-a întrepătruns cu a noastră, aşa că deocamdată e aici, ca să ne ajute.

Mason a încercat să se reabiliteze zâmbind cu empatie.

Înainte ca femeia să apuce să răspundă, Annie şi-a făcut apariția, însoțită de un fierar venit să-i potcovească pe Florrie şi pe Judas, care urmau să participe la evenimentul hipic anual. Dacă privirile ar fi putut ucide, Annie ar fi căzut trăsnită chiar acolo, în zoaiele porcilor.

— Te conduc eu, James! a lătrat Charlotte la potcovar.

Era clar că nu avea chef de Annie nici măcar o clipă în plus.

— Pot să te ajut cu ceva? a îndrăznit ea.

Jack nu era sigur ce anume ştia Annie sau dacă ştia ceva, aşa că a propus să meargă cu toții în casă şi s-o aştepte pe Charlotte acolo. Mason l-a apucat pe Jack de braț.

— Dacă refuză să discute cu noi, chiar acum, ar trebui s-o arestăm pentru obstrucționarea anchetei.

Jack a clătinat din cap.

— Ba n-o să facem asta, pentru că, dacă e persoana care cred eu că e, îşi doreşte cu disperare să-i arate cineva că are o cale de scăpare din situația încurcată în care a intrat. Cum mama dracului o grădinăreasă din Chipping Norton ajunge să se încurce cu o bandă de spărgători? Nu e legată de ei nici emoțional, nici profesional, aşa că mi-e limpede că ne scapă ceva. Când vom afla ce anume, o vom prinde. Uite ce e, Mason, dacă vrei să duci maşina înapoi la secție, n-ai decât. Mă întorc singur după ce vorbesc cu Charlotte.

Instinctul îi spunea lui Mason să plece. De când descoperise cadavrul lui Mulhern, se simțea de parcă ar fi fost sclavul lui Jack şi ura chestia asta. Ezită, pentru că nodul din gât îi amintea permanent de violentul avertisment al lui Jack: „Din clipa asta, ori eşti de partea mea, domnule, ori te voi distruge fără niciun regret!”.

Mason i-a urmat în casă pe Annie şi pe Jack.

În bucătărie, Annie a făcut ceai, apoi a acoperit vasul cu o husă de lână în forma unei găini şi a pus biscuiți de mai multe feluri pe un platou mare, rugându-i să se servească, pentru că ea trebuia să continue curățenia.

Jack savura momentele de tăcere în timp ce explora din priviri bucătăria şi evalua intuitiv locuința femeii, încercând să găsească nişte indicii psihologice care să-i ajute la interogatoriu.

Gândurile lui Jack au fost întrerupte de telefonul mobil şi a văzut iute că-l suna Maggie. Faptul că-l suna în loc să-i dea mesaj când ştia că e la muncă l-a făcut imediat să se îngrijoreze. S-a scuzat şi a ieşit din casă. Primele cuvinte rostite de Maggie au fost:

— Suntem bine cu toții.

Apoi a tăcut şi respirația ei întretăiată îi spunea lui Jack că plângea.

— Nu te grăbi, i-a spus el cu blândețe. Sunt aici.

După o tăcere prelungă, Maggie a zis, în cele din urmă:

— Regina a fost dusă la spital. Bebeluşul ei vine cu trei luni mai devreme.

Jack n-a spus nimic, pentru că nu prea era nimic de spus.

— Mă duc să fiu alături de ea, iar Penny va rămâne să aibă grijă de Hannah. Voiam doar să-ți aud vocea... Mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine, a zis el. Dar nu plângi pentru că ți-e dor de mine.

— Suntem atât de norocoşi, Jack! Ieri, Hannah stătea pe burtică şi s-a împins singură în brațe şi eu... eu i-am spus că e o fetiță extraordinar de deşteaptă şi am bătut din palme. Etapele astea... poate că Regina nu va ajunge niciodată să le străbată, iar eu...

— Mags, Mags, Mags... Se gândeşte şi ea la scenariile cele mai dezastruoase. Tu trebuie să-i aminteşti de posibilităţile cele mai fericite.

— Dar dacă nu pot? Dacă îşi dă seama că eu cunosc statisticile şi problemele şi...

— Du-te şi stai cu ea. O să te descurci, Maggie. Nu eşti medicul ei, eşti prietena ei. E femeia pe care ai hrănit-o fără prea mari subtilităţi când nu avea bani să se hrănească singură. O iubeşti, aşa că e simplu, Mags. Eşti exact omul de care are nevoie. Şi, înainte să mă-ntrebi de unde ştiu, o să-ţi spun chiar eu: pentru că asta eşti tu în viaţa tuturor.

Maggie a râs, trăgându-şi nasul. Jack a auzit cum soţia lui lasă telefonul jos şi cum îşi suflă nasul departe de receptor.

Cât timp a aşteptat ca Maggie să revină, Jack a văzut-o pe Charlotte venind spre casă, încă furioasă. Jack a zâmbit, gândindu-se că Mason avea să fie nevoit să le arbitreze pe cele două femei arţăgoase care se certau din cauza recentei ucideri a porcului Alec.

Apoi a auzit cum Maggie ducea din nou telefonul la ureche.

— E-n regulă, a spus ea cu aplomb. O să fiu la spital tot restul zilei, dar o să-ţi scriu mai târziu şi o să-ţi spun ce se mai întâmplă.

Jack a zis că aşteaptă cu nerăbdare noutăţile, lucru despre care Maggie ştia că e o minciună gogonată, dar îi era recunoscătoare.

Când s-a apropiat din nou de casă, Jack se aştepta să găsească o scenă haotică. De fapt, Annie părăsise încăperea, Charlotte se spăla pe mâini cu îndârjire, iar Mason îşi bea ceaiul pe care era clar că nu-l voia, dar era un bun pretext ca să evite să deschidă discuţia.

Înainte ca Jack să apuce să scoată vreun cuvânt, Charlotte s-a întors spre el cu o expresie furioasă. Era

evident pregătită de ceartă şi, cum Annie n-avea de gând să-i facă pe plac, s-a înfipt în Jack:

— Nu vorbesc azi cu dumneavoastră, domnule sergent Warr. Ştiţi deja că lucrez pentru toate victimele spargerilor, la fel ca majoritatea furnizorilor locali. Nu ştiu ce mai vreţi să mă întrebaţi. Dacă vreţi să discutaţi cu mine, poate data viitoare îmi veţi da un telefon înainte. Am două afaceri de condus, iar Annie m-a lăsat de una singură pentru tot restul zilei, din câte se pare.

Jack o asculta cu mare atenţie. Nu numai cuvintele pe care le rostea Charlotte, ci şi tremurul evident din glasul ei. Era tulburată, iar el voia să ştie de ce, aşa că azi era cea mai potrivită zi să stea de vorbă cu ea.

— Charlotte, nu am nimic împotrivă să vorbim aici, dacă-ţi convine, dar vom vorbi azi. Pentru că ştiu că ne putem ajuta reciproc.

În ochii lui Charlotte s-a văzut o sclipire de teamă. S-a răsucit iute, dar ştia că Jack observase. A început să vorbească aiureli despre noile potcoave ale lui Judas, iar Jack şi-a dat seama că femeia era speriată şi că habar nu avea cum să se pună la adăpost. Era la ananghie şi avea nevoie de ajutor şi, deşi ei i se părea că nu o poate ajuta deloc, Jack a făcut singurul lucru posibil în circumstanţele date:

— Charlotte Miles, eşti arestată pentru obstrucţionarea unei anchete a poliţiei.

În timp ce Jack îi citea drepturile, Charlotte tremura şi suspina.

Jack nu i-a pus cătuşele. S-a aşezat în maşină lângă ea, pe banchetă, iar la secţie a condus-o la celula cu gratii,

intenționat înfricoşătoare, care ducea spre zona de evaluare. Au fost întâmpinați de Bevan, care a primit instrucțiuni clare să nu o lase nicio secundă singură pe Charlotte. Jack voia ca Charlotte să experimenteze înspăimântătoarea realitate de a fi arestată şi voia ca ea să caute consolare la el şi la Bevan. Jack voia ca Charlotte să aibă nevoie de el.

— Agentul Bevan va sta cu tine până se termină formalitățile, i-a zis el cu blândețe. Şi apoi te va conduce în sala de interogatoriu.

Charlotte a fost scoasă din încăpere, iar Mason a dat apreciativ din cap în fața tacticilor psihologice ale lui Jack.

— Crezi că te pricepi să-i manipulezi pe oameni, nu-i aşa, Jack?

— Ştiu sigur că mă pricep, a zis serios Jack, iar Mason a izbucnit în râs.

— Ce-i aşa de amuzant?

Mason s-a întors şi l-a văzut pe Gifford stând în spatele său. Mason a clătinat din cap.

— Nimic.

Gifford a mârâit scurt, făcând un semn cu capul spre Vauxhall-ul Corsa.

— Ai cheile de la hârbul ăla? Ai putea să vii cu mine să ne întâlnim cu domnul Barrowman. E un individ important prin partea locului şi aş vrea să se simtă băgat în seamă.

Mason, spre propria-i surprindere şi mai ales spre a lui Gifford, a refuzat, spunând că prefera să rămână la secție cu Jack ca s-o interogheze pe Charlotte.

— Ce mama naibii, Mason, o să fie interogată! De două ori! El trece în revistă lucruri deja ştiute, în timp ce noi mergem înainte. Mă rog, să nu spui că nu te-am avertizat.

Gifford s-a urcat în maşina închiriată şi a trântit portiera.

Annie ieşise val-vârtej din casă după ce Charlotte se răstise din nou la ea pentru că-l omorâse pe porcul Alec. Apoi îşi umpluse coşul cu produse de livrat şi plecase în sat,

luând-o pe malul râului. La magazinul cu obiecte artizanale, câteva femei fură încântate să-i comunice în premieră lui Annie că Charlotte fusese dusă la secție cu o maşină a poliției fără însemne specifice, cu nici cinci minute mai devreme. Când a ajuns şi ea la secție, era într-o stare de maximă anxietate. Jack a liniştit-o imediat.

— Charlotte e aici doar ca să discute cu noi, Annie. Cred că deseară va fi înapoi acasă... Desigur, dacă ne răspunde la câteva întrebări.

— Pot s-o văd? a întrebat Annie.

Jack a clătinat din cap.

— E oficial. A refuzat să discute cu mine acasă, de asta am fost nevoit s-o aduc aici.

Lui Annie i-a sunat mobilul. S-a uitat la ecran şi a lăsat să intre mesageria vocală.

— Mă-ndoiesc că a refuzat să discute cu voi pentru că ar avea ceva de ascuns, a explicat ea încercând să ajute cum putea. A fost din cauză că l-am omorât pe Alec. Vedeți, când simte că pierde controlul lucrurilor se închide în sine. Aşa a fost dintotdeauna. Nu ştie să-şi exprime sentimentele. Ține totul în ea. Vreau să spun că... nu e o persoană rea. E doar supărată.

În timp ce vorbea, lui Annie i-a mai sunat telefonul de două ori. Cel care o suna era atât de insistent încât în cele din urmă i-a răspuns, răstindu-se:

— Tată, nu acum! Scuze. Da, în fine, am ceva de făcut, iar tu suni ca să te interesezi ce e cu banii tăi, cred. Atunci aşteaptă! Lasă-mă cinci minute şi o să te sun eu.

Apoi a închis.

Jack a explicat că fusese atent când vorbise cu Charlotte şi luase în calcul starea sa profund emoțională. Când a înțeles că nu i se va permite s-o vadă şi să discute cu ea, Annie a oftat şi a zis:

— Atunci... transmiteți-i că mă gândesc la ea şi c-o să fiu acasă. Aşteptând-o.

Jack i-a promis şi Annie a plecat, cu mobilul bâzâind în buzunar. Jack s-a întors la celulă, unde Mason îl aştepta răbdător. A încetinit, încruntându-se.

— Tocmai mi-am amintit ceva...

Jack a căzut pe gânduri preț de o clipă.

— Charlotte şi Annie mi-au spus că tatăl lui Annie a murit şi le-a lăsat 200.000 de lire, pe care le-au folosit să plătească ipoteca. Dar pe Annie tocmai a sunat-o tatăl ei.

Mason a rânjit larg.

— Prin urmare, de unde au primit de fapt banii ăia?

În mod evident, era convins că banii reprezentau răsplata lui Charlotte pentru că era omul din interior al bandei de infractori.

Mason şi Jack se aflau în camera de observare, dincolo de geamul dublu care le permitea să le urmărească pe Charlotte şi pe Bevan în sala de interogatoriu. Bevan era chiar lângă uşă, ca o santinelă, iar Charlotte stătea la masă, atingând uşor cu degetele gura unui pahar de polistiren plin cu ceai.

Jack a intrat în sala de interogatoriu şi s-a aşezat față în față cu Charlotte. Ea s-a îndreptat ca o şcolăriță când intră profesorul în clasă.

— Ce face Judas? Sunt bune noile potcoave?

Charlotte părea derutată. Nu se aşteptase deloc ca el să discute mărunțişuri.

— O să-ncerc să nu te țin prea mult departe de el. Cred că ai multe de făcut înaintea evenimentului hipic. Aşadar...

Jack a pornit reportofonul şi i-a prezentat pe oamenii ce se aflau în sală. Apoi i-a reamintit lui Charlotte că era suspectă şi că refuzase un avocat, însă putea să se răzgândească asupra acestui aspect oricând dorea. Apoi a

rugat-o să-i confirme cu glas tare că înțelesese tot ceea ce-i spusese el.

— M-am văzut cu Annie afară.

Încă o dată, cuvintele lui Jack au derutat-o pe Charlotte.

— S-a dus acasă să te aştepte. I-am spus că o să te întorci deseară, cel mai probabil. De îndată ce o să terminăm de discutat.

În camera de observare, Mason a zâmbit şi a dat din cap ca pentru sine. Jack îi promitea lui Charlotte un lucru pe care ştia că ea şi-l doreşte: i-o promitea pe Annie. Răsplata de a fi din nou acasă alături de femeia pe care o iubea atârna în fața ei ca o momeală... Pentru a primi acea răsplată trebuia să-i spună lui Jack ceea ce voia el să afle. Era o amenințare isteț camuflată, pentru că reversul nerostit al promisiunii „imediat ce terminăm de discutat” era că femeia avea să rămână în arest dacă refuza să vorbească. Charlotte devenea moale ca plastilina în mâinile lui Jack, în vreme ce acesta juca în continuare, cel puțin în aparență, rolul „polițistului bun”.

Când şi-a început interogatoriul, Jack a trecut direct la subiect:

— Mi-ai spus că acum patru ani tatăl lui Annie a murit şi v-a lăsat 200.000 de lire. E adevărat?

Charlotte a încuviințat şi Jack a privit-o fix.

— Numai că mai devreme, când era lângă secție, Annie a primit un apel telefonic de la tatăl ei.

Charlotte a răspuns fără să ezite:

— Era Bob. Tatăl ei vitreg. Tatăl biologic al lui Annie a murit acum patru ani. El şi mama ei s-au despărțit demult, nici nu ştiu când... Când i-am cunoscut nu mai erau împreună. Deşi avea relații proaste cu toată lumea din familie, când a murit i-a lăsat totul moştenire lui Annie. Mama ei e cu Bob de când îi ştiu. Un om admirabil. Nu mai stă bine cu memoria. Bob a sunat-o, cel mai probabil. Cred

că a sunat-o de mai multe ori, a spus ea zâmbind. De obicei aşa face.

Jack a crezut instinctiv povestea lui Charlotte şi, cu toate că subiectul ajunsese brusc într-o fundătură, îi spunea cum arăta şi cum vorbea Charlotte când spunea adevărul, aşa că nu era deloc timp irosit. Acum ştia cum să recunoască o minciună venită din partea ei.

Jack a trecut la subiectul Maisie Fullworth, urmărind-o cu atenție, dornic să observe dacă atitudinea ei încrezătoare se transforma în una de teamă.

— Acum ştim că persoana care a intrat prin efracție în casa lui Maisie Fullworth nu era neapărat unul dintre membrii bandei de spărgători şi nici nu era neapărat bărbat.

De atât a fost nevoie. Charlotte s-a făcut albă la față ca o fantomă şi Jack şi-a imaginat că pielea îi devenise lipicioasă la atingere. Femeia a înghițit zgomotos în sec şi şi-a coborât privirea spre paharul cu ceai rece din mâna ei.

— Persoana aceasta, a continuat Jack, oricine ar fi fost ea, a fugit când a văzut o adolescentă. E reacția cuiva capabil de empatie, nicidecum a unui ucigaş lipsit de inimă.

Charlotte a ridicat ochii spre chipul lui Jack, apoi i-a lăsat din nou în jos. S-a uitat la Bevan, apoi spre geam. Nu ştia unde să se uite, pentru că acel cuvânt – „ucigaş” – încă stârnea ecouri în încăpere. Voia cu disperare să întrebe cine fusese ucis, întrebându-se frenetic dacă nu cumva ea era cea vinovată de asta. Se lupta cu misiunea imposibilă de a-şi ascunde emoțiile şi tot sângele i se urcase în cap, făcând-o să roşească.

— Îl cunoşti pe Jacob Mulhern, Charlotte?

Privirea lui Charlotte s-a oprit asupra unei mici zgârieturi de pe masă, unde placajul laminat se ciobise. Părea fascinată de acel mic defect. Jack a continuat, lent şi apăsat:

— Are un grajd în Oxford şi a comandat de curând o plantă de la tine. Îţi aminteşti să i-o fi livrat? Dacă nu, nu contează, încercăm doar să stabilim cine e ultima persoană care l-a văzut în viaţă.

În clipa aceea, Charlotte a părut că nu mai respiră.

Cu ochii mari, plini de lacrimi, l-a privit implorator pe Jack, iar acesta s-a întins şi i-a cuprins mâinile tremurătoare într-ale sale.

— Ştiu ce rol ai avut până în acest punct, Charlotte, dar ştiu şi ce anume urmează. Aşa că am nevoie de ajutorul tău. Astăzi.

În sfârşit, lacrimile au început să i se prelingă pe obraji. Parcă în acest fel se elibera, aşa că a început să respire din nou. Când Jack s-a întors în camera de observare, Mason nu şi-a putut ascunde admiraţia.

— Frumos interogatoriu! De-abia aşteaptă să-ţi spună tot ce ştie.

Jack nici măcar nu a zâmbit.

— Nu e vreo infractoare, Colin. Doar că a intrat într-o încurcătură din care nu mai poate ieşi. Acum i-am oferit o cale de scăpare, aşa că era limpede că va încerca să profite de ea.

Mason a ridicat din umeri.

— În orice caz, ai adus-o unde ai dorit... Exact aşa cum, spunându-mi „Colin”, încerci să mă ţii acolo unde vrei să stau.

Mason şi-a schimbat poziţia, stând cu umerii drepţi în faţa lui Jack.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, *Jack:* s-ar putea ca asta să funcţioneze în ambele sensuri. Desigur, diferenţa e că eu ştiu ce vrei tu să faci.

Jack i-a oferit lui Charlotte cincisprezece minute să-şi pună ordine în gânduri, să se ducă la toaletă şi să bea un pahar cu ceai cald. Când a revenit în sala de interogatoriu, a

pornit din nou reportofonul, a prezentat din nou numele celor care luau parte la interogatoriu şi i-a reamintit lui Charlotte că se afla în arest. Apoi a mai adăugat şase cuvinte – „Spune-mi cum a început totul” – şi s-a rezemat pe spătarul scaunului.

Charlotte a sorbit din ceai şi a început să povestească:

— Eram în urmă cu plata ipotecii. Ştiam că locuința familiei Fullworth e... *Credeam* că locuința familiei Fullworth e goală pentru că doamna Fullworth joacă bridge în fiecare marți.

Următoare cuvinte au venit în şoaptă, ca şi cum Charlotte s-ar fi dojenit pentru neglijența ei:

— Nu ştiu cum am putut să uit de vacanța şcolară.

Apoi a părut să-şi aducă aminte că vorbea cu Jack.

— Ştiam că doamna Fullworth îşi plăteşte angajații cu bani gheață, ştiam despre inelul de logodnă cu diamant şi ştiam că nu-l poartă, pentru că trebuia ajustat pe dimensiunea degetelor ei.

A tăcut, apoi a început să retrăiască acele momente.

— Sincer, nu ştiu care dintre noi două era mai speriată când am ajuns în capul scării.

În camera de observare, Mason a zâmbit larg. Au prins-o! Ea era răufăcătoarea de la prima spargere şi tocmai mărturisise acest lucru.

— Am aşteptat ca Annie să muncească peste program la ferma Soho, a continuat Charlotte, şi am dus inelul de logodnă la Londra ca să văd dacă-l pot vinde. Oricine din Chipping Norton şi-ar fi dat seama că era al doamnei Fullworth.

Charlotte a explicat că lucrase ca ospătăriță la un bar de pe King's Road, în Chelsea, şi că, în drum spre casă, trecea pe lângă un anticariat imens aflat la intersecția cu Lots Road. Visa la ziua în care îşi va putea permite nişte cercei delicați şi nişte brățări de gleznă din aur pe care le văzuse aici – cea mai mare fantezie a ei fiind însă o brățară romană pentru antebraț făcută din aur răsucit şi presat în forma unor frunze ornamentate.

— Semăna cu un copac delicat care te învăluie şi creşte deodată cu tine. Pe atunci m-ar fi costat salariul pe o săptămână; acum poți s-o cumperi cu zece lire de pe Amazon.

Jack a lăsat-o să povestească fără s-o întrerupă. I se părea un lucru bun că femeia îşi asocia trecutul cu o puritate pe care acum o pierduse – îi reamintea cât de vinovată se simte. Dar trebuia să recunoască şi că femeia trăgea de timp: se pregătea să-i spună lui Jack un nume şi lucrul ăsta o băga în sperieți.

În loc s-o preseze, Jack s-a oprit, întrebând-o dacă mai voia un ceai. Când a spus asta, aproape că a auzit oftatul de disperare al lui Mason de cealaltă parte a geamului. Bevan a plecat să facă din nou ceai, lăsându-i singuri pe Jack şi Charlotte.

— Prostia e că, a spus mai departe Charlotte, dacă aş mai fi rezistat câteva luni, tatăl lui Annie ar fi murit şi ne-ar fi lăsat toți banii de care aveam nevoie.

A scuturat din cap, râzând de ghinionul ei teribil. Dar ştia că nu se mai putea opri.

— Michael De Voe, a spus ea, aproape în şoaptă.

Pe chipul lui Jack nu citea deloc entuziasmul, dar, de partea cealaltă a geamului, Mason a deschis uşa camerei de observare şi a înşfăcat-o pe Bevan care turna ceaiul dintr-o cană de la Barbara în două pahare de polistiren. I-a spus că, imediat după ce duce ceaiurile, trebuie să-i anunțe pe

inspectorul Gifford de la secţia lor şi să-l cheme pe inspectorul Lee de la Oxford. Tocmai aflaseră numele bărbatului din spatele bandei de spărgători.

Charlotte l-a privit în ochi pe Jack. Se simţea ciudat de relaxată în compania lui, ceea ce era bine, căci nu mai avea de ales, trebuia să aibă încredere deplină în el.

— De Voe era foarte interesat de inelul cu diamante. Dar şi-a dat seama imediat ce s-a uitat la mine... A ştiut că nu era al meu. M-a întrebat de unde provine, ştiind că nu-i voi putea răspunde. Eram pe picior de plecare, gândindu-mă că nu va cumpăra bunuri furate sau poate chiar mă va urmări şi mă va turna poliţiştilor; în schimb, m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să fiu plătită cu banii jos! M-am simţit extrem de uşurată. Dar eram speriată şi de-abia aşteptam să plec de-acolo, aşa că, atunci când mi-a cerut un act de identitate, i-am dat permisul de conducere fără să mă mai gândesc. De-acum avea numele şi adresa mea. Mi-a spus că totul va fi bine. Mi-a spus că nu e genul care-i judecă pe alţii. Vedea că sunt un om bun, care se străduieşte să supravieţuiască după puterile lui.

A clătinat cu tristeţe din cap.

— Am fost atât de proastă...

Charlotte nu a mai spus nimic, dar a izbucnit în suspine. Bevan a intrat cu ceaiurile, le-a aşezat pe amândouă în faţa lui Jack şi a ieşit din nou. Jack a încercat s-o liniştească pe Charlotte.

— Omul ăsta, De Voe, ţi-a întins o capcană. Cunosc indivizi de genul lui, Charlotte. Profită de oamenii nevinovaţi fără niciun regret. Şi nu sunt nici proşti.

Jack i-a întins lui Charlotte paharul, făcând-o să ridice privirea.

— Te descurci grozav. Tu şi cu mine putem opri banda asta din a mai omorî pe cineva. Şi pe urmă îţi pot da viaţa înapoi.

Charlotte şi-a împreunat degetele în jurul paharului cu ceai cald şi a găsit puterea să continue.

— S-a dus într-un birou mic din spate, mi-a zis că trebuie să ia banii din seif. Dar când s-a întors era schimbat. Mai dur. Brusc am simțit, habar n-am de ce, că era polițai şi c-o să mă aresteze. Avea o mutră de parcă luase potul cel mare, înțelegeți? Acum mi-aş dori să fi fost polițai.

Charlotte a plecat din nou capul, copleşită de ruşine şi autocompătimire. A explicat apoi că, de fapt, De Voe se dusese în birou ca să verifice o listă cu obiecte înregistrate drept furate din zona Chipping Norton. Pentru că era un bijutier cunoscut şi *respectat,* polițaiul local trecuse deja pe la el şi-l rugase să fie cu ochii în patru după inel, căci era puțin probabil să fie vândut în locul de unde fusese furat. De Voe pusese 1000 de lire pe birou în fața lui Charlotte, sumă mult mai mare decât se aştepta ea să primească. Dar în loc să se bucure de bani, ea se speriase. De Voe nu o amenințase în mod direct, dar i-a spus că-i va păstra secretul atâta timp cât ea pricepea că de acum îi era datoare. Nu trebuia decât să-i răspundă la telefon şi să facă exact ce-i cerea el, când el avea să decidă că era momentul să-şi plătească datoria.

Bevan stătea acum alături de Mason în camera de observare. Gifford, care-l pupase în fund pe Barrowman la clubul de golf Wychwood, fusese rechemat de urgență la secție, dar Vauxhall-ul Corsa de închiriat îşi dăduse, în cele din urmă, obştescul sfârşit, aşa că inspectorul era acum izolat în mijlocul pustietății, aşteptând sosirea unui agent care să-l recupereze. Toate astea au făcut-o pe Bevan să zâmbească în sinea ei.

În sala de interogatoriu, Charlotte ajungea la punctul culminant al implicării sale în activitatea bandei.

— I-am zis lui De Voe despre excursia anuală cu barca a doamnei şi domnului Bright-Cullingwood. Au un iaht

ancorat în portul Bristol şi... mă rog, nu cred că merg nicăieri cu el, de fapt. După infarctul domnului Bright-Cullingwood, nu cred că au mai ieşit în larg. Dar tot se duc acolo. Casa lor a fost prima jefuită, în vara lui 2018.

Jack şi-a dat brusc seama de ceva. A bătut în geam şi, după câteva secunde, Bevan a apărut la uşă.

— Bevan, Charlotte ne poate da toate victimele spargerilor. Prin urmare, cei care au ales să se ascundă în spatele asigurărilor pot fi acum abordați.

Bevan s-a aşezat lângă Jack, cu pixul în mână. Dar Charlotte se albise toată şi începuse din nou să respire cu dificultate. Dintr-odată, sări în picioare şi îşi înfipse degetele în părul încurcat.

— O, Doamne! O să afle! O să afle cu toții. Nu pot... Annie! Ea nu va face față! E bolnavă. Are anxietate. Nu mă va ierta niciodată pentru asta! Va trebui să ne mutăm, iar ea nu vrea să se mute. Aici s-a născut. E casa ei! De asta am furat de la doamna Fullworth, ca să-i salvez casa lui Annie! Ea are nevoie de stabilitate. O, Doamne... Vecinii, prietenii noştri, familiile noastre vor afla că i-am trădat pe toți! Eu am făcut asta! Jacob Mulhern... eu sunt vinovată! E numai vina mea!

Charlotte s-a dus în colțul încăperii şi s-a lăsat la pământ. Tremura din toate încheieturile şi nu avea aer.

— Nu mai spun nimic! Retractez totul. Vă rog! Vă rog, lăsați-mă să retractez!

Jack şi Bevan au asistat calmi la atacul ei de panică, ştiind că era mai bine ca emoțiile să se manifeste în exterior, nu pe dinăuntru. Când a simțit că femeia şi-a revenit, Jack a spus:

— Nu mai există drum de întoarcere, Charlotte.

Glasul îi era plin de o sinceritate simplă. Nu voia s-o mintă.

— Singurul lucru pe care-l poți face e să îndrepți situația. Să accepți problemele pe care le-ai declanşat şi să colaborezi cu mine ca să le punem capăt.

Jack a făcut o pauză de un minut sau două, permițându-i lui Charlotte să-şi înțeleagă pe de-a-ntregul situația.

— Am încercat să ies singură din încurcătura asta, a spus ea, în cele din urmă. Când m-a sunat şi mi-a cerut a doua adresă, am zis nu.

Charlotte îşi ținea capul plecat în timp ce vorbea.

— Era atât de calm... Mi-a spus că trebuie să suportăm consecințele deciziilor pe care le luăm. Mi-a spus că sunt un om bun. Apoi a închis. Eram plecată de-acasă de şase ore, cu livrările mele, iar când am ajuns acasă am găsit-o pe Annie în lacrimi. Găsise motanul în prag. Mort. Se prinsese în sârma ghimpată, a zis ea. Şi venise să moară acasă. Trupul lui era într-o cutie de pantofi. În timp ce-l îngropam am primit un mesaj: *Suportăm consecințele deciziilor pe care le luăm...* A doua zi m-a sunat din nou şi i-am dat şi cea de-a doua adresă.

Charlotte a ridicat privirea din adăpostul ei din colț. Părul ei ud de lacrimi aproape că-i acoperea ochii. Jack a spus blând:

— Când eşti gata, vreau să-i spui agentei Bevan toate adresele pe care i le-ai dat lui De Voe. Ştiu că ți le poți aminti pe toate, Charlotte, pentru că te apasă. Charlotte, eu sunt de partea ta. Dar nu-ți voi permite să te închizi acum în tine, pentru că sunt vieți în joc. Deci gândeşte-te la asta cu mare atenție înainte să-mi răspunzi. Stai acolo şi-mi spui că nu mai ai nimic de mărturisit? Că teama ta de părerile vecinilor e mai importantă decât o viață de om? Vrei să-mi spui că alegi să-l protejezi în continuare pe Michael De Voe? Sau ai de gând să faci ce trebuie ca să îndrepți lucrurile?

Charlotte s-a holbat îndelung la Jack. Bevan se simțea stingherită, dar Jack nu era dispus să-şi ia ochii de la

Charlotte. În cele din urmă, ea s-a ridicat cu greu în picioare şi şi-a reluat locul de la masă. Bevan a păstrat tonul oficial al interogatoriului, spunând:

— Se consemnează că Charlotte Miles s-a întors la masă.

Jack era de-acum un alt om şi Charlotte ştia asta. Dacă ea nu şi-ar fi îndeplinit rolul, Jack ar fi trimis-o la zdup pentru orice infracțiune pe care o comisese. În felul său, era la fel de nemilos ca De Voe, iar ea era la fel de captivă în urzeala lui.

În următoarele trei ore, Jack a pus întrebări şi Charlotte a dat răspunsuri. Jack a fost plăcut surprins să descopere că femeia nu acceptase niciun fel de răsplată din partea lui De Voe pentru informațiile date, deşi acesta îi oferise bani de mai multe ori. Charlotte s-a pornit mai greoi, dar, din momentul în care s-a deschis zăgazul, nu s-a mai oprit. A explicat cum recomandase diverse grajduri şi îi sfătuise ce fel de remorcă pentru cai ar putea căra un ATV şi o motocicletă, cum îl informase pe De Voe despre toate străzile care nu aveau sisteme de supraveghere video şi despre toate rutele care duceau la proprietățile vizate. Transmisese informații despre vacanțele localnicilor, despre excursiile de o zi, despre nopțile în care urmau să fie plecați de acasă, despre casele de închiriat, pe atunci nelocuite, despre angajați şi despre sistemele de securitate. A povestit cum, de câte ori era identificată o casă-țintă, membrii bandei veneau în recunoaştere în zonă preț de trei zile înainte să decidă dacă o vor jefui sau nu. Charlotte a mai spus că, într-un rând, pe când vorbea la telefon cu De Voe, acesta a mai răspuns unui apel. Pentru că ei nu-i închisese, a auzit despre ce era vorba în cealaltă conversație. De Voe vorbea despre zboruri şi despre faptul că trebuia să cumpere bilete de avion, pentru ca „oamenii lui” să plece din țară înainte ca polițaii să-şi dea seama ce se petrecuse. Îl mai auzise pomenind de un al doilea magazin de bijuterii în Camden,

deşi nu menționase adresa exactă a acestuia. A mai spus că individul nu avea nicio problemă să fure de la oameni înstăriți şi asigurați. Ba chiar folosise de multe ori expresia „infracțiune fără victime”.

Când interogatoriul s-a sfârşit, Charlotte şi Bevan păreau epuizate, în timp ce Jack era proaspăt ca o panseluță şi plin de entuziasm. Întrebarea finală a lui Jack a fost dacă Charlotte ştia unde locuiau membrii bandei în decursul celor trei zile de recunoaştere. Ea a clătinat din cap.

— Ce urmează acum? a întrebat ea, dându-şi seama că întrebările se încheiaseră. Adică... pot s-o văd pe Annie, vă rog? Va trebui să afle... că nu vin acasă. Vreau să fiu eu cea care o anunță.

Jack nu i-a răspuns imediat.

— Săptămâna viitoare începe evenimentul hipic anual. Un lucru căruia De Voe nu va fi în stare să-i reziste. Aşa că te va contacta în scurt timp ca să-şi aranjeze cele trei zile de recunoaştere. Bevan va verifica dacă De Voe e în sistem şi, dacă apare acolo, trebuie să-l identifici, te rugăm...

Jack a făcut o pauză înainte de a lansa bomba.

— ...şi apoi te va duce acasă.

Lui Charlotte aproape că i-a căzut fața. La fel şi lui Bevan, care se întreba cine îi permisese lui Jack să pună în libertate singura persoană care avea vreo legătură concretă cu liderul acestei bande alunecoase.

— Charlotte, am nevoie de tine acolo, nu aici, a mai spus Jack. O să am grijă de tine şi de Annie, dar trebuie să ai încredere în mine. Ai încredere în mine, Charlotte?

De data asta, lacrimile au început să curgă în tăcere. Charlotte a încuviințat din cap. Jack a pecetluit înțelegerea cu o ultimă frază al cărei sens îl cunoşteau doar el şi Charlotte:

— Charlotte Miles, în ultimii trei ani ai fost calul de bătaie al lui De Voe; de-acum eşti al meu.

CAPITOLUL 16

Jack şi Mason au intrat în sala de şedinţe, unde l-au găsit pe Lee, care tocmai sosise de la Oxford şi de-abia aştepta să fie pus la curent.

— Inspectorul Mason şi cu mine vom parcurge detaliile interogatoriului şi vom comunica echipei următoarele acţiuni ce vor fi întreprinse, a anunţat el.

În drum de la Oxford spre Chipping Norton, coordonase o serie de verificări în cazul lui De Voe, dar se dovedise că acesta nu era înregistrat în niciun sistem şi nici nu avea cazier. Totuşi, numele stătea scris cu litere mari în mijlocul tablei cu dovezi. Jack era îngrozit.

— Nu ne putem da de gol, domnule!

Lee a ridicat din umeri.

— Nu am identificat suspectul, nu avem martori credibili, nu avem amprente, nici mostre ADN... s-a băgat în vorbă Gifford. Nici măcar amprenta unsuroasă de pe spatele scaunului de la biroul lui Barrowman nu aparţine cuiva din vreun sistem, nici de la noi, nici internaţional. Toată lumea e curată, Eamonn.

— Nu avem decât o femeie speriată care a recunoscut o spargere ratată de acum trei ani, a continuat Jack.

Lee l-a ignorat pe Jack şi se uita la Mason ca să vadă dacă-l va susţine, constatând că Gifford părea să fi trecut acum în tabăra cealaltă. Însă Mason a spus pur şi simplu:

— Ascultă-l, Eamonn.

Lee s-a încruntat. Nu ştia nimic despre confruntarea violentă dintre Mason şi Jack la găsirea cadavrului mutilat al lui Mulhern în grajd, dar îşi dădea seama că Jack avea acum un soi de putere asupra partenerului său din Oxford.

Susținut de Gifford şi Mason, Jack a continuat:

— Dacă-l vânăm acum pe De Voe, pierdem restul bandei, şi nu putem permite să se întâmple una ca asta doar pentru că vrem să ne grăbim. Îl vreau pe omul care e capabil să străpungă creierul unui câine cu un deschizător de scrisori, care-l poate bate pe Mathew cu o rangă pentru o pizza şi care-l poate tortura şi ucide pe Jacob Mulhern. Îl vreau pe domnul Smart. Uitați-vă câte lucruri *ştim sigur,* domnule. Am avut dreptate la toate capitolele: cum s-au folosit de cineva din partea locului, cum s-au deplasat prin zonă, cum au evitat camerele de supraveghere, cum şi-au ales țintele, faptul că nu-s de pe-aici... Acum ştim de unde vin şi unde dispar. Suntem cu un pas înaintea lor.

Lee s-a uitat îngrijorat la Jack.

— Şi ce propui? Nu uita, decizia finală va fi luată de secția Jafuri de la Oxford.

Jack i-a mulțumit lui Lee pentru încredere şi a ieşit în față pentru a se adresa tuturor celor prezenți. Mason se bucura că era în aceeaşi tabără cu Jack; îşi dădea seama că era periculos să te pui rău cu el.

— Evenimentul hipic de săptămâna viitoare e o ocazie prea bună pentru ei şi nu vor putea rezista ispitei. Avem timp să punem totul la punct. Trebuie să avem grijă de Charlotte, aşa că eu şi Bevan ne vom ocupa de ea. Bevan are o relație bună cu ea şi nu se va lăsa convinsă de Charlotte când aceasta se va răzgândi – pentru că e cert că se va răzgândi. Singurul lucru pe care nu-l ştim, şi sunt sigur că nici Charlotte nu-l ştie, e următorul: unde se ascund membrii bandei când sunt în localitate? De ce nu i-am observat?

S-a întors apoi spre Bevan.

— Mai avem de verificat comunitățile nepermanente şi vizitatorii care se plimbă nevăzuți prin Cotswolds – şoferii de

autobuze, muncitori cu ziua, drumari, şoferi de camioane, turişti...

Bevan a dat din cap entuziasmată.

— Da, domnule. Putem verifica permisele de parcare pentru vizitatori, contractele pe termen determinat ale consiliului local, dar şi achiziţiile, sistemele de rezervare a locurilor de la pensiuni...

— Mai ajută-mă cu un lucru, te rog, a întrerupt-o Jack. Când am ajuns aici, Oaks şi cu mine ne-am oprit la nişte semafoare temporare – sunt foarte multe peste tot, dar de ce? Sunt legale? N-am văzut că s-ar executa lucrări pe drumurile publice. Banda asta are tupeul să controleze traficul ca să-şi elibereze drumul de evadare? Îi cred în stare şi de asta...

Lee a ridicat o mână.

— Am impresia, domnule sergent Warr, că ne daţi tuturor ordine, dar că pentru dumneavoastră aveţi alte planuri.

Jack i-a ignorat replica sarcastică.

— Cunosc lumea în care trăieşte De Voe. Propun să mă întorc la Londra şi să pătrund în acea lume. De acolo pot face mai multe. Oxfordshire e teritoriul vostru, domnule inspector Lee. Londra e teritoriul meu.

Lui Lee îi era evident greu să pună la îndoială logica lui Jack, aşa că acesta a plusat:

— Fostul premier Cameron va deschide evenimentul hipic. Proprietatea lui nu a fost spartă încă – în primul rând, Charlotte nu lucrează pentru el –, dar cred că acum nu mai putem risca, ce credeţi? Nimeni nu va mai fi acasă. Toate proprietăţile vor fi vizate. Domnule, dacă dumneavoastră credeţi că Barrowman ne va fi recunoscător când îi vom prinde pe nenorociţii ăştia, închipuiţi-vă doar cum ne va lăuda o persoană celebră precum Cameron.

Lee n-a reacționat imediat, rugându-l pe Jack să vină cu el la Gifford în birou ca să discute câteva detalii. După ce ușa s-a închis în urma lor, s-a dezlănțuit:

— Așa mă vezi tu pe mine, Jack? Cu limba pe jumătate înfiptă în cel mai important fund din țară? Nu cred că înțelegi: nu sunt aici pentru recunoștință; pur și simplu văd imaginea de ansamblu. Șmecherii pe care tu insiști să-i ignori sunt aceiași oameni care sunt luați în seamă de inspectorul-șef. Și asta contează pentru că, fie că-ți convine ție, fie că nu, noi răspundem în fața lor. Unul dintre noi trebuie să-și reamintească asta.

I-a aruncat o privire tăioasă lui Jack.

— Așadar, tu te întorci la Londra, Jack. Dar îmi dai raportul zilnic și nu acționezi fără aprobarea mea. Totul trebuie coordonat sau se duce naibii cât ai zice pește. Banda asta își bate joc de noi de trei ani – închiriază remorci pentru cai de sub nasul nostru pe numele domnului Smart, pentru numele lui Dumnezeu! Suntem diferiți ca polițiști, eu și cu tine, și asta e în regulă, dar dacă nu poți lucra sub comanda mea, acum e momentul să mă anunți.

Jack i-a zâmbit cât a putut de sincer.

— Pot, domnule.

Lee a dat din cap, dar îl privea în continuare suspicios, intuind cumva că Jack era mai deștept ca el.

Înainte să plece la Londra, Jack a purtat o ultimă conversație cu Bevan.

— O să-i dau lui Charlotte numărul meu de mobil și vreau să i-l dai și pe al tău. Dar nu Charlotte e cea slabă aici: Annie e aceea, iar Charlotte va face orice s-o protejeze. Trebuie să se simtă în siguranță, așa că vreau ca, înainte de

toate, să comunice cu noi. Apoi eu voi transmite orice informație relevantă celorlalți. O să-mi iau şi un telefon cu cartelă; o să-ți trimit şi acel număr. Dar numai ție.

Deşi Bevan îl asculta cu atenție, Jack vedea că nu era deloc convinsă că era foarte etic să-i urmeze instrucțiunile înainte de a le urma pe ale superiorilor.

— Bevan, eşti unul dintre cei mai inteligenți şi meticuloşi polițişti cu care am avut plăcerea să lucrez vreodată. Ne apropiem de final. Vreau să fii creierul meu diplomat şi logic de aici, cât timp eu sunt la Londra. Te rog. Ajută-mă s-o ajut pe Charlotte să scape nevătămată din această poveste.

CAPITOLUL 17

Jack a intrat în casa învăluită în tăcere. Nu a strigat, în eventualitatea în care Hannah dormea, dar, în timp ce-şi agăța haina în cuier, fețişoara zâmbitoare a fetiței a apărut de după cadrul uşii, plutind la vreun metru şi ceva de podea! Penny se ascundea cât putea de bine, dar Hannah era grea, aşa că mica ei glumă n-a ținut prea mult. Jack s-a repezit şi a luat-o pe Hannah în brațe – fetița zâmbea, gângurea şi dădea atât de tare din picioare, împingându-se departe de trupul tatălui ei. Deşi Jack şi Hannah se vedeau zilnic de pe telefonul lui Maggie, nu-şi mai ținuse fiica în brațe de câteva zile bune.

— S-a schimbat, nu-i aşa? a zis Penny cu mândrie. Nu prea îți vine să crezi că se pot schimba atât de mult în mai puțin de-o săptămână, dar... Eu o să pun ceainicul pe foc. Voi doi aveți de vorbit multe.

Jack a venit la bucătărie după Penny, care pălăvrăgea mai departe. Aşa făcea întotdeauna Penny când urma să poarte o discuție serioasă cândva, în viitorul apropiat.

Trebuia să-şi ia inima în dinţi ca să deschidă subiectul. Când s-a simţit pregătită, Penny s-a întors spre el.

— Aşadar…

Penny a aşteptat până când Jack i-a acordat întreaga atenţie.

— Maggie e la spital cu Regina. Ţi-a lăsat ţie maşina. Poţi să te duci şi tu să stai cu ele, dar, dacă nu ai timp, du-te măcar s-o recuperezi la întoarcere. Regina a intrat în travaliu timpuriu. Copilul era poziţionat cu fundul înainte.

Jack a dat din cap.

— De fapt, nu prea e vina nimănui. Mă rog, s-ar putea să fie, pentru că Regina a fost asistată la naştere de un medic începător şi ăştia...

Penny părea enervată şi a scos un bilet din buzunar.

— Nu-mi amintesc numele... Şi medicul începător a folosit forcepsul şi se pare că i-a cauzat copilaşului paralizia lui Erb. Adică i-a făcut praf nervii umărului. Aşa că micuţa nu e într-o stare prea bună. Ah, şi s-ar putea să rămână surdă, dar nu se ştie. Deocamdată e la incubator.

După ce a reuşit, în cele din urmă, să-i dea lui Jack groaznicele veşti despre bebeluşul Reginei, Penny şi-a reintrat iute în rolul de bunicuţă.

— Şi acum, băiţă! Du-o tu sus. Apoi o s-o culc şi tu te poţi duce la spital, dacă vrei. Vizitele încep la ora şase.

I-a luat o vreme lui Jack să creadă că scăunelul din cădiţă putea s-o ţină pe Hannah fără ajutorul său – şi a devenit şi mai sceptic când Penny i-a spus că-i poate turna fetiţei apă peste faţă şi că ea nu se va supăra. Dar, după ce s-a relaxat şi şi-a dat seama că el şi fiica lui vor fi bine-mersi, a început să-i placă băiţa copilului. A fluturat o bărcuţă de plastic prin faţa ochilor copilei, apoi un peştişor, plesnind din buze. Apoi a vârât în apă o caracatiţă, pleoscăind. Penny a izbucnit brusc în râs, amintindu-şi ceva frumos.

— Pe asta o ai de la taică-tu! a spus ea. Nici el nu ştia ce zgomot scoate caracatița, aşa că a pleoscăit şi s-a gândit că gata, e suficient. Uitasem complet! Ar fi putut să-ți spună orice şi tu l-ai fi crezut. De-asta nu te-a mințit niciodată când a venit vorba de lucruri importante.

Telefonul a sunat chiar atunci, scutind-o pe Penny de o altă porție spontană de plâns. Plângea mult mai puțin acum, dar suferința încă o lua, din când în când, prin surprindere.

Din baie, Jack a auzit-o spunându-i lui „Simon” că Jack era ocupat cu băița lui Hannah, dar că-l va suna de îndată ce va termina. Jack şi-a dojenit cu blândețe mama când aceasta s-a întors, spunându-i că Ridley era şeful lui şi că avea tot dreptul să discute cu el în timpul orelor de serviciu. Însă tot nu şi-a putut stăpâni un zâmbet.

În drum pe spital l-a sunat pe Ridley. Acesta voia să ştie dacă Jack se putea infiltra în siguranță în operațiunea lui De Voe în decursul următoarelor câteva zile.

— Mă voi prezenta drept cumpărător, domnule, l-a asigurat Jack. Îl voi cunoaşte pe De Voe şi voi evalua situația atunci. Evident, e un tip inteligent care se ține departe de pericol, aşa că mă voi plia după el.

— Destul de corect, a fost Ridley de acord. Ah, şi felicitări că nu te-ai dat bătut în privința lui Charlotte, apropo. Dar ai grijă, Jack. La tine încăpățânarea e uşor de confundat cu insubordonarea. Te simt că zâmbeşti, dar ştii că am dreptate.

Jack chiar zâmbea.

— Dacă veți fi la birou mâine dimineață, domnule, aş vrea să trec pe la dumneavoastră pentru o scurtă şedință tactică.

Au căzut de acord ca Jack să fie la Ridley în birou la ora şapte. Apoi Jack a închis telefonul şi a oprit în parcarea spitalului.

Maggie îşi juca rolul de medic profesionist în timp ce stătea la căpătâiul Reginei în micul salon cu patru paturi, vorbindu-i despre potențialele complicații la care se putea aştepta în următoarele luni. Dar când l-a văzut pe Jack la fereastră i s-a pus imediat un nod în gât, s-a scuzat şi a ieşit din rezervă. L-a prins pe Jack de încheietură, l-a tras la o parte din raza vizuală a Reginei, apoi s-a sprijinit greoi de perete şi a expirat prelung. Jack i-a adus capul la pieptul lui, susținând toată greutatea lui Maggie.

— Te-am prins. Nu te obosi, Mags. Nu eşti de folos nimănui dacă eşti epuizată.

Maggie s-a desprins de el, astfel încât să se poată uita unul la celălalt.

— Ce fac Regina şi copilul? Mama a zis ceva despre paralizia lui Herb sau ceva de genul ăsta, a spus Jack.

— A lui Erb. E-R-B. Există varianta unei operații, dar, dacă nu, atunci va rămâne paralizată. Şi e bilaterală, adică îi afectează ambele brațe.

Maggie şi-a lipit palmele de pieptul plat al lui Jack.

— Nu-şi va putea ridica brațele.

L-a cuprins pe Jack de talie, ca să-l strângă şi mai tare.

Când Maggie şi Jack s-au întors în salon, Maggie a fost surprinsă să vadă că Jack nu-i adresează niciun cuvânt de consolare Reginei, ci doar o ia pur şi simplu în brațe. Poate nu ştia ce să spună sau poate avea convingerea că gesturile erau mai elocvente decât cuvintele – oricum ar fi fost, Regina părea să se bucure de bunătatea lui, în timp ce îngrijorarea

îi inunda gândurile. Apoi Jack a pus o întrebare de care Maggie uitase cu desăvârşire.

— Ce face Mario?

Regina îşi petrecuse ultimele câteva zile vorbind non-stop cu diverşi oameni despre sine şi despre copilaş, dar era pentru prima oară când cineva întrebase de Mario, aşa că a izbucnit imediat în lacrimi.

— Munceşte cât poate de mult, pentru că dacă fetița va fi în stare gravă, ne vor trebui bani mulți. Adevărul e că ar putea munci o viață întreagă fără să poată plăti toate tratamentele, asistentele şi medicamentele. Când nu munceşte se documentează. Ieri îmi povestea despre un tratament nou şi revoluționar, în State, unde medicii antrenează creierul să folosească zonele afectate. Nici măcar nu ştiu dacă de asta avem nevoie! Maggie, tu ştii?

Maggie i-a spus Reginei că nimeni nu ştia în clipa aceea. Deocamdată, ea şi copilul aveau să fie supravegheate şi îngrijite, în fiecare zi. La fel şi tăticul, a adăugat ea.

În drum spre maşină, Maggie l-a dus pe Jack pe la secția nou-născuți. Nu era ceva obişnuit să le fie permis accesul celor care nu făceau parte din familia celor mici, dar pentru că Jack era cu Maggie, asistenta de serviciu a făcut o excepție. Erau patru incubatoare într-o singură încăpere, iar copilaşul Reginei erai în cel mai apropiat de geamul despărțitor. Era micuță, s-a gândit Jack, atât de mică încât, în loc s-o admire pentru cât era de drăgălaşă, i s-a făcut pur şi simplu teamă pentru viitorul ei.

— Doamne, Mags!

Mintea lui Jack a zburat la Hannah, pe care o ținuse în brațe cu două ore mai înainte. Bebeluşul la care se uita acum era cel mult pe jumătate cât Hannah. În jurul ei erau o grămadă de echipamente, multe tuburi, lumini şi sunete. Părea un mare haos. Dar copilaşii de dimensiunile unor

păpuşi din secția aceea păreau să doarmă buştean, fără să aibă habar de fragilitatea vieții lor.

— Este... Adică, în afară de brațe şi de surzenie, e OK? O să fie OK?

Maggie l-a luat pe Jack de braț şi şi-a culcat capul pe umărul lui. Nu avea un răspuns.

În seara aceea, Jack s-a uitat pur şi simplu mai bine de o oră la Hannah cum doarme. S-a gândit mult la Mathew şi la bebeluşul Reginei şi a tras concluzia că el şi Maggie erau incredibil de norocoşi.

Ridley a ajuns în locul lui de parcare la şase şi jumătate şi a petrecut treizeci de minute pregătindu-se pentru întâlnirea cu Jack, care a intrat pe uşa sălii de şedințe la ora şapte fix. Ridley a aşezat pe birou două ceşti cu ceai proaspăt făcut şi s-au pus pe treabă.

— Michael De Voe. Pot să confirm că nu are cazier, dar asta e tot ce-ți pot spune despre el. Speram să-ți pot pregăti un dosar întreg, dar nu există nicio informație.

Ridley i-a dat lui Jack o hartă de la Chelsea Emporium.

— Acest spațiu găzduieşte treizeci şi patru de magazine şi restaurante de lux. Bijuteria lui De Voe se află la etajul al doilea. Magazinul numărul 21. Celălalt magazin al lui era în Camden, dar s-a închis de curând. Nu am o poză cu De Voe: nu are cont pe rețelele de socializare, nu s-au scris articole de interes local despre el – nu iese cu nimic în evidență. Nu e deloc cum te-ai aştepta de la un individ care tocmai a fost acuzat că e capul celei mai mari organizații infracționale care-şi desfăşoară activitatea pe partea asta a munților Penini. Sau poate că exact la asta trebuia să ne aşteptăm? Ştiai că solicitările totale de asigurare rezultate din jafurile

înregistrate în ultimii trei ani în Cotswolds se ridică la 7,6 milioane de lire sterline?

— Dar cred că o crimă înseamnă că trebuie să pună punct şi să se retragă, a zis Jack. Încă o lovitură de proporţii şi gata. Dacă-i ratăm la evenimentul hipic anual, s-a zis. Vor dispărea pentru totdeauna.

Ridley a încuviinţat.

— Deci, care-i planul tău de infiltrare în lumea lui De Voe?

Ridley l-a măsurat pe Jack din cap până-n picioare. Purta bocancii pe care şi-i cumpărase ca să străbată fermele noroioase din Cotswolds, blugi şi un tricou. Jack a zâmbit larg.

— O să arăt cum trebuie, domnule, nu vă faceţi griji.

În seara aceea, Jack avea în faţă un pui întreg la cuptor, cu cinci feluri diferite de legume şi cu două sosuri. Deşi Maggie era cea care i-l servise, ştia că puiul e opera lui Penny, pentru că nu credea să mai existe cineva pe planeta aceasta care să facă sos îngroşat cu pâine, de la zero. Penny a stat cu ei la masă, apoi a scos-o pe Hannah la plimbare.

— Deci...

Maggie îşi cunoştea soţul ca pe propriul buzunar.

— ...vă jucaţi frumos acolo, la ţară?

— Păi... I-am cunoscut pe inspectorii de la Oxford, secţia Jafuri. Unul e arogant, celălalt e un dobitoc şi, până acum, amândoi se fac vinovaţi de omor din culpă. Dar, în afară de asta, totul merge bine.

Maggie a umplut cu vin paharul pe care Jack îl golise. Apoi a remarcat cu delicateţe că Jack avea întotdeauna probleme cu cei mai mari în grad decât el. I-a adus aminte

că odinioară îl descrisese pe Ridley drept un funcționăraș constipat care nu putea trăi în afara birocrației din sistemul polițienesc și judiciar. Iar acum, funcționărașul era nașul fiicei lor!

— Nu Ridley s-a schimbat, Jack. Tu te-ai schimbat. Ai ajuns să-l respecți. Și ai avut noroc că a fost suficient de răbdător încât să aștepte să faci chestia asta.

Lui Jack îi plăcea la nebunie felul în care Maggie îl punea cu atâta blândețe la punct. Când se certau pe nimicuri, cum ar fi fost ciorapii murdari făcuți ghem și aruncați în spatele coșului de rufe, nu înăuntru, Maggie putea fi zgomotoasă și arțăgoasă ca oricare altă femeie, dar când avea ceva serios de spus era calmă și echilibrată. Asta îl făcea pe Jack să asculte cu atenție fiecare cuvânt pe care-l spunea soția lui.

— Așadar, de cine îți place de-acolo? a întrebat ea.

— De agentul William Oaks. E sincer și muncitor. Agenta Cariad Bevan e o forță a naturii. I-aș transfera pe amândoi aici cu mine într-o clipită. Și mai e o agentă – sergentul Fiona McDermott. Știe oamenii. Și nu în sensul că ar avea pile, ci își cunoaște comunitatea.

Maggie știa că Jack nu prea avea conflicte cu polițiștii de rang inferior; se pricepea de minune să instruiască și să învețe de la oameni care nu-i amenințau cu nimic poziția. Dar cu superiorii lucrurile stăteau diferit.

— E vorba doar despre orgoliu, Jack, și acum mă refer inclusiv la tine. Când sunt prea multe personalități puternice în aceeași încăpere, sar scântei.

Jack a zâmbit consternat.

— Cum poți să fii atât de isteață acum și peste un minut să bagi telecomanda de la televizor în mașina de spălat vase?

Maggie a înmuiat o felie de pâine în sos.

— E un dar.

CAPITOLUL 18

Jack a ajuns la parter înaintea lui Maggie pentru prima oară de la naşterea fiicei lor. Era îmbrăcat în nişte haine care sugerau că se apucase de grădinărit. De fapt, pleca într-o misiune de filaj, pentru a-l vedea pentru prima oară pe Michael De Voe.

Pe Google Maps, Jack identificase o cafenea mică, amplasată vizavi de Chelsea Emporium, unde se strângeau meseriaşii care mergeau sau se întorceau de la serviciu – de aici şi alegerea hainelor. Când se mutaseră la Londra, Jack şi Maggie nu aveau grădină şi nici nu-şi imaginau că aveau să-şi permită una. Aşa că Jack se resemnase cu gândul că nu va avea niciodată haine de grădinărit, acel simbol mult râvnit al clasei mijlocii! Dar de când lui Jack îi „căzuseră banii din copac”, toate astea se schimbaseră. Grădina lor era o peluză de opt metri pătraţi; avea şi o mică terasă cu nişte panouri descentrate care săreau de la locul lor când treceai pe lângă ele. Era cu faţa spre nord şi era prea mică pentru a fi vreodată scăldată de soare, dar lor le plăcea, şi Penny le promisese că la vară avea să pună balustrade, transformând-o într-un spaţiu frumos şi sigur pentru Hannah.

Jack s-a aşezat în cafenea, cu o şapcă de baseball veche şi jerpelită pe cap şi având în dreptul lui o ceaşcă de ceai. De fapt, nu sorbea din ea, deoarece nu ştia cât urma să dureze operaţiunea de filaj şi nu voia să se ducă din cinci în cinci minute la toaletă. Pe la ora opt, proprietarii magazinelor din complexul comercial au început să primească diverse comenzi şi să-şi reaprovizioneze rafturile. La nouă, majoritatea magazinelor s-au deschis. Complexul era o clădire impresionantă cu faţadă de sticlă, având la toate ferestrele reclame ale tuturor magazinelor dinăuntru. Reclama magazinului de bijuterii al lui De Voe îl prezenta pe

acesta drept „vânzător de lux şi creator de podoabe noi şi recondiționate”.

La uşa principală era un agent de pază, iar un al doilea stătea la intrarea în parcarea subterană.

Jack ştia descrierea lui Michael De Voe făcută de Charlotte, dar nu avea nicio fotografie; văzuse câțiva bărbați care ar fi putut fi De Voe, dar nu avea cum să fie sigur decât dacă intra şi se ducea la magazinul 21.

A plecat din cafenea cu intenția de a se plimba prin tot complexul comercial ca să înțeleagă dispunerea magazinelor şi să vadă unde se află ieşirile – în situația puțin probabilă în care ceva ar fi mers rău şi infractorii ar fi aflat de prezența lui. Nu voia deloc să rămână captiv înăuntru, fără nicio cale de scăpare. După ce s-a asigurat, a decis să treacă de câteva ori pe lângă magazinul 21 înainte de a intra. Nu voia să pară că are un scop precis, ci că doar se uita, fără vreo țintă anume.

Când a ieşit în stradă, Jack a auzit vuietul inconfundabil al unui motor de Ferrari. Ca majoritatea oamenilor de pe trotuar, s-a oprit şi s-a holbat la modelul roşu 375 MM Coupe Scaglietti care a încetinit şi a intrat în parcarea subterană. Gata misterul! O plăcuță personalizată de înmatriculare: VOE 1. În spatele Ferrariului era un Mercedes decapotabil alb. Ambele maşini s-au oprit chiar înainte de a coborî în parcare şi au aşteptat să se ridice bariera. Femeia de la volanul limuzinei germane a ieşit din maşină, s-a dus spre Ferrari şi s-a aplecat să discute cu şoferul. Rochia scurtă, mulată şi roşie i s-a strâns în jurul fundului, abătând pentru scurt timp atenția bărbaților de la cele două maşini. A tuturor, în afară de Jack. Ochii lui erau ațintiți asupra şoferului din Ferrari, dar de unde stătea el nu-i zărea decât ceafa. Apoi tipa s-a întors în Mercedesul ei, lăsând Ferrariul să coboare rampa scufundată în întuneric şi să dispară în parcarea subterană. A întors cu stângăcie,

blocând pentru scurt timp traficul de pe ambele sensuri, şi a plecat în trombă.

În timp ce Mercedesul se îndepărta, Jack a făcut rapid o poză plăcuței de înmatriculare, apoi a intrat înapoi în cafenea şi a comandat încă un ceai.

Jack a accesat baza de date HOLMES de pe mobil şi a verificat detaliile referitoare la Mercedesul alb. Proprietara era o braziliancă de 28 de ani pe nume Betina Barro. I-a aflat domiciliul de la DVLA[2] şi apoi a intrat pe contul ei de Instagram. Aici a găsit mii de selfie-uri cu Betina în toată lumea, pozând lângă locuri sau monumente celebre sau pe plaje pitoreşti, în costume de baie minuscule. Era absolut uluitoare, dar Jack se întrebă cât din făptura ei era real şi câte ore petrecea în fiecare dimineață în fața oglinzii ca să arate perfect.

În orice caz, el prefera înfățişarea naturală. Maggie se dădea jos din pat dimineața fără pic de machiaj pe față şi cu părul ciufulit, dar el murea după ea de fiecare dată. Emana împlinire şi fericire şi era sexy într-un fel în care Betina, cu toată silueta ei desăvârşită, nu era deloc. Părea de neatins, ca o operă de artă neprețuită, şi de aceea era senzațională la prima vedere, dar nu rămânea interesantă prea mult timp.

Parcurgând pagina de Facebook a Betinei Barro, Jack a aflat mai multe despre mediul din care provenea aceasta: tatăl ei deținea în Brazilia o bucată de pământ cât toată Țara Galilor. Betina avea şi un frate, Alberto Barro, renumit jucător de polo. Alberto părea să fi fost o vedetă a acestui sport în tinerețe, dar acum, la 38 de ani, părea un mercenar fără prea mare loialitate față de vreo echipă anume; se ducea după mirosul banilor şi, de-a lungul carierei, evoluase la numeroase echipe din Europa şi din Marea Britanie unde

---

[2] Driver and Vehicle Licensing Agency, Agenția pentru înregistrarea șoferilor și vehiculelor *(n. red.).*

se pare că jucase chiar împotriva prințului William. Nu rămăsese prea mult timp la niciuna dintre echipe, ceea ce sugera că poate era un individ destul de dificil.

În fotografii, Alberto era atletic, cu părul negru ca pana corbului. Dar, la fel ca pe sora lui, aspectul fără cusur îl făcea să pară fals. Jack s-a gândit la frumoasa stăpână a Mercedesului şi la fratele ei cu înfățişare de playboy – amândoi s-ar fi integrat fără probleme în mulțimea de oameni fițoşi de la evenimentul hipic anual care urma să aibă loc în Cotswolds.

Jack a traversat spre parcarea subterană. La barieră a fost oprit de paznic, care i-a cerut un act de identitate. Era o parcare privată, doar pentru magazinele din complex, iar paznicul ştia că Jack n-avea ce căuta acolo. Jack a jucat rolul trecătorului de bună-credință.

— Nu-i nicio problemă, frate, doar am zărit un Ferrari intrând aici şi voiam să văd dacă e model Scaglietti. N-am văzut niciodată unul de-aproape...

Paznicul l-a asigurat cu fermitate că nici pe acesta n-o să-l vadă de-aproape şi l-a rugat să circule. A rânjit la propria-i glumă şi amicul său de la intrarea principală în complex i s-a alăturat. Jack a remarcat că ținuta lui de simplu meseriaş, care-l ajutase mult în cafeneaua de vizavi, acum îl lăsa la nevoie.

Jack a făcut cum i s-a spus, dar fețele ambilor paznici i s-au întipărit în memorie. La un moment dat, urma să se întoarcă şi să pună lucrurile la punct.

În drum spre stația autobuzului către casă, Jack a intrat într-un magazin de presă de unde a cumpărat revistele *Vogue, Tatler* şi *GQ.* Apoi s-a dus la un mic chioşc stradal unde se vindeau o grămadă de lucruri de care nu ştiai niciodată că ai nevoie. Jack a cumpărat un pachet de țigări şi un breloc fals cu Bentley. Îi plăcea la nebunie cum Londra le punea la dispoziție toate însemnele bunăstării, la un preț

redus, celor care voiau să pară bogați. În Londra, totul era să arăți bine: nu trebuia să ai nimic de substanță ca să susții aparențele.

Ajuns acasă, în micul dormitor de la etaj, Jack a împins lângă perete toate cutiile care nu fuseseră încă despachetate şi a aşezat masa extensibilă deasupra lor, făcându-şi un birou temporar. Camera era în totalitate responsabilitatea lui Jack, pentru că urma să devină biroul lui. De aceea toate obiectele se aflau încă în cutii.

Singurul lucru care fusese despachetat şi gata de folosit era scaunul de piele. După ce şi-a instalat biroul improvizat, Jack s-a apucat să transforme peretele mai lung al încăperii într-un panou cu probe, ca să-şi poată derula felia de operațiune de aici. Exact atunci a intrat Maggie, aducându-i o ceaşcă de ceai şi un sandviş.

— Ce naiba crezi că faci aici?!

Jack nu-i înțelegea dezaprobarea, pentru că lui i se părea că se descurcase de minune.

— De ce ai pus masa extensibilă peste cutii pe post de birou, când în cutii e *de fapt* biroul? a continuat Maggie.

Jack habar nu avea că are aşa ceva.

— A fost unul dintre primele obiecte pe care le-ai cumpărat când ne-am mutat aici, Jack.

Dintr-odată, mobilul lui Jack a început să bâzâie pe revista *GQ* – inspectorul Lee îl suna pentru a patra oară în acea dimineață. Jack l-a ignorat.

— E Lee, lasă-l în pace. Uite ce e, Mags, am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de acoperire pentru o operațiune de filaj ca să...

— Inspectorul Lee? l-a întrerupt Maggie. Ăsta-i arogantul sau dobitocul? Nu contează. Dar de ce-l ignori? Ține minte ce ți-am spus despre orgolii şi despre faptul că trebuie să înveți să le gestionezi. Dacă le ignori, probabil nu vei rezolva nimic.

— Nu-l ignor. O să-l sun puțin mai târziu. Ascultă, Mags, Ridley şi cu mine ne ocupăm de lucrurile de aici şi vorbim tot timpul. Inspectorul-şef al echipei din Cotswold are şedințe zilnice cu Ridley. Nimeni nu e ignorat sau ținut în beznă, pe bune. Ah, şi o să-ți placă asta: Ridley şi inspectorul-şef, Hearst o cheamă, se simpatizează reciproc. Mă rog, la Ridley o să treacă mai multe luni bune până o să facă vreo mişcare, aşa că nu se va întâmpla nimic, dar măcar ştim că e om.

După ce a îmblânzit-o pe Maggie, a revenit la subiect:

— Deci, filajul... Trebuie să-mi creez un anumit aspect.

Jack i-a trântit toate revistele în brațe.

— Ajută-mă, Mags.

Jack nu fusese niciodată foarte interesat de haine, lucru care pe Maggie nu o deranja pentru că astfel făceau economii. În plus, ea era de părere că Jack arăta bine îmbrăcat în orice. Îi plăcea să-i admire muşchii umerilor când purta un tricou alb simplu, mulat.

Maggie l-a dus pe Jack în nişte magazine de existența cărora el habar nu avea. Le-a detestat pe toate încă de la intrare, pentru că imediat apărea o vânzătoare care începea să-i urmărească, în ciuda faptului că Maggie spunea ferm că nu au nevoie de ajutor. Jack şi-a zis că vânzătoarele îi bănuiau de intenții necurate şi nu-i puteau lăsa să umble nesupravegheați printre rafturi.

Dintr-un magazin Paul Smith, Maggie a ales o cămaşă albă de in, cu guler rotund. Un vânzător a țâşnit de după un stand cu pantaloni, şi-a împreunat încântat mâinile şi a apreciat că „domnul” va arăta absolut distins în această cămaşă, mai ales dacă o poartă pe sub un sacou bleumarin

Harrington. Maggie a chicotit văzând cât de tare se chinuia Jack în ghearele vânzătorului exagerat de conştiincios, dar, în cele din urmă, i-a curmat suferința spunându-i angajatului că nu au nevoie de sacou, dar că vor cumpăra cămaşa. Maggie i-a spus lui Jack că modelul respectiv era la reducere, de la 140 de lire la 115.

— Dă-mă dracului, Mags! a şoptit Jack, stând la coadă ca să plătească. Eu nu dau 115 lire pe o cămaşă.

Maggie l-a liniştit, spunându-i că avea să păstreze bonul şi, după ce se termină misiunea de filaj, o va returna.

Maggie deținea controlul asupra cumpărăturilor, iar ziua lui Jack se înrăutățea de la un minut la altul. În următorul magazin l-a pus să-şi cumpere o pereche de pantaloni bej din catifea reiată şi nişte mocasini bleumarin de la Hackett. Lui Jack nu-i venea să creadă cât de mulți bani cheltuiseră în mai puțin de o oră. A fost nevoit să pună punct demenței când Maggie a încercat să-l convingă să-şi cumpere o pereche de şosete la 20 de lire, spunând că ultima modă era să nu porți şosete deloc.

Totuşi, în drum spre casă, Maggie a găsit un magazin de lux Vivienne Westwood şi a încercat să-l convingă pe Jack că are nevoie de o geantă care costa 350 de lire sterline, dar el a prins-o ferm de mână şi a luat-o de-acolo înainte să se işte o ceartă.

Acasă, Jack s-a îmbrăcat cu toate hainele noi şi s-a admirat în oglinda înaltă de pe uşa dormitorului lor. S-a întors şi şi-a privit fundul în pantalonii care i se potriveau perfect, iar soția lui n-a rezistat tentației de a-i mângâia fesele. În timp ce ea îi admira noua şi uluitoarea ținută, Jack stătea semeț, cu un picior în față şi unul în spate, aşa cum văzuse prin cataloagele de modă. În minte i s-a ivit un gând deloc binevenit. O poză veche de-a lui Harry Rawlins, făcută la o galerie de artă, cu ocazia unui vernisaj, pe la jumătatea anilor ’80. Ca de obicei, chipul lui Harry era

parțial ascuns de obiectivul aparatului cu ajutorul unui pahar cu şampanie bine plasat, dar hainele i se vedeau limpede. Haina din păr de cămilă îi acoperea cu eleganță costumul închis la culoare. În picioare avea nişte pantofi maro de la Christian Louboutin, despre care Jack ştia acum că probabil costaseră vreo 500 de lire. În acea poză veche, Harry stătea exact cum stătea Jack acum, într-o postură care spunea: „Ştiu că merit să fiu privit, dar aveți mare grijă”. În clipa aceea, Jack şi-a dat seama că înfățişarea sa temporară era perfectă. Bărbatul acela se putea infiltra în lumea lui De Voe. Bărbatul acela avea să fie respectat. Hainele îl făceau pe Jack să semene cu Harry, dar, mai important de atât, îl făceau să se simtă ca Harry.

În timp ce Jack se tot admira în oglindă, Maggie ieşise din dormitor şi acum se întorsese, aducându-i un Rolex fals cumpărat de Charlie în timpul excursiei în Santa Lucia. Jack s-a trezit brusc din visare: cu un singur gest, Maggie subliniase diferența dintre tații lui Jack. Pe cine încerca el să păcălească? Era Charlie Warr, nu Harry Rawlins.

Maggie l-a cuprins de mijloc şi l-a sărutat. L-a strâns de fese şi a şoptit:

— Ştii ce aş vrea să-ți fac chiar acum?

În baia goală, Jack stătea ca Omul Vitruvian al lui Da Vinci, îmbrăcat doar în boxerii albi de la Armani, în timp ce Maggie îi dădea pe glezne cu spray bronzant. Fața, gâtul şi mâinile îi căpătaseră deja o nuanță arămie.

— Când te usuci şi te îmbraci la loc, ține-ți mânecile nesuflecate, că nu am destul spray ca să te dau peste tot.

Maggie s-a dat un pas în spate şi şi-a admirat opera.

— Să mai stai douăzeci de minute dezbrăcat, ca să nu se ia.

— Trebuie să stau aici despuiat timp de douăzeci de minute?!

Maggie s-a gândit la ce variante avea Jack. Apoi a încuiat uşa băii şi a început să se dezbrace şi ea.

— Toată povestea asta cu James Bond e excitantă. Oamenii se vor uita la tine, Jack. Femeile îşi vor dori să fie ale tale.

Jack a ieşit din cadă şi a dat să-şi scoată boxerii albi. Maggie a preluat controlul şi a făcut asta în locul lui, cu un surâs seducător.

Au făcut dragoste pe jos, în baie, un lux pe care nu şi-l mai permiseseră de luni întregi. Au luat-o încet, ca şi cum ar fi fost singurii oameni de pe pământ. De fapt, nu erau singurii oameni nici măcar din casă, dar nu mai conta. Penny şi Hannah moțăiau la parter, iar Jack şi Maggie se bucurau în tăcere unul de celălalt, cât timp aveau la dispoziție. La final, Maggie şi-a lăsat capul pe pieptul lui Jack şi, ascultându-i inima care revenea la ritmul normal, a spus încet:

— Te iubesc.

Au mai trecut zece minute înainte ca Hannah să tragă un strigăt exasperat de foame, din salonul de sub ei. Lumea reală îşi dorea ca amândoi să revină la ea.

CAPITOLUL 19

Inspectorul Lee s-a aşezat la biroul care-i aparținuse lui Jack şi s-a uitat pe fereastră. Peisajul pitoresc nu-i însenina deloc dispoziția.

Încăperea era ca un stup roind de activitate, unde toți încercau să dibuiască ascunzătoarea bandei de spărgători. Nu se cazaseră nicicând la vreo pensiune, la vreun hotel, în vreun parc de rulote, în vreun camping sau *glamping.* Nici parcurile de camioane nu înregistraseră vreun oaspete neaşteptat peste noapte. Proprietarii privați nu raportaseră niciun musafir nepoftit. Bevan a oferit cea mai bună sugestie, speculând că dormeau, probabil, în remorcile pe care le închiriau, o idee enervantă pentru Oaks care-şi amintea duhoarea de dezinfectant din remorca lui Goodwin. Dacă Bevan avea dreptate, atunci le scăpase la mustață o remorcă plină cu dovezi! Apoi Oaks a gândit, din nefericire, cu voce tare:

— Noi pur şi simplu nu gândim ca ei. Jack ar putea să intre în logica lor.

Lee a sărit drept în picioare, proiectându-şi scaunul pe rotile direct în biroul lui Oaks şi vărsându-i ceaiul.

— Dacă tu crezi că sergentul Jack Warr ne consideră altceva decât nişte servitori de-ai lui de la țară, te înşeli amarnic!

Lee a ieşit în trombă din sala de şedințe. Oaks a şters cu un şervețel ceaiul vărsat.

— Sergentul Warr ştie ce face, a mormăit Oaks fără să-i pese cine-l aude.

Mason s-a uitat la el gânditor. Nu-l putea contrazice. Dincolo de geam, Lee se plimba nervos prin parcare, cu o țigară neaprinsă în gură. Mason ştia că nu mai fumase de şapte ani şi nici măcar nu avea brichetă, dar senzația țigării îl linişte în momente de stres extrem. Lee simțea că pierde frâiele propriei investigații şi ura lucrul acesta. Mason ştia asta şi mai ştia că nu era un amănunt pe care Lee avea să-l tolereze pentru prea multă vreme.

Jack a luat metroul până la secția de poliție. „Deghizarea” lui era bine ascunsă într-o husă pentru costume, împăturită în jumătate.

Nu dormise jumătate de noapte, gândindu-se care ar fi fost cea mai bună cale să intre în vorbă cu De Voe. Înfățișarea era doar o parte din bătălie, dar nu avea sens doar să se vadă cu acesta prefăcându-se a fi un simplu client. Jack voia să-i atragă atenția lui De Voe. Voia ca el să fie convins că Jack era un om pe care trebuia neapărat să-l cunoască. Iar cea mai bună metodă nu era, evident, prin intermediul afacerii legale a acestuia.

Aşa că Jack a intrat în depozitul cu probe.

Prădătorul de la Wimbledon, Damien Panagos, fusese arestat în 2014 şi acum era condamnat la nouă ani de închisoare pentru şaptesprezece capete de acuzare de jaf. Cu toate astea, nu toate obiectele furate fuseseră recuperate, pentru că Panagos avusese timp să vândă câteva dintre ele. Ca atare, obiectele remarcabile se aflau pe o listă la care dealerii ca De Voe fuseseră rugați să fie cu ochii în patru.

Un astfel de obiect era o brățară veche, de douăzeci de centimetri, din platină şi diamante, care valora cam 2500 de lire sterline. Brățara fusese găsită, într-un final, la Glasgow, cu doar o săptămână în urmă, şi se afla în prezent printre dovezi, aşteptând să fie returnată proprietarului de drept. Jack era sigur că De Voe nu avea de unde să ştie asta şi

credea că brățara era încă dată dispărută. Jack a vârât-o în buzunar şi a ieşit din depozit – avea s-o pună la loc înainte să-şi dea cineva seama că lipseşte.

S-a îndreptat spre ieşire, conştient că de-acum era contra cronometru. Voia să ajungă la complexul comercial cât mai repede cu putință. Avea nevoie să se şi schimbe în hainele de „camuflaj", lucru pe care trebuia să-l facă într-o toaletă publică, pentru că nu avea cum să iasă din secția sa de poliție arătând ca un playboy plin de bani. A comandat din mers un Uber.

— Ce mai faci, Jack?

În spatele lui, Laura Wade tocmai închidea uşa unei mici săli de şedințe. Când Jack s-a întors cu fața spre partenera sa, aceasta a făcut ochii mari.

— Doamne Dumnezeule, văd că ai stat ceva la plajă pe-acolo!

Jack uitase complet de bronzul fals. Nu era ceva exagerat – Maggie ştia ce face la capitolul ăsta – dar cu siguranță era mai bronzat acum decât atunci când plecase. Jack a râs, spunând că uneori prefera să meargă pe jos în loc să conducă, mai ales acolo, la țară, în frumosul Cotswolds. A adăugat că mai aveau puțin şi rezolvau cazul şi că, da, spera să revină curând la Londra, pentru că-i era foarte dor de familia lui. Laura a surâs.

— Mă bucur mult pentru tine şi pentru Maggie. Hannah e un copilaş minunat.

Ridley a apărut o clipă în capătul coridorului, făcând un semn scurt înainte să treacă mai departe, dar, pentru acele câteva secunde, atenția Laurei s-a mutat asupra lui.

— Laura? a zis Jack, dar ea nu părea să-l audă.

Aşadar, i s-au aprins călcâiele după Ridley, şi-a spus el.

Laura s-a întors din nou spre el, îmbujorată, dându-şi seama că a fost prinsă asupra faptului. Lui Jack i-a bâzâit mobilul, semn că Uberul lui intrase în parcare.

— Mişcă-te repede, Laura, i-a spus el, făcându-i cu ochiul. A mai pus cineva ochii pe el.

Lee se afla în faţa lui Hearst, relaxat şi calm. Ştia că deocamdată stătea bine.

— Ultima instrucţiune pe care i-am dat-o, cât de clar am putut, a fost să mă ţină la curent, pentru că sunt inspectorul lui. Acum, fie are mobilul închis, fie mă ignoră cu bună ştiinţă.

Hearst a oftat. Partea aceasta a meseriei sale era absolut epuizantă. Poliţiştii trebuiau să îndrepte relele, nu să se ciondănească între ei. Stătea cu coatele sprijinite de braţele scaunului ei şi-şi împreunase mâinile, concentrată. Adoptase postura care spunea „te ascult”, şi părea să funcţioneze, pentru că Lee vorbea în continuare. Discursul lui, clar repetat dinainte, a ajuns la final:

— Dacă nu pot controla toate aspectele acestui caz, atunci nu pot garanta nici rezultatele, aşa că vă rog să daţi vina pe altcineva dacă o să meargă totul pe dos.

Hearst şi-a lăsat mâinile în jos şi le-a lipit de birou.

— Puteai să vii aici şi să-mi spui o poveste care să nu-mi fi lăsat altceva de făcut decât să-l trimit pe Warr înapoi la Londra. Dar nu ai făcut asta. Nu vrei, de fapt, să scapi de el; vrei ca eu să-i arăt că tu eşti şeful.

Lee a deschis gura să spună ceva, dar Hearst nu avea de gând să-i permită asta.

— Acum, întrebarea mea e de ce nu eşti în stare să faci asta de unul singur. Eamonn, eu văd doar cum te baţi cu pumnu-n piept. Vrei să-i arăţi că ai persoanele influente de partea ta. Chiar le ai. Dar sunt dezamăgită că te simţi nevoit să joci cartea asta.

Lee a rămas mut, dar simţea cum roşeşte.

— Nu există o abordare standard pentru cine se află la comandă, Eamonn. Tratează fiecare agent cum trebuie, ca să obţii ce e mai bun de la ei. Unii sunt disciplinaţi, ca nişte căţeluşi cuminţi, alţii au nevoie de o lesă extensibilă, ca să le oferi o senzaţie a libertăţii – dar la celălalt capăt al lesei trebuie să fii tu. Deocamdată lasă-l să alerge. Nu-l ţine în frâu doar de dragul de a o face.

Lee a dat scurt din cap şi s-a ridicat în picioare.

După ce Lee a ieşit de la ea din birou, Hearst a pus mâna pe telefon.

Jack, îmbrăcat în noile sale haine de fiţe, l-a rugat pe şoferul Uberului să-l lase în capătul străzii pe care se afla complexul comercial. Nu voia ca paznicii să vadă că nu avea un mijloc de transport pe măsură – maşina lui, o Skoda Octavia absolut respectabilă, le-ar fi spus imediat că noua garderobă a lui Jack era doar de ochii lumii, în timp ce hainele sale obişnuite erau înghesuite în geanta de la Hackett pe care o primise când îşi cumpărase pantofii.

Jack s-a dus direct la paznicul de la uşa de la intrare în complex cu un tupeu firesc şi a dat din cap în semn de „bună dimineaţa”. Paznicul a dat şi el din cap şi a spus:

— Bine aţi venit, domnule!

Apoi i-a deschis uşa. Era o răzbunare meschină, însă tot savuroasă.

Pe dinăuntru, complexul era un loc uluitor. Fiecare vitrină era plină de obiecte care sclipeau sub lumina spoturilor atent plasate.

După o primă raită la etajul inferior, Jack s-a îndreptat spre scara metalică din centru. Ajungând în vârful treptelor,

a văzut că magazinul din fața ochilor lui avea numărul 14; în stânga acestuia era numărul 13 şi în dreapta numărul 15. Jack a luat-o spre dreapta. Nu se grăbea, oprindu-se să se uite în fiecare vitrină şi chiar intrând în câteva magazine, ca şi cum ar fi căutat ceva anume.

Magazinul cu numărul 21 avea o vitrină aranjată destul de sobru, cu mai puține obiecte decât altele. Voia să inspire calitate, nu cantitate. Când Jack a intrat, de deasupra uşii s-a auzit clinchetul unui clopoțel de alamă, iar de pe o uşă din spate a apărut o tânără. Magazinul era auster din punctul de vedere al obiectelor expuse, fiecare dintre acestea având mult spațiu la dispoziție pentru a fi prezentat cumpărătorilor.

Tânăra s-a postat în spatele tejghelei şi i-a zâmbit îmbietor, anunțându-l astfel pe Jack că era acolo dacă avea nevoie de ea, apoi a luat o carte şi a început să citească, lăsându-l pe Jack să se uite netulburat la produse.

Unele dintre vitrinele încuiate, care adăposteau cele mai scumpe bijuterii, aveau panouri cu oglinzi pentru a permite clienților să le admire din toate părțile. În aceste oglinzi, Jack a numărat şapte camere de supraveghere, montate discret în colțurile magazinului şi pe culoarul central. Era o configurație impresionantă. Când a trecut pe lângă tânăra care citea, Jack a aruncat o privire în sus, încercând să-şi dea seama ce anume se afla dincolo de uşa din spatele ei, unde – datorită planului pe care Ridley i-l pusese la dispoziție – ştia că se aflau un birou şi o zonă de depozitare, care ocupau cam jumătate din magazinul propriu-zis, ca dimensiune.

Partea second-hand a magazinului se mândrea cu câteva articole Cartier şi Tiffany. Nişte bilete scrise de mână îi invitau pe vizitatori să întrebe dacă îşi doreau ceva anume, deoarece în spate exista o selecție însemnată de articole Chopard, Vogue şi Bvlgari. Jack bănuia că era vorba despre

moşteniri de familie care fuseseră, mai pragmatic, schimbate pe bani. Jack se plimba prin magazin şi simţea cum covorul gros şi maroniu îi alunecă sub tălpile lucioase ale pantofilor noi.

— Spuneţi-mi dacă aveţi întrebări.

Jack a ridicat capul când a auzit glasul de femeie, aşteptându-se să o vadă pe tânără uitându-se pe deasupra cărţii; în schimb, s-a trezit faţă în faţă cu Betina Barro.

Era destul de înaltă, zveltă, îmbrăcată într-o rochie mulată fără umeri, cu mâneci trei-sferturi. Părul negru şi ondulat i se revărsa pe umerii goi. Singura bijuterie pe care o purta era o pereche de cercei mari, cu diamante. De aproape, lui Jack i s-a părut mai puţin sexy decât în imaginile editate pe care le văzuse pe reţelele de socializare. Nu era în niciun caz neatrăgătoare, însă nici nu era vreo zeiţă – avea faţa puţin mai lungă şi nasul mai proeminent decât sugerau imaginile *glossy.* Jack şi-a zis că era păcat să încerci să pari ceva ce nu eşti, până când şi-a dat seama că şi el făcea acum exact acelaşi lucru. Doar că el nu o făcea din vanitate – era parte din meserie.

Trăsătura pe care Betina nu avea nevoie s-o modifice, totuşi, erau ochii – uluitor de mari şi întunecaţi, cu irisuri mari. Betina a ridicat din sprâncene şi a înclinat din cap, repetând încetişor întrebarea, în timp ce Jack o privea.

— Mă uit doar, a zis el, iar ea a zâmbit, bănuind că bărbatul se referea şi la ea, nu numai la bijuteriile expuse în cutiile din vitrine.

Apoi s-a întors să lucreze pe laptopul aşezat pe suportul din catifea neagră şi piele roşie, destinat examinării bijuteriilor. Degetele ei lungi şi subţiri parcă nici nu se mişcau când a tastat câteva clipe.

— De fapt... a spus Jack.

Betina a închis capacul laptopului şi i-a acordat întreaga atenţie.

— Caut ceva pentru iubita mea.

Jack credea că Betina îi va arăta instantaneu cel mai scump obiect din magazin, în schimb ea l-a rugat să-i spună mai multe despre iubita lui.

— Este...

Jack a încercat să se gândească la o iubită imaginară, dar n-a fost în stare. Nu se putea gândi decât la Maggie.

— E de-a dreptul perfectă. E frumoasă într-un mod reținut. De obicei nu poartă multe bijuterii, doar lucruri care au însemnătate pentru ea. Zilele trecute mi-a arătat *subtil* poza asta. Cadoul e pentru o ocazie specială, aşa că banii nu sunt o problemă.

Jack a dus la mâna la buzunar, scoțând „întâmplător” brelocul fals de la Bentley. După ce s-a asigurat că Betina văzuse atât brelocul, cât şi Rolexul fals, a vârât cheile la loc şi s-a scotocit în buzunarul drept. De acolo a scos o pagină împăturită din revista *Vogue* în care era un inel – un smarald mare şi pătrat, pe o bandă de platină. Betina l-a privit apreciativ.

— Iubita dumneavoastră are gusturi minunate. Căutați neapărat un smarald? Avem o gamă superbă de diamante roz. Ştiți cumva dacă îl vrea neapărat pătrat? E cel mai des întâlnit, desigur, dar... Dacă e atât de specială precum sugerați, poate că nu ar trebui să urmați calea deja bătută.

Jack a clătinat din cap.

— Smaraldul e piatra lunii ei de naştere, aşa că nu vrea altceva. Nu contează dacă e pătrat sau nu, câtă vreme are undeva la trei carate.

Jack vorbea relaxat despre bijuterii care-l costau o treime din salariul anual de polițist şi începea să savureze senzația de putere pe care i-o conferea acest lucru, ştiind că Betina va crede fără probleme în personajul fals pe care-l crease. Când un alt client a intrat în magazin, Betina a chemat-o pe

tânăra de la tejghea să se ocupe de acesta, pentru ca ea să se poată concentra asupra lui Jack.

Betina îşi făcuse o idee despre gusturile iubitei lui, aşa că l-a întrebat despre ce ocazie specială era vorba. Era întrebarea pe care o aştepta cu nerăbdare Jack.

— Sărbătorim faptul că unul dintre caii ei arabi pursânge a câştigat un titlu european.

Ochii Betinei au sclipit scurt, interesați, dar era clar că nu voia să se abată de la o potențială vânzare grasă ca să vorbească despre cai.

— Cred că inelul din *Vogue* poate fi estimat undeva la 15.000 – 20.000 de lire. Cam asta e suma la care vă aşteptați?

Jack a râs uşurel.

— E mai mică decât suma la care mă aşteptam, sincer să fiu.

Betina a zâmbit, ca şi cum banii n-ar fi fost un detaliu important pentru niciunul dintre ei.

— Avem câteva inele dintre care puteți alege. Nu sunt identice, desigur. Avem şi câteva smaralde rotunde, mai rare, şi avem şi câteva exemplare de două carate şi jumătate. Vi le pot arăta pe toate. Avem şi câteva în stil vintage. Vreți să le vedeți şi pe acelea?

— Mă bucur că mă aflu pe nişte mâini atât de pricepute, a spus Jack, zâmbind la rândul lui.

Când Betina s-a răsucit să deschidă uşa biroului s-a auzit clopoțelul de la intrare şi celălalt client a ieşit, lăsând pe altcineva înăuntru. O voce gravă şi catifelată a răsunat imediat în micul magazin:

— Idiotul de frate-tu a tras pe sfoară o echipă de polo din Hamptons cu un CV tare creativ. *Din nou!* Şi apoi n-a fost în stare să-şi stăpânească scula, aşa că l-au dat afară.

Când bărbatul care vorbise a început să dea ocol vitrinei centrale, Jack a ieşit la iveală din spatele unui stand înalt.

Betina i-a aruncat o privire stânjenită, cerându-şi astfel scuze.

— Ah, îmi cer iertare! a spus bărbatul cu voce gravă, izbucnind în râs. Credeam că domnul care tocmai a ieşit era singurul... Sper că-mi puteţi ierta reacţia.

Jack a zâmbit, semn că nu era deloc supărat, şi i-a întins mâna.

— Richard Delaware.

Jack alesese numele celui mai bun prieten al său din şcoala generală. Richard Delaware murise de cancer când avea 9 ani. Era un nume pe care Jack îl asociase întotdeauna cu puterea şi curajul: cele două calităţi de care avea nevoie din plin în această operaţiune sub acoperire, dacă voia să reuşească.

— Michael De Voe, a răspuns bărbatul.

A început joaca, şi-a zis Jack, simţind deja cum adrenalina îi curge prin vene.

Michael De Voe era un bărbat cu o înfăţişare de-a dreptul impresionantă. Avea peste 1,82 metri înălţime, păr blond, des şi ondulat şi ochi de un albastru pătrunzător. La prima vedere părea un băieţandru, dar dacă se apropia mai mult devenea clar faptul că era trecut de 45 de ani. Tenul bronzat era profund ridat, rezultat – a presupus Jack – al anilor de plimbări prin toată lumea şi al activităţilor în aer liber. De Voe purta o cămaşă bleumarin, largă, şi pantaloni din catifea reiată, asemănători cu ai lui Jack. Pe degetul mic al mâinii stângii avea un inel mare de aur, cu piatră de carneol. De Voe i-a strâns ferm mâna lui Jack şi i-a zâmbit larg, dezvăluindu-şi dinţii perfect albi.

— Îmi cer scuze din nou, Richard. Fratele scumpei mele asistente e o pacoste permanentă. Dar nu cred că vrei să-mi auzi mie problemele. Vino şi ia loc, cât timp Betina se ocupă de tine. Nu-mi place să-mi văd clienţii aşteptând în picioare... sau fără un pahar în mână.

Jack l-a urmat pe De Voe în biroul privat, ştiind că nu mai exista cale de întoarcere: acum se afla în bârlogul balaurului. Cuvintele lui Maggie îi răsunau în minte, clare şi tăioase: *N-ai cum să ignori ce eşti, cine eşti. Gândeşte ca Harry. Poartă-te ca Charlie.*

În mica încăpere erau un birou de dimensiuni reduse, un computer, un telefon fix şi câteva încărcătoare pentru diverse dispozitive care nu se aflau acolo.

Un seif impresionant era încastrat în peretele din spatele biroului, fără a fi ascuns în vreun fel, lucru care sugera fie că nimeni nu intra aici fără a fi invitat, fie că seiful era o diversiune. De Voe a pus două pahare cu whisky pe birou şi s-a aşezat pe un scaun lat din piele neagră, făcându-i semn lui Jack să ia loc în fotoliul de catifea de vizavi.

— Cum ne-ai găsit?

Tonul relaxat al lui De Voe nu putea ascunde curiozitatea față de „Richard Delaware”.

— Ca să fiu sincer, a răspuns Jack, nu ştiam că sunteți aici. Mă plimbam şi vitrina voastră mi-a atras atenția. Alte magazine erau foarte aglomerate, de parcă ar fi încercat să mă convingă să cumpăr cât mai mult. Prefer calitatea, nu cantitatea.

Jack nu folosea vreun accent special pentru urechile lui De Voe, dar Penny ar fi numit-o probabil „voce de radio”, suficient de elegantă ca să sugereze, vag, că era din Londra – şi putred de bogat.

Conversația a deviat de la inelele de 20.000 de dolari cu smaralde şi diamante la familia bogată a iubitei lui Jack şi la crescătoria de armăsari. Jack voia ca De Voe să creadă că averea lui Richard Delaware nu era, de fapt, a lui, bănuind

că De Voe ar fi mai fascinat de un seducător şmecher care trăia pe banii altcuiva.

Jack a ales acest moment pentru a scoate brățara cu diamante din buzunar şi a-l întreba pe De Voe dacă ar lua-o în considerare în vederea unui schimb parțial. De Voe a luat brățara şi a examinat-o cu o mică lupă în formă de lacrimă. Jack ştia, din registrul obiectelor furate, că era o bijuterie de înaltă calitate, lucrată manual cu măiestrie, iar când De Voe l-a întrebat cui aparținuse brățara şi de ce o vindea, Jack a spus că era moştenire de la bunica lui şi că iubitei sale nu-i plăcea, fiind cu diamante şi nu cu smaralde, care erau preferatele ei. De Voe şi-a mutat rapid privirea la Jack, revenind apoi la lupă, iar Jack şi-a dat imediat seama că De Voe era convins că minte. Dar acesta nu a mai avut nicio reacție bruscă. Nu a verificat nicio listă de-a poliției şi nici nu a pus alte întrebări. Comportamentul lui Jack îi spunea tot ce avea nevoie să ştie. Juca perfect rolul de escroc, iar De Voe picase în plasă. Dar bărbatul nu avea de gând să lase încă garda jos; pentru asta era nevoie de mai mult decât o scurtă conversație la un whisky bun.

Betinei i-a luat încă zece minute să aducă toate bijuteriile despre care credea că l-ar putea interesa pe Jack şi, în acest timp, De Voe a profitat de ocazie pentru a sonda mai adânc trecutul noii sale cunoştințe.

Jack trebuia să aibă mintea limpede. Nu avea deloc experiență ca agent sub acoperire şi se baza, pur şi simplu, pe instincte pentru a interpreta corect întrebările lui De Voe şi pentru a furniza răspunsurile adecvate.

— Deşi iubita mea mi-a arătat acel inel cu smaralde şi diamante, mă gândesc că ar fi frumos să caut şi un colier asortat.

Jack a ridicat din diabolicele sale sprâncene negre şi a zâmbit ca un mafiot.

— La una ca asta nu se aşteaptă.

De Voe nici măcar nu a tresărit când a venit vorba despre colierul de smarald, iar Jack a preferat să nu mai continue deocamdată pe drumul acela, căci nu voia să fie prea ostentativ. Doar aruncase vorba şi nu se aşteptase ca De Voe să pomenească imediat că achiziționase de curând un colier de smaralde, unicat, care aparținuse celebrei Barbara Hutton.

Însă De Voe a făcut un lucru care, în opinia lui Jack, îi dovedea vinovăția: a schimbat imediat subiectul şi l-a întrebat pe Richard în ce domeniu lucrează.

— Transport maritim. Import-export. E o afacere de familie care-mi asigură traiul, dar nu mă interesează cu adevărat, a răspuns Jack sigur pe sine. Singura ambarcațiune care mă pasionează cu adevărat e iahtul tatei.

În clipa aceea Betina a intrat în birou cu o mică servietă din piele roşie, care-i amintea de cutiile roşii în care se transportau documente guvernamentale. A aşezat-o pe birou dinaintea lui Jack şi apoi a plecat. De Voe l-a invitat s-o deschidă.

Clapetele erau rigide şi s-au deschis cu atâta forță încât servieta a săltat uşor pe masă. Jack a ridicat capacul căptuşit cu catifea, cu balamale care se deschideau la 180 de grade pentru a se transforma într-o tavă de prezentare.

Patru inele cu smarald, fiecare aşezat pe propriul pat de catifea neagră, străluceau atrăgător spre Jack. Erau senzaționale şi ştia, din cercetările sale, că avea în față bijuterii în valoare totală de aproximativ 170.000 de lire sterline. A exclus rapid inelul din dreapta jos pe motiv că era prea mic, apoi a ridicat celelalte trei inele, unul câte unul, şi le-a examinat în lumină. Voia să dea impresia că nu e convins că vreunul dintre ele era ceea ce căuta cu adevărat.

— Ştiți, cu cât mă uit mai mult la inelele astea, cu atât mă gândesc mai mult că un colier asortat ar fi calea sigură de a o impresiona cu adevărat. Înțelegeți, domnule De Voe –

e o femeie obişnuită să capete tot ce cere, aşa că şmecheria este să-i oferi şi lucrurile pe care nu le-a cerut.

Jack a pus inelele înapoi în servietă şi a închis capacul, sperând că amenințarea că va pleca din magazin cu mâna goală avea să-l determine pe De Voe să treacă la acțiune.

De Voe i-a umplut din nou lui Jack paharul de cristal cu whisky din decantor şi a căzut pe gânduri. Jack s-a prefăcut că aşteaptă, răbdător. Aruncase cârligul – acum trebuia doar să vadă dacă De Voe muşca momeala.

După câteva secunde, care i s-au părut însă lungi cât nişte minute, De Voe a oferit în sfârşit informația pe care Jack aştepta să o audă.

— S-ar putea să te pot ajuta cu un colier de smarald. Am câteva pietre excepționale, însă colierul în sine ar trebui făcut la comandă. Dar asta înseamnă că se va potrivi la fix cu inelul pe care-l vei alege. Până când le vrei?

Jack a spus că nu avea nicio grabă şi că era pregătit să aştepte un model personalizat pentru că nu-i trebuiau bijuteriile în următoarea lună. Intenționa să i le dăruiască iubitei sale de ziua ei. A deschis apoi mica servietă roşie şi a arătat spre inelul care părea cel mai scump dintre toate.

— Ăsta e ce trebuie, a zis el relaxat, dând peste cap ultima gură de whisky din pahar.

De Voe a explicat apoi că de curând intrase în posesia unui colier cu smaralde, dar că montura pietrelor era deteriorată şi că sistemul de închidere trebuia înlocuit, aşa că hotărâse să-l dezmembreze şi să vândă pietrele individual sau să-i creeze un nou design. Jack a zâmbit în sinea sa. Normal că lui De Voe îi era imposibil să vândă întreg colierul lui Sally Barrowman, care aparținuse Barbarei Hutton, pentru că ar fi fost uşor de recunoscut. Aşa că dezasamblarea era singura opțiune viabilă.

De Voe era cât se poate de încântat să încheie o afacere atât de profitabilă, mai ales pentru că Richard Delaware nici

măcar nu-l întrebase de prețul total pentru colier şi inel. De Voe i-a cerut numărul de mobil, iar Jack i l-a spus pe cel al cartelei din telefonul din buzunar. În plus, i-a dat şi adresa, o proprietate imensă din Cotswolds. De Voe a surâs:

— Frumos colț de lume.

Jack s-a ridicat în picioare, felicitându-se în gând pentru rolul pe care-l jucase. Însă apoi De Voe a făcut o mişcare pe care Jack nu o anticipase – a înşfăcat brățara cu diamante de pe birou înainte ca Jack să apuce s-o ia înapoi.

— Dacă o laşi la mine, o s-o evaluez şi o să-ți pot spune cât valorează, în vederea schimbului.

Jack a încremenit preț de o secundă. Cum putea să lase în seama lui De Voe un obiect care reprezenta o probă pentru poliție?

— Nu-ți bate capul, Richard; îți dau o chitanță. Ai încredere în mine.

Jack a înghețat, dându-şi seama că De Voe îl punea la încercare. Era rândul lui Jack să facă o mutare şi nu avea de ales decât un singur lucru. S-a silit să se relaxeze şi i-a zâmbit firesc lui De Voe, ridicând din umeri.

— Nu sunt genul care să aibă încredere în oricine, domnule De Voe. Dar simt că noi doi ne putem înțelege, aşa că mă bucur să-ți las ție brățara. N-am nevoie de chitanță. Nu e ca şi cum n-aş şti unde să te găsesc, nu-i aşa? a zis el, cu o nuanță amenințătoare în glas.

Jack a plecat fără vreun alt cuvânt. Când a ieşit din complex, a dat rapid un telefon:

— Eşti liber să ne întâlnim?

Când Mason a ridicat privirea de la biroul său, o oră şi ceva mai târziu, şi a remarcat că Lee nu revenise în sala de

ședințe și nici nu se mai plimba de nebun prin parcare, Mason a început să se întrebe dacă nu cumva inspectorul Lee era pe cale să facă vreo tâmpenie. Așa că s-a dus să-l caute. L-a găsit la cantină, bând un cappuccino și cugetând la discuția pe care o purtase cu Hearst.

— Ar trebui s-o aducem la secție pe Charlotte Miles, a spus Lee.

Mason nu și-a dat de gol îngrijorarea.

— Tocmai am sunat-o și mă ignoră. A preluat acest mic obicei enervant de la Jack Warr. Trebuie s-o aducem la secție, să-i luăm declarația și s-o plasăm sub protecția noastră, exact așa cum ar fi trebuit să procedăm de la bun început. Așa vom obține din nou controlul. Când o va suna De Voe, putem ghida noi conversația în loc s-o lăsăm în voia unei nenorocite de grădinărese.

Mason a apelat la numeroșii lor ani de prietenie ca să-l aducă pe Lee înapoi la realitate.

— Eamonn, dacă De Voe suspectează ceva, îi pierdem pe toți. Nu-și va asuma niciun risc. Și, fiind atât de aproape de evenimentul hipic, cu siguranță are deja oameni aici. Dacă e vreunul dintre ei cu ochii pe Charlotte? Îi punem viața în primejdie.

— Iar ea ne pune în primejdie pe noi!

— Forțați sau nu de împrejurări, să nu uităm că a intrat prin efracție și că e complicele unor spărgători de case, care au omorât un câine și au bătut cu bestialitate un puști autist. *Și* mai e și responsabilă pentru moartea lui Jacob Mulhern!

— Asta e o tâmpenie și o știi foarte bine!

Argumentul lui Lee izvora din pura frustrare în fața faptului că fusese lăsat pe dinafară și nu avea sprijinul superiorului său, după cum constatase. Mason și-a coborât glasul, continuând în șoaptă:

— Noi suntem responsabili pentru moartea lui Mulhern. Şi nu mă refer la întreaga poliție, Eamonn, mă refer la mine şi la tine. L-am lăsat în grija colegilor în uniforme, când de fapt ar fi trebuit să ne ocupăm noi înşine de el.

Mason a privit cum lui Lee i se umflă nările şi cum obrajii îi zvâcnesc de nervi. Era furios pentru că ştia că Mason avea dreptate şi asta îl durea îngrozitor.

— Mă doare-n cot dacă-ți place de Jack Warr sau nu, a continuat Mason. Are dreptate în privința lui Charlotte. Ar trebui s-o vezi, Eamonn. Face ce vrea cu ea.

— Dar cu tine, Colin? Şi cu tine face ce vrea?

Ieşind val-vârtej din cantină, Lee n-a observat-o pe Bevan, care stătea cu spatele la masa de la care el tocmai se ridicase. Nici Mason n-a observat-o. Agenta şi-a scos mobilul şi i-a trimis lui Jack un mesaj pe telefonul cu cartelă:

Cred că avem o problemă.

Ridley purta o pereche de blugi albaştri clasici, un tricou bleu, încălțări negre sport şi o jachetă neagră de piele. Era foarte aproape de a arăta cool, dar cumva o dăduse în bară. Poate pentru că nu se simțea comod în aceste haine. Pentru că în general era îmbrăcat într-un costum care-i venea impecabil, acum Ridley se simțea extrem de prost îmbrăcat, aşezat în salonul hotelului Franklin din Egerton Gardens.

— Ai spus că ne întâlnim la cafeneaua de vizavi de complex!

Ridley l-a măsurat pe Jack din priviri din cap până-n picioare. Ştia şi el cât costau hainele cu care era îmbrăcat Jack.

— Nici măcar să nu încerci să adaugi țoalele astea la cheltuieli!

În timp ce Ridley sorbea din sifonul cu lime care costa 5 lire, Jack l-a pus la curent cu evenimentele, trecând rapid de la una la alta, pentru că erau multe de spus. Ridley de-abia ținea pasul cu el.

— De Voe e clar omul pe care-l căutăm, a spus Jack. Banda lui principală s-ar putea să fie din Brazilia, iar membrii ei intră şi ies din țară după cum are nevoie de ei, sau poate în calitate de cărăuşi ai obiectelor furate care trebuie mutate în Europa. Poate că foloseşte alți oameni la fiecare lovitură, dar cred că are un grup de încredere la care nu renunță. Cred că Mathew ştia exact la ce se referea când l-a descris pe bărbatul care l-a bătut cu o rangă ca fiind Oberyn Martell din *Urzeala tronurilor.* Alberto Barro seamănă leit cu el. Trebuie să punem agenți în civil, de azi, să-i supravegheze pe De Voe, pe Betina Barro şi Alberto Barro. Şi trebuie să avem suficienți agenți la dispoziție care să-i schimbe, ca să nu intre la bănuieli. De Voe are un iPhone şi un Samsung, aşa că va trebui să le urmăriți pe amândouă. Mai are şi un cont off-shore pe undeva, unde intră încasările de pe urma vânzărilor obiectelor furate. Sigur nu e pe numele lui, dar ar putea fi pe numele Betinei; sunt apropiați şi e evident că are încredere în ea. În Alberto nu are însă încredere – e o povară şi probabil e păstrat în combinație doar pentru că e dispus să se murdărească pe mâini. A, da: dacă-i trimiți lui Oaks poza cu Alberto, îl poate întreba pe Justin Estrada dacă el e tipul cu pantofii Adidas NMD. Estrada e martorul nostru, băiatul de la grajd. Cred că se va dovedi că sunt doi bărbați diferiți, pentru că Alberto pare să fie mai scund...

— Când ai vorbit ultima oară cu inspectorii Lee, Mason sau Gifford?

Întrebarea lui Ridley i-a tăiat brusc elanul lui Jack. Oare Ridley chiar îl punea să respecte protocolul pedant, pe cale ierarhică, după ce practic i-l oferise pe De Voe pe o tipsie de

argint? Ridley a observat cum Jack se înfurie şi se înroşeşte la faţă, dar nu a dat înapoi.

— Nu te uita la mine de parcă eu aş fi cel care greşeşte aici, Jack. Un agent care nu răspunde la telefonul mobil e cel mai enervant lucru din lume. Atâta lucru ştiu şi eu, ce naiba! Mai ales când agentul respectiv e sub acoperire în compania unui infractor potenţial periculos. Ţi s-ar fi putut întâmpla orice.

Ridley a făcut o pauză şi a sorbit din pahar, ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi formuleze următoarea frază, obligându-l în acelaşi timp pe Jack să asculte în tăcere. Dar Ridley ştia exact ce are de spus şi voia să scuipe totul dintr-o singură suflare.

— Nu te purta cu mine ca şi cum n-aş fi de partea ta, Jack. Te aştepţi ca eu să coordonez cea mai mare operaţiune cu abordare dublă din cariera mea, să echilibrez resursele, să dau de urma tuturor oamenilor importanţi care folosesc poliţişti din tot sud-estul şi sud-vestul Angliei, să desfăşor trupe armate, sprijin aerian, unităţi canine şi călare – toate astea în timp ce încerc să-i protejez pe unii dintre cei mai celebri oameni din Regat de o bandă braziliană de spărgători ucigaşi care vor să dea o ultimă mare lovitură. O lovitură care va fi mai amplă decât tot ce au făcut până acum, cu riscuri şi o recompensă atât de mari încât cu toţii vor fi înarmaţi, extrem de primejdioşi şi îi va durea în cot pe cine omoară atâta timp cât ei vor scăpa cu viaţă.

Ridley a făcut o scurtă pauză ca să respire.

— Voiai să mă rogi să fac toate astea. În timp ce eu te-am rugat să faci un singur lucru, Jack. *Să joci frumos!* Poţi să faci asta de dragul meu?

Jack a mormăit:

— Da, domnule.

De-abia s-a auzit, dar Ridley a dat din cap.

— Bravo. Pentru că e aiurea pentru toată lumea când inspectorul lui şef îl sună pe inspectorul tău şef.

Lui Jack i-a luat o clipă ca să priceapă.

— Lee m-a reclamat?

Ridley a clătinat din cap.

— Mult nu mai avea. Sunteţi o echipă, Jack. Poate fi solicitant, ştiu, dar are avantaje mari.

Jack îşi cunoştea foarte bine defectele, tocmai de asta nu a continuat cearta. Punctele lui slabe proveneau din resentimentul faţă de birocraţia şi linguşeala care-l lăsau fără vlagă pe orice poliţist. Era cea mai frumoasă meserie din lume şi Jack o iubea la nebunie – dar când avea să se uite înapoi la acest caz cu siguranţă nu avea să-şi amintească şedinţele tactice şi documentele ce trebuiau întocmite în trei exemplare, ci adrenalina pe care o simţise stând faţă în faţă cu De Voe, deghizat în Richard Delaware, faptul că-l silise fizic pe Mason să priceapă că nu fusese capabil să protejeze un om nevinovat. Şi avea să-şi mai amintească şi dorinţa din trupul lui Maggie atunci când personajul lui sub acoperire a făcut dragoste cu ea pe jos, în baie, de parcă ar fi avut o aventură...

Acum, după ce se calmaseră amândoi, Ridley a propus să se întoarcă împreună la secţie, ca să poată discuta chestiunile tactice înainte de a convoca o şedinţă pe Skype cu restul echipei, pentru a-i pune pe toţi la curent. Jack a fost de acord, dar l-a rugat să meargă la el acasă. Pentru că în scurt timp urma să plece din nou în vest, voia mai întâi să stea cât mai mult cu Hannah.

Primul lucru pe care l-a făcut Jack când a ajuns acasă însoţit de Ridley a fost să-şi ia telefonul personal din sertarul de la bucătărie. Avea şapte apeluri ratate de la inspectorul Lee, două de la Ridley... şi un mesaj vocal de la Charlotte Miles. *Rahat!* Jack şi-a pus mobilul pe difuzor şi a ascultat mesajul. Charlotte părea înnebunită.

— Domnule Warr! A sunat! Chiar acum! Mi-a spus să încep să-mi pun mintea la contribuţie pentru că o să mă sune şi mâine şi, de data asta, vrea cinci adrese. Cele mai bune ţinte cu bijuterii care-mi trec mie prin cap. De data asta nu are nevoie de remorci pentru cai; nu vrea nimic de mari dimensiuni. Şi nici nu m-a întrebat despre sisteme de securitate sau ceva de genul ăsta: vrea doar să dea lovitura în cele mai mari locuinţe din Chipping Norton. Părea... părea că nu-i mai pasă. Mi-e teamă, domnule sergent Warr! Domnul inspector Lee m-a sunat în fiecare zi să mă întrebe dacă am primit vreun semn de la De Voe. Am făcut cum mi-aţi spus şi v-am sunat mai întâi pe dumneavoastră, dar... mă tot sună. Nu-l pot ignora la nesfârşit. Sunaţi-mă. *Vă rog!* Trebuie să-mi spuneţi ce să fac. Mi-e frică şi...

Timpul de înregistrare pentru mesaje de pe mobilul lui Jack s-a terminat, întrerupând brusc glasul lui Charlotte.

Întrebarea de pe faţa lui Ridley era uşor de citit: de ce o pusese Jack pe cea mai importantă persoană din acest caz să-l sune pe el înaintea ofiţerului superior?

— E vulnerabilă, domnule, a explicat Jack. Dintr-o singură greşeală, a ajuns în miezul acestei porcării, iar eu îmi doresc s-o protejez. Ultima oară când un poliţist nepăsător a încălcat o regulă şi i-a spus unui nevinovat prea multe, acel om nevinovat a fost torturat şi ucis în propriul grajd. Lee vrea s-o aduc pe Charlotte la secţie şi s-o folosesc pe post de informatoare – mi-a spus Bevan dar asta o va ucide. Trebuie să limităm ceea ce ştie sau îi va spune ceva greşit lui De Voe când o va suna şi ne va da de gol. Pentru că nu e o mincinoasă profesionistă, domnule. Nu e o informatoare experimentată a poliţiei. E o biată fermieră.

Ridley i-a ordonat lui Jack s-o sune pe Charlotte şi împreună au asigurat-o că, deşi Jack era agentul ei de legătură, întreaga echipă avea misiunea s-o protejeze. Glasul calm al lui Ridley era exact ce avea Charlotte nevoie

să audă, iar gradul lui superior a convins-o că, într-un fel sau altul, toţi poliţiştii erau de partea ei. După ce s-a liniştit, Jack a întrebat-o dacă avea deja cele cinci adrese pe care urma să i le sugereze lui De Voe. În timp ce Charlotte a enumerat zeci de potenţiale ţinte de lux, Ridley le-a numerotat şi apoi le-a localizat pe Google Maps. Apoi i-a dat lui Charlotte alte instrucţiuni:

— Charlotte, mâine, când De Voe te sună din nou, vreau să-i transmiţi adresele cu numerele 1, 3, 4, 7 şi 9. Spune-i că ai ales aceste case pentru că acolo se găsesc nişte bijuterii extrem de valoroase, aşa cum ţi-a cerut. Nu contează dacă e adevărat sau nu, pentru că nu vor ajunge atât de departe.

Apoi, după alte cinci minute în care cei doi au lăudat-o pentru cât de bine se descurca, Charlotte a închis. Jack a scos două beri din frigider şi i-a dat una lui Ridley, care i-a mulţumit şi a spus:

— De data asta o să încerce să fugă foarte repede. Fără remorci pentru cai. Doar motociclete? ATV-uri? Poate maşini? Nu ştim ce anume să căutăm dacă schimbă mijloacele de transport...

S-a gândit o clipă, a dat pe gât aproape jumătate de sticlă de bere dintr-o singură înghiţitură, apoi a vorbit din nou:

— Noi am redus cât am putut posibilităţile. I-am dat lui De Voe câteva case drept momeală, ca să ne fie mai uşor să-l monitorizăm. Vor evita şoseaua A44, cred, şi doar alte două străzi leagă cele cinci proprietăţi. Având în vedere la ce am ajuns să ne aşteptăm din partea lor, e posibil să oprească traficul cu semafoare temporare la anumite intersecţii ca să poată elibera o anumită rută de plecare. Aşa că, după ce le vor fi comunicate adresele-ţintă, va trebui să fim atenţi dacă apar din senin nişte semafoare temporare. Asta îi va ajuta să intre şi să iasă din zonă. Apoi mai trebuie să aflăm când se vor întâmpla toate astea. Evenimentul

hipic începe luni şi durează o săptămână. Aşa că trebuie să avem răbdare.

S-a uitat la Jack.

— ...Şi tu, Jack, trebuie să ai răbdare.

A doua zi, până la prânz, Ridley şi Hearst au primit echipe substanțiale de polițişti alocate acestei operațiuni-mamut. Prima lor misiune era să depisteze diversele agenții de voiaj folosite de Betina Barro pentru zboruri din şi înspre Brazilia şi, din când în când, spre țări din Europa. Folosindu-se de aceste informații puteau identifica numele de pe paşapoarte şi din vize şi, cu toate că era probabil ca acestea să fie false, tot puneau la dispoziția anchetatorilor detalii prețioase de la ambele capete ale călătoriei. Contul folosit pentru a finanța zborurile era pe numele Betinei Barro, deschis la banca Coutts, şi, deşi în el intrau constant nişte sume de bani, nu exista niciun indiciu despre proveniența lor, pentru că erau mereu depuşi cash de însăşi Betina.

Nu exista nicio dovadă care să-l lege pe De Voe de vreo infracțiune, fie ea cât de mică, în afara declarației lui Charlotte. În timpul discuției pe Skype, Jack a propus ca agentul Oaks să fie trimis sub acoperire la ferma lui Charlotte, în rolul unui muncitor obişnuit. Oaks crescuse la o fermă, deci nu i-ar fi fost greu. Trebuiau să ia toate măsurile ca femeia să se simtă în siguranță.

În seara aceea, Jack şi Ridley se aflau din nou la masa din bucătăria lui Jack, împărțind şase sticle de bere. Într-o tigaie fierbea nişte chilii, într-o oală aştepta orezul gata gătit şi scurs.

— L-am întâlnit o singură dată pe De Voe, domnule, a zis Jack, dar ştiu că poate fi prins. E deştept şi nu avem voie să-l subestimăm, dar problema lui e că îşi imaginează că e intangibil. E arogant şi lacom. Nu e obligat să-i vândă inelul şi colierul cu smaralde lui Richard Delaware, dar o va face. Nu se poate abține. Un alt punct vulnerabil e Betina. O

place, are încredere în ea, dar fata vine la pachet cu Alberto. El e veriga lor slabă. Dacă el e ucigaşul, iar eu cred că este, atunci acesta are cel mai mult de pierdut şi cel mai mult de câştigat dacă va vorbi cu noi. Dar cel mai bun lucru la Alberto Barro e egoismul. Dacă-l prindem pe Alberto viu, ni-l va servi cu siguranţă pe De Voe.

CAPITOLUL 20

Sala de şedinţe din Chipping Norton zbârnâia de activitate. Bevan se ocupa de actualizarea informaţiilor de pe table: una era dedicată desfăşurării cronologice a evenimentelor, iar cealaltă identificării potenţialilor membri ai bandei. Cea de-a treia tablă era rezervată punerii la punct a tacticii operaţionale prin care urmau să prindă banda în flagrant, în timp ce jefuia cele cinci case vizate în acelaşi timp. În timp ce toată lumea o bombarda pe Bevan cu informaţii pe diverse subiecte, ea asculta fiecare cuvinţel şi nota fiecare detaliu, adăugându-l la locul potrivit, pe tabla potrivită.

Când Jack a intrat în sală, Oaks a venit repede lângă el, nerăbdător să-l pună la curent cu misiunea pe care o primise de curând.

— Justin Estrada nu a putut să-l identifice pe Alberto Barro drept bărbatul cu încălţările Adidas pe care l-a văzut luând remorca din curtea lui Goodwin. Eu cred, domnule, că dacă lumina de securitate din curte era suficient de bună încât să vadă o pereche de pantofi cu talpă roşie, atunci poate că Estrada are dreptate. Oricum, încălţările Adidas nu par deloc stilul lui Alberto Barro, dacă mă-ntrebaţi pe mine. E mai degrabă genul ce poartă haine de firmă, nu-i aşa?

Inspectorul Lee s-a apropiat şi a ascultat încruntat.

— Domnule Oaks, aş prefera să împărtăşeşti informațiile importante pe canale corespunzătoare, nu să vii cu firimituri numai pentru urechile celor aleşi. Raportarea inadecvată e motivul pentru care se destramă multe cazuri – nu-i aşa, domnule sergent Warr?

Proaspăt ieşit din instructajul lui Ridley, Jack nu a muşcat momeala.

— Oaks nu voia să mai pierdem vremea cu o pistă care nu se verifică, dar da, ai dreptate. Oaks, ştim că tipul cu Adidas e un membru important al bandei, aşa că acesta e amănuntul pe care trebuie să-l reținem de aici.

Oaks a spus că va adăuga această informație pe tablă şi a dispărut. Apoi Jack, zâmbind prietenos, l-a rugat pe Lee să conducă şedința de informare alături de el. Lee putea transmite toate descoperirile din Chipping Norton, iar Jack urma să povestească despre întâlnirea cu De Voe. În ciuda atitudinii împăciuitoare şi dornice de colaborare, intenția lui Jack era, de fapt, să-l irite pe Lee. Şi a reuşit.

— A, deci acum crezi că e cazul să mă tratezi cu respect? a întrebat Lee. Ți-am zis cât se poate de clar să mă ții la curent cu ce faci la Londra.

Jack a zâmbit.

— Da, inspectorul-şef Ridley a menționat că nu eşti mulțumit de comportamentul meu.

Apoi Jack s-a întors şi a început şedința. După ce toți cei prezenți i-au acordat atenția necesară, l-a invitat pe Lee să i se alăture şi să vorbească primul, în speranța că gestul acela condescendent îl va enerva şi mai tare.

În sala de şedințe aveau loc atât de multe activități, încât la informare au fost lăsați să contribuie mai mulți oameni.

Cercetările efectuate până în prezent asupra lui Alberto Barro fuseseră ample. Îşi pierduse toată averea moştenită din cauza polo-ului – jucând, socializând şi pariind –, astfel încât acum era dependent financiar de sora sa mai mică. O verificare a conturilor celor doi arăta că ea ar fi deblocat intermitent fonduri pentru a-l ajuta să-şi „repare cariera". Dar pentru toată lumea era evident că, de îndată ce banii Betinei îi intrau în buzunar, Alberto se întorcea imediat la viața de lux. În 2008 plătise o sumă substanțială ca să cumpere tăcerea unei chelnerițe din Virginia pentru că aceasta refuzase să-l mai servească după ce el vomitase într-o frapieră tot ce băuse în ultima oră. Femeia îi ceruse să plece, iar el reacționase împingând-o peste o masă plină de pahare. Chelnerița îl hărțuise pe Alberto pe rețelele de socializare, amenințându-l că-l va denunța la poliție dacă nu o despăgubeşte. El îşi dezactivase conturile vechi, dar nu le ştersese, aşa că Hearst obținuse permisiunea de a le reactiva, iar mesajele private le completau acum investigația. Se pare că femeia îşi ținuse gura, în cele din urmă, pentru 30.000 de lire sterline.

O altă acuzație de agresiune fizică la adresa lui Alberto, la fel de tulburătoare, survenise în 2007, când un membru al echipei naționale canadiene de polo, împotriva căreia Alberto urma să joace într-un amical din timpul iernii, îşi găsise calul căzut pe jos, în grajd. Tendonul de la piciorul stâng din spate îi fusese tăiat. Deşi poliția fusese chemată imediat, vinovatul nu fusese niciodată identificat, însă chiar a doua zi Alberto fusese exclus din echipă şi plecase din Canada. Părea să fie ultima dată când o echipă de polo îi permisese lui Alberto să se apropie de vreun cal.

În cel mai bun caz, Alberto Barro era sociopat. În cel mai rău caz, era psihopat.

Michael De Voe era conectat la o rețea de mici companii care-i permitea să mute bani dintr-o parte într-alta. Pe

panoul suspecţilor era prinsă o imagine cu De Voe dintr-o reclamă veche de vreo şapte ani, de la lansarea uneia dintre aceste firme. Nu era o poză ideală, deoarece fusese cu siguranţă editată pentru a-l face să pară mai tânăr şi mai slab, dar era singura pe care o aveau.

Fluxurile de numerar ale lui De Voe fuseseră greu de descoperit, dar, în cea mai mare parte, toate păreau să reprezinte plăţi şi achiziţii legitime. Descoperiseră că, aproximativ cu o săptămână înaintea fiecărui jaf, în contul Betinei intrau între 30.000 şi 50.000 de lire sterline. Lee se folosise de influenţa sa de la Oxford şi însărcinase un ofiţer al Brigăzii Antifraudă cu misiunea extrem de complexă de a urmări traseul banilor, dar până acum tentativa de a demonstra că banii proveneau dintr-un cont al lui De Voe şi că el era cel care făcea aceste plăţi nu dăduse niciun rezultat.

Imediat după ce Barbara de la cantină i-a reaprovizionat pe toţi cu ceai şi pateuri, Jack a primit un mesaj de la Ridley. Ascultările telefonice surprinseseră o conversaţie aparent nevinovată între De Voe şi Betina. Înregistrarea începuse cu trei minute de discuţie despre turele angajaţilor de la complexul comercial, urmate de alte cinci minute despre bijuterii. Dar, după aceea, De Voe a început să vorbească într-un mod cifrat, specific infractorilor vicleni, conştienţi că e posibil să fie ascultaţi.

— Câinele ăla al tău, Betina – trebuie să-l controlezi cumva, să ştii. Eu n-am fost muşcat în viaţa mea şi asta pentru că recunosc o corcitură nedresată când îmi apare în faţa ochilor. Îi stă în fire să se întoarcă şi împotriva ta, draga mea. N-aş vrea să văd asta.

Betina şi-a apărat apoi „câinele" şi l-a asigurat pe De Voe că-l poate controla. De Voe a vorbit cu sinceră îngrijorare despre siguranţa ei, subliniind că unele animale sunt atât de rele încât nimeni nu le poate controla cu adevărat; vor să

fie apreciate şi iubite, dar, în cele din urmă, nu ştiu cum să facă asta.

Când Betina a luat din nou apărarea „câinelui”, De Voe a izbucnit:

— S-a lăudat că Angelo era în viață când a fost aruncat în lacul ăla nenorocit, Betina! Trezeşte-te!

Apoi conversația s-a întrerupt brusc.

Această unică izbucnire spontană şi necugetată a lui De Voe schimba întreaga situație. Scoasă din context, nu însemna nimic, dar alăturată lucrurilor pe care polițiştii deja le ştiau, putea însemna că Alberto îl strânsese de gât pe bărbatul din remorca pentru cai până când îi strivise osul hioid, după care îl aruncase în lac. Iar dacă acest lucru se dovedea adevărat, atunci izbucnirea lui De Voe tocmai dovedise că el era la curent cu situația. Amănuntul lega toate personajele principale de prima crimă comisă. La tribunal, înregistrarea nu le-ar fi fost de mare folos, dar acolo, în sala de şedințe, era de neprețuit. Le oferea un posibil nume al victimei din remorcă: Angelo. Imediat cum a auzit înregistrarea, Bevan s-a oferit să participe la această parte a anchetei fără să i-o ceară cineva, mânată de dorința de a face dreptate bărbatului mort, despre care ea fusese de la bun început convinsă că avea legătură cu cazul.

Această nouă perspectivă dramatică era pe cale să fie surclasată când Oaks a anunțat că dăduse de un alt nume: Miguel Delgardo. Acesta era un argentinian pe la 50 şi ceva de ani care ispăşise o condamnare într-o închisoare braziliană pentru trafic de droguri. Era un infractor versat care, în cea mai mare parte a carierei sale, le scăpase autorităților printre degete. Fusese condamnat doar pentru o mică parte a fărădelegilor de care fusese găsit vinovat în fața sistemului juridic din Brazilia, ispăşind şapte ani dintr-o condamnare care ar fi trebuit să fie pe viață. Delgardo avea o legătură îndepărtată cu Luiz Barro, un om de afaceri

miliardar din Brazilia, tatăl Betinei şi al lui Alberto, dar, pentru că nu a găsit nimic care să indice că bărbații comunicaseră de curând, Oaks s-a hotărât să pună fotografia din arest a lui Delgardo, de la începutul anilor ’90, pe cea de-a patra tablă, denumită „posibile legături”, şi a mers mai departe.

Jack a fost imediat atras de poza veche de două decenii. La început nu era sigur exact de ce. A studiat-o până când şi-a dat seama ce-l deranja, apoi a mutat fotografia lui Delgardo pe tabla denumită „ținte primare”, lângă poza lui De Voe. Oaks a rostit apoi întrebarea care stătea pe buzele tuturor:

— De ce e țintă primară când noi nici nu ştim cine e?

— Uită-te la ochii lui.

Zâmbetul lui Jack îl neliniştea pe Oaks, pentru că însemna că era un lucru evident chiar sub nasul lui, iar el nu-şi dădea seama ce anume. Toți cei prezenți în sala de şedințe se concentrau acum să priceapă ce văzuse Jack. Bevan a fost prima care s-a prins.

— E tot el!

Era atât de fericită încât nu şi-a putut înăbuşi un strigăt victorios:

— Michael De Voe este Miguel Delgardo!

Jack a zâmbit.

— *A fost.* Oaks, trebuie să aflăm tot ce putem despre Delgardo. Mai ales cum lucra, modul lui de operare şi cum a fost prins. Toată lumea, fiți atenți la mine! Numele real al lui De Voe este Miguel Delgardo. Nu are 40 spre 50 de ani, aşa cum scrie în CV-ul lui, ci se apropie de 60 de ani şi e un traficant de droguri celebru. Se pricepe de minune să treacă diverse obiecte neobservat peste graniță. Agentul Oaks a făcut o treabă excelentă, pentru că acum ne cunoaştem ținta. Bravo, William! Te-ai descurcat de minune.

De pe margine, Gifford aprecia modul liber în care Jack își lăuda subalternii. La început, atitudinea relaxată a lui Jack față de aceştia îl enervase, însă acum își dădea seama de importanța ei. Dacă – sau, mult mai probabil, *când* – Hearst va primi următoarea tură de reclamații în privința lui Jack, Gifford va spune că profită de gradul lui superior, dar deocamdată se mulțumea să participe la atmosfera cordială din sala de ședință, rezultatul direct al eforturilor susținute din partea tuturor. Nici măcar Lee nu găsise vreun motiv de nemulțumire, lucru care, judecând după mutra extrem de acră, îl irita la culme. Nu suporta felul relaxat de-a fi al lui Jack, era sigur că sub masca aceea se ascundea o persoană mult mai încrâncenată.

— Bevan, a întrerupt-o Gifford înainte ca agenta să se apuce să cerceteze cine era Angelo, ia patru agenți şi informează-i cu privire la înregistrare, la bărbatul din remorcă, la numele Angelo şi la orice alt detaliu relevant. Să încerce să-l identifice. Nu vreau să derapezi de la linia principală a anchetei. Avem nevoie de tine în miezul acțiunii.

Când i-a sunat mobilul, Jack s-a uitat la ecran. CM. A răspuns, iar Charlotte a început să vorbească înainte ca el să apuce să spună *alo.*

— Şi-a schimbat planul, domnule sergent Warr. Şi mi-e teamă că ştie că am vorbit cu dumneavoastră. Hai să ne întâlnim la King’s Stone. Doar noi doi. Vă rog. Veniți acolo peste o oră.

Apoi a încheiat convorbirea.

Rolliright Stones de lângă Long Compton sunt o serie de megaliți din Neolitic şi din Epoca Bronzului, ale căror origini

misterioase le-au adus o faimă apropiată de cea a complexului de la Stonehenge. Legendele populare erau multe: ba că pietrele ar fi fost cândva Regele şi cavalerii săi, preschimbaţi în stane de piatră de o vrăjitoare, ba că erau mormântul Regelui – nimeni nu spunea însă la care dintre regi se referă povestea. Oricum ar fi fost, legendele atrăgeau turişti şi echipe de filmare de la sute de kilometri. „Oamenii Regelui” stăteau într-un cerc; „Cavalerii Şoaptei” formau un grup compact de pietre, iar „Stânca Regelui” se înălţa singuratică dincolo de un gard circular înalt de un metru. Jack aştepta în câmp deschis şi vântul rece îi pătrundea prin palton, intrându-i parcă direct în oase. Ignora frigul, căci se gândea la o mie de lucruri în acelaşi timp. Îşi făcea griji mai ales că prestaţia în rolul de Richard Delaware nu fusese atât de convingătoare pe cât crezuse iniţial şi acum De Voe bănuia că poliţia e pe urmele sale şi ale întregii bande. Era îngrijorat că, prin urmare, o va pune pe Charlotte în primejdie – singurul lucru pe care jurase să nu-l facă nici în ruptul capului.

Exact atunci Charlotte a se ivi dintr-o lizieră îndepărtată, apropiindu-se grăbită de el. Şi-a amintit prima lor întâlnire de la ferma din miezul acestei părţi minunate de lume, pe care femeia o numea cu atâta drag „acasă”... *Era stăpâna acelui spaţiu, având o încredere care provenea din credinţa că se contopeşte cu mediul ei de viaţă.* Charlotte nu mai părea la fel de încrezătoare acum. Nu mergea, ci zbura. Nu mai era stăpâna spaţiului din jur, ci se temea de el. Un singur telefon din partea lui De Voe şi, psihologic vorbind, căminul i se sfărâmase dintr-o lovitură. Era atât de înspăimântată încât ar fi fost în stare s-o ia la goană şi să lase totul în urmă.

— I-am dat cele cinci adrese pe care mi-ai spus să i le dau, a început Charlotte. Dar n-o să le jefuiască în timpul evenimentului hipic de săptămâna viitoare.

Charlotte era atât de disperată să-i transmită cât mai repede toate informațiile pe care le avea în cap şi apoi să plece cât mai repede încât de-abia mai putea respira.

— În seara dinaintea ceremoniei de deschidere va avea loc o petrecere de lansare a evenimentului. De obicei nu se numără printre activități, dar a organizat-o Barrowman. O să fie un dineu cu multă lume, desfăşurat într-un cort, în vederea strângerii de fonduri pentru St. Barnabas din Gloucester – asta fiind fosta şcoală a lui Mathew. Vine toată lumea bună. După atacul asupra lui Mathew, cred că Barrowman se simte vinovat, iar acum compensează cum ştie el mai bine – aruncând cu bani. Aşadar, atunci va sparge De Voe casele cu pricina. Cu o zi înainte să înceapă evenimentul hipic. Adică poimâine!

Jack voia s-o întrebe cum mama naibii ştia De Voe despre dineul filantropic organizat în ultimul moment, dar nu mai era nevoie; în mod clar Charlotte simțea cum o apasă vinovăția pentru că-i scăpase informația în timpul convorbirii lor telefonice. Genul acela de greşeală de începător era exact motivul pentru care Jack se străduise din răsputeri s-o țină pe Charlotte departe de secția de poliție, departe de ghearele lui Lee şi de alte amănunte importante ale cazului. Jack îşi putea închipui ce i-ar fi putut spune lui De Voe femeia dacă Lee ar fi reținut-o şi s-ar fi folosit de ea aşa cum intenționase.

— Am stricat totul? N-o să fiți pregătiți, nu-i aşa? Annie şi cu mine plecăm. Nu pot să rămân aici, domnule sergent Warr. I-am spus că ne luăm o vacanță, dar nu o pot aduce înapoi aici. Nu mai pot trăi aici, când viețile altor cinci prieteni vor fi distruse de... O, Doamne, invadarea, violarea intimității... Nu mă mai pot suporta şi, dacă află, Annie nu o să mă mai suporte nici ea. Iar singură... nu se descurcă. Chestia asta o va omorî. Vă rog să nu mă arestați! Vă rog să mă lăsați să plec acum, înainte să...

Jack şi-a pus ferm mâinile pe umerii lui Charlotte, ca s-o liniştească, pentru că tremura din toate încheieturile. Era profund tulburată.

— Charlotte, ascultă-mă! Mă asculţi?

Jack i-a făcut apoi o promisiune pe care ştia că nu are cum s-o respecte:

— Spargerea dată acasă la familia Fullworth va dispărea din dosar.

Jack a privit-o pe Charlotte în ochii uluiţi, ştiind că femeia crede fiecare cuvinţel pe care i-l spune.

— O să mai spun acest lucru unei singure persoane, bine? O să-i spun inspectorului-şef Simon Ridley, cel cu care ai vorbit la telefon zilele trecute. Am încredere totală în el, aşa că poţi avea şi tu. Nu pleca. Dacă pleci, De Voe se va prinde şi va dispărea. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus: aceasta e şansa ta să-ţi ispăşeşti greşeala. Te pot proteja. De Michael De Voe, de oamenii legii. Pot s-o fac. Charlotte, nu arunca totul pe fereastră doar pentru că ţi-e frică. Nu poţi trăi fără ispăşire. Ştiu că nu poţi.

Apoi Jack şi-a luat mâinile de pe Charlotte, lăsându-şi-le pe lângă corp.

— Dar, dacă hotărăşti să fugi, eu nu te voi opri.

De la adăpostul întunecat al lizierei, Lee privea întreaga scenă. A scuipat ţigara neaprinsă din gură şi s-a încruntat. Buzele i se preschimbaseră într-o linie subţire, lucru care-l ajuta să nu facă o criză de nervi. Deocamdată. Era prea departe şi nu auzise nimic din discuţie, dar simplul fapt că Jack era aici, întâlnindu-se de unul singur cu informatoarea, fără ştirea nimănui, îi făcea sângele să-i fiarbă în vine.

Şi-a reamintit metafora rostită de Hearst despre câinii ţinuţi în lesă şi asta l-a făcut să zâmbească. Şefa lui habar nu avea ce se petrecea.

Dar urma să afle cât de curând.

Pentru că numele Regina era de la sine înțeles ce înseamnă, fetița ei căpătase, în mod firesc, porecla de „Prințesa”. Cu numai câteva zile mai devreme, asistenta-şefă îi întrebase pe Regina şi pe Mario dacă nu voiau să-şi boteze copila, dar ei refuzaseră direct – ştiau că se insista pe acest aspect doar pentru ca, dacă lucrurile începeau să meargă rău, fetița să moară având un nume oficial. Prin refuzul lor, Regina şi Mario susțineau cu încăpățânare forța fiicei lor nou-născute de a învinge soarta, în ciuda şanselor mici care i se dădeau, şi de a fi botezată atunci când ar fi fost pregătită.

Regina avea brațul în incubator, ținând degetele Prințesei în mâna ei. Fetița cântărea acum aproape un kilogram şi patru sute de grame. Respira cu ajutorul ventilației artificiale şi diverse aparate îi monitorizau funcțiile celorlalte organe. Dar Regina nu mai acorda atenție acelor cabluri; nu vedea decât bebeluşul care preluase nasul şi bărbia de la Mario, părul de la ea şi, în rarele momente când îi deschidea, ochii de la tatăl Reginei. Vedea o persoană în miniatură, în timp ce Maggie vedea o provocare medicală care avea să dureze cel puțin câțiva ani sau care, obiectiv vorbind, era posibil să nu se termine niciodată. S-a aşezat în tăcere lângă Regina, citind foaia de observație a Prințesei.

— Sunt gata să primesc orice veste, să ştii, a zis Regina, fără să-şi ia ochii fascinați de la Prințesă. Orice spun medicii.

Maggie a închis dosarul şi a zis că era prea devreme ca medicii să aibă vreo certitudine.

— Mai ții minte când ai lucrat pe secția mea, Maggie? a întrebat Regina. Toți bătrânii aceia care se îndreaptă spre

finalul vieții, care în drumul lor pierd atât de multe lucruri şi devin incontinenți sau nu se mai pot mişca sau nu mai ştiu cine sunt... Cât de îngrozitor trebuie să fie să pierzi cu bună ştiință lucrurile pentru care merita să trăieşti! Prințesa va fi oricum fericită, pentru că nu-i poate lipsi ceea ce nu a avut niciodată. Îi voi umple viața cu atât de multă bucurie, Mags...

Pe măsură ce vorbea, Reginei i se prelingeau lacrimile pe obraji, dar, în acelaşi timp, zâmbea larg şi drăgăstos.

— ...atingerea mea, vocea mea, sărutările mele. Vor fi singurele lucruri de care va avea vreodată nevoie. O să creadă că e cea mai norocoasă fetiță din lume. Va avea parte de multă dragoste, aşa cum cei mai mulți oameni nici nu-şi pot imagina.

Regina şi-a şters lacrimile şi a adoptat un ton mai grav.

— Înțeleg că poate rămâne cu paralizie şi retard mintal, Maggie, să nu crezi că ignor asta. Doar că... Doar că... Când eram mică aveam un câine cu trei picioare, iar el nu a simțit niciodată lipsa celui de-al patrulea picior, pentru că nici nu ştia că ar fi trebuit să-l aibă.

Maggie s-a străduit să nu râdă de analogia Reginei, dar apoi au izbucnit amândouă în râs, făcând-o pe asistenta din colțul încăperii să-şi ridice ochii din hârtiile ei. Pe Regina o aşteptau vremuri grele, dar avea credința nezdruncinată că iubirea nețărmurită avea să aducă lumină pentru întreaga ei familie.

Dosarul Prințesei nu aducea deloc veşti bune. Naşterea ei traumatizantă şi hipoxia semnificativă puteau duce, cel mai probabil, la insuficiență renală şi hepatică, dacă nu chiar la deces. În plus, medicul neonatolog bănuia că exista un risc crescut de enterocolită necrozantă, deşi de asta nu puteau fi siguri decât după câteva săptămâni. O monitoriza cu atenție, pentru că scopul lui era să evite o intervenție chirurgicală invazivă măcar cât timp era atât de micuță.

Dar epuizarea fizică şi emoţională, pe lângă efortul de a-şi ascunde adevăratele temeri, le făcuseră pe Maggie şi Regina uşor isterice – de aici şi criza lor de râs. Şi, preţ de câteva clipe preţioase, cele două prietene şi-au permis să fie fericite.

La Fox Hunters, Jack a luat loc la o masă ferită, sorbind dintr-un bitter local cu nume dubios. Îi lăsa un gust neplăcut în gură, dar bolta palatină a lui Jack se obişnuia din ce în ce mai mult cu licoarea după fiecare înghiţitură. Vorbea la telefon cu Ridley, punându-l la curent cu lucrurile pe care tocmai i le spusese Charlotte. Cât timp Jack fusese cu Charlotte la Piatra Regelui, Gifford îl informase pe Ridley despre descoperirea De Voe/Delgardo, aşa că acum acesta ştia tot ce trebuia să ştie. Jack a avut grijă să scoată în evidenţă aspectele pozitive:

— Cu resursele mobilizate de tine şi de Hearst într-un timp atât de scurt, putem acţiona când acţionează şi De Voe. Nu ne destabilizează faptul că el se va grăbi.

Dar, după ce l-a liniştit pe Ridley, a aruncat bomba:

— I-am promis lui Charlotte clemenţă. A lucrat pentru De Voe sub ameninţare extremă şi acum a devenit informatoarea noastră; eu îi voi lua apărarea.

Ridley a subliniat că Charlotte se făcea evident vinovată de spargerea casei familiei Fullworth.

— Pot s-o rog pe Elli să nu trimită cazul în judecată. Ştiu că asta nu o va exonera complet pe Charlotte, dar va ajuta puţin.

Ridley era la el în birou, savurând un pahar de *single malt.*

— Niciuna dintre deciziile astea nu-ți aparțin, Jack, a zis el, încruntându-se.

S-a uitat afară, la orașul care, la acea oră a serii, era un dans amețitor de lumini. Ridley nu prea se delecta cu whisky dacă nu avea companie, dar în timpul discuției telefonice cu Hearst aceasta îl rugase să bea ceva cu ea, așa că se conformase.

Jack se așteptase la acest răspuns din partea lui Ridley.

— Poate că nu. Dar nici n-o să le permit s-o calce în picioare. Asta o s-o facă să-și abandoneze căminul și să-și piardă iubirea vieții ei. L-a identificat pe De Voe și acum o să ni-l servească pe tavă. Îi suntem datori – e calul nostru de bătaie, îi suntem datori.

— Ce e?

— E un cal pe care-l prinzi și-l dresezi să facă așa cum spui tu. Apoi îl eliberezi și, pentru că alți cai au încredere în el, îi poate trăda și-i poate aduce înapoi la tine. Caii nu se așteaptă la asta. În asta constă toată frumusețea: De Voe o va urma în capcana întinsă de noi, pentru că are încredere în ea.

— Deci de-asta o ții sub aripa ta și nu o lași să-i dea raportul lui Gifford sau lui Lee înainte să te informeze pe tine? Ai prins-o și ai dresat-o, deci îți aparține.

— Da, îmi aparține. Și când toate astea se vor sfârși, vreau s-o eliberez, a spus ferm Jack.

— Ei bine...

Ridley și-a îngăduit o clipă ca să-și golească paharul și să-și mai toarne unul.

— De-abia aștept s-o cunosc pe femeia asta, Jack. Cred că e o mare figură.

Telefonul cu cartelă a bâzâit în buzunarul lui Jack. Ridley i-a propus să închidă ca să poată răspunde, dar Jack a refuzat și a lăsat să intre mesageria vocală.

În barul pustiu, Jack a pus apoi mesajul pe difuzor, ca să-l audă şi Ridley.

— Richard! Michael De Voe sunt. Aşadar, am obţinut smaraldele pentru colierul pe care l-ai comandat. Se lucrează la el chiar în acest moment. Se va potrivi perfect cu inelul pe care l-ai ales. În paralel, asistenta mea mi-a spus că te ocupi de cai, că unul dintre caii iubitei tale tocmai a câştigat ceva sau ceva de genul ăsta. În fine, dacă tot cheltui atâţia bani cu mine, pot şi eu să petrec măcar o zi cu tine la curse. Ce zici? Ah, iar brăţara pe care mi-ai arătat-o – am evaluat-o şi ajunge pe la 800 de lire. Sună-mă când poţi ca să punem lucrurile la punct.

Ridley şi-a dat seama că Jack zâmbeşte larg.

— Ai mare grijă, Jack. Are jocul în sânge. Şi e obişnuit să câştige.

— De data asta nu, domnule. De data asta va pierde.

Ridley a profitat de ocazie ca să-i dea un sfat lui Jack.

— Am fost timp de şapte ani agent sub acoperire. Să nu devii prea încrezător. Unii poliţişti sub acoperire se complac şi încep să perceapă lumea interlopă ca pe a doua lor casă. Dar adevărul periculos este că oamenii ca De Voe sunt conştienţi că putem apărea oricând. Nu facem, de fapt, parte din universul lor. Nu ştim să vorbim pe limba lor. Aşa că nu fi tentat să te joci cu De Voe. Păstrează relaţia cât mai simplă şi menţine distanţa, pentru că, dacă bănuieşte că eşti poliţai, te va ucide.

Jack a mai stat la masa din cârciumă încă o oră. Avertismentul lui Ridley nu-l afectase cu nimic, după cum bănuia şi Ridley că se va întâmpla. Dar asta nu pentru că Ridley îl înţelesese greşit pe De Voe – nu; îl înţelesese greşit pe Jack. Acesta ştia că-şi va găsi perfect locul în lumea infractorilor fără să fie prins. *Ştia* cum să joace acest joc. Îl avea în el. Nu-l atrăsese şi nici nu-l încurajase, dar îi permisese să intre în viaţa lui, pentru că-i oferea o senzaţie

de putere absolut ameţitoare. Era detaliul care-l ajuta să-i controleze şi pe Charlotte, şi pe De Voe, deşi aceştia se aflau în tabere diferite. Jack ştia că binele şi răul erau mai strâns legate între ele decât bănuia majoritatea.

CAPITOLUL 21

Toată lumea aştepta. Era cea mai grea parte a unei operaţiuni de filaj.

Evenimentul caritabil al lui Barrowman trebuia să înceapă în următoarea zi la prânz şi urma să dureze până seara. Întreaga comunitate avea să fie acolo şi, date fiind noile informaţii de la Charlotte, poliţiştii ştiau că toate cele cinci spargeri urmau să aibă loc la ora 12, desfăşurându-se simultan.

Cele cinci adrese selectate de Ridley urmau să se afle sub supraveghere din clipa în care proprietarii lor plecau spre Barrowman. Aceştia nu ştiau ce urma să se întâmple. Hearst hotărâse că răspândirea informaţiei i-ar fi pus în pericol şi, ca urmare, ar fi pus succesul operaţiunii în pericol: banda trebuia să intre în casele cu pricina şi să fie prinsă în flagrant.

Şi la evenimentul caritabil prezenţa poliţiei era însemnată. Mai mulţi agenţi în uniformă trebuiau să se amestece printre miile de localnici şi de vizitatori într-o adevărată desfăşurare de forţe. Hearst voia ca membrii bandei să creadă că toate resursele erau concentrate în locul greşit; însă faptul că evenimentul lui Barrowman avea loc într-un spaţiu atât de central însemna că agenţii puteau fi chemaţi ca întăriri într-o clipită.

Lee s-a cocoțat pe marginea chiuvetei, holbându-se la uşa închisă a singurei cabine de toaletă. S-a auzit apa, uşa s-a deschis şi de-acolo a ieşit Mason.

— Doamne, Eamonn! M-ai speriat de moarte!

În timp ce Mason se spăla pe mâini, Lee a început să vorbească.

— Pe tine te-o fi păcălit, dar pe mine nu.

Mason a priceput imediat că se referea la Jack.

— S-a dus să se întâlnească în mijlocul pustietății cu Charlotte Miles. Pun ei ceva la cale.

Mason a deschis gura ca să protesteze, dar Lee l-a oprit:

— Amândoi ar putea fi oamenii lui De Voe, dacă e să ne gândim mai bine! Tot mai crezi că noul tău amic e şmecher? Încă ai încredere în el?

— Da, am.

Dar în cuvintele lui Mason se strecurase acum un tremur de îndoială, alimentat de paranoia lui Lee.

— Atunci unde e el acum, Colin? Aici, cu echipa, străduindu-se să se asigure că toate detaliile sunt puse la punct? Sau la Londra, „sub acoperire”, cu De Voe? Sub acoperire pe dracu’!

Mason şi-a uscat mâinile.

— Uite, ştiu că nu e foarte uşor de lucrat cu el, dar nu joacă la dublu, Eamonn.

Mason a simțit dintr-odată nevoia să-şi descheie nasturele de sus, pentru că îl copleşise amintirea cu Jack care mai avea puțin şi-l strangula în hambarul lui Mulhern.

— E hotărât. Şi e bun la ce face, nu poți nega asta.

Lee a clătinat frustrat din cap.

— Atunci de ce se întâlnește cu Charlotte în mijlocul câmpului dacă nu au nimic de ascuns?

— Același motiv pentru care ne întâlnim și noi la toaletă, a răspuns Mason. Intimitate. Uneori oamenii au nevoie să-și spună problemele unei persoane în care au încredere. Iar Charlotte a ales un loc mult mai plăcut decât tine!

În sala de ședințe se auzea un zumzet surd în timp ce polițiștii de la Oxford și Chipping Norton puneau la punct ultimele detalii pentru a-l prinde pe De Voe în flagrant. Davidson nu se întorsese, ci fusese lăsat la Oxford, ca să lucreze la ancheta privitoare la uciderea lui Mulhern. Așa cum prezisese Oaks, Davidson nu mai văzuse lumina zilei din clipa în care fusese detașat acolo și pus să monitorizeze înregistrările camerelor de supraveghere, comparând detaliile cazurilor în baza de date HOLMES. Cu toate astea, total neașteptat, Davidson se dovedise excepțional. Își dezvoltase pasiunea pentru detalii și era pe care să devină noul Bevan. Cu toții erau mândri de cel mai tânăr membru al colectivului. Gifford chiar l-a sunat pe FaceTime ca să-l laude. Gifford nu avea să se transforme brusc într-un mare conducător de oști, dar se bucura de realizările noii sale echipe, dându-și seama, în sfârșit, că nu avea niște abilități noi care-i răsăreau acum din senin, ci unele mai vechi pe care nu se obosise să le pună la treabă până acum.

— Așadar...! a strigat Hearst, atrăgându-le atenția. Un coleg a raportat pe B4437, la sud de Chilson, că a fost instalat un semafor temporar, și că alte două au apărut pe London Road, lângă gara Ascott-under-Wychwood. Aceste semafoare nu au nicio treabă cu consiliul local. Așa că, doamnelor și domnilor, se pare că tocmai am descoperit ruta

de sosire şi de plecare a bandei. Cu accent pe „se pare”. Să nu luăm nimic de bun. Domnule inspector Gifford, dacă iau şase agenţi de la evenimentul caritabil, îi îmbrac în haine civile şi-i trimit spre voi, mă puteţi ţine şi pe mine la curent cu evoluţia situaţiei? Trimiteţi-i în pereche la fiecare semafor. Spuneţi-le ca în niciun caz să nu abordeze vreun vehicul suspect. Trebuie să pornim de la premisa că membrii bandei sunt înarmaţi şi periculoşi şi nu vreau să-mi moară niciun poliţist de mâna lor.

A făcut o mică pauză şi toţi ochii au rămas aţintiţi asupra ei, atenţi la fiecare cuvinţel. Niciun agent din Chipping Norton nu o văzuse vreodată conducând o şedinţă, dar era clar că se pricepea să le capteze atenţia.

— De Voe rămâne sub strictă supraveghere la Londra, graţie eforturilor inspectorului-şef Ridley. Agenţii sub acoperire sunt cu ochii pe el, telefoanele îi sunt ascultate şi toţi cei care se opresc chiar şi numai o clipă în apropierea lui sunt fotografiaţi şi verificaţi.

S-a oprit din nou, apoi a spus:

— Suntem stăpâni pe situaţie. Gata de acţiune.

Ridley s-a aplecat peste spătarul de la scaunul Laurei, uitându-se la ecranul computerului ei. Mirosea vag a parfum bărbătesc, cu mosc, iar Laura a simţit că roşeşte. Ridley citea transcrierea ultimei convorbiri telefonice înregistrate dintre Michael De Voe şi Alberto Barro. Deşi niciunul dintre ei nu făcea vreo referire la ceea ce urma să se întâmple la Cotswolds, vorbeau despre faptul că Alberto va trebui să-şi ia cu el „punguţa cu bunătăţuri” ca să primească un cadou de adio.

Înregistrarea cu pricina urma să completeze cele 137 de ore de probe audio. Când cazul avea să ajungă în cele din urmă în fața instanței, toate aceste dovezi aparent inofensive aveau să capete un nou înțeles, devenind esențiale pentru acuzare. Poliția avea nevoie de orice dovadă, oricât de mică, pentru că, deocamdată cel puțin, De Voe nu făcuse niciun pas greşit.

După ce a terminat de citit, Ridley s-a dus în biroul lui fără să se uite în urmă.

Laura l-a privit, spunându-i în gând toate lucrurile pe care nu i le putea spune cu voce tare. Era jalnic, inclusiv ei i se părea aşa. De la revelația pe care o avusese la tribunal luase două decizii importante: că Ridley era singurul bărbat pe care-l dorea – şi că nu-i va spune niciodată asta, ştiind că el nu va simți niciodată pentru ea ceea ce simțea ea pentru el. Nu mai dorise pe nimeni în felul acesta, deşi era convinsă că visul ei nu avea să se îndeplinească niciodată. Iar asta o durea cumplit.

Ridley privea pe fereastră, aşteptând ca Jack să-i răspundă la telefon. În cele din urmă, i-a răspuns Maggie, cu glas şoptit. Asta îi spunea lui Ridley că Hannah dormea pe undeva, prin apropiere.

— Bună, Simon. Nu ştiu unde s-a dus Jack, dar iar şi-a lăsat telefonul în sertar, la bucătărie.

Asta îi spunea lui Ridley exact unde se afla Jack – cu De Voe! Ridley a mai făcut o scurtă conversație politicoasă cu Maggie, apoi a închis şi a plecat din sala de şedințe.

Jack s-a aplecat relaxat, sprijinindu-se cu o mână de birou în timp ce cealaltă se afla în buzunarul pantalonilor săi de catifea care costaseră 200 de lire. În drum spre complexul comercial își cumpărase un tricou alb de 40 de lire, știind că nu trebuia să fie văzut în aceleași haine ca data trecută. Spera să treacă de inspecție cu bine.

Și-a încrucișat într-un gest nonșalant gleznele bronzate artificial și a început să discute cu Betina despre rasele de cai. A lăsat-o mai mult pe ea să vorbească, ca să nu se dea gol că nu stăpânea subiectul. Se străduia din răsputeri să pară interesat. La ultima lor întâlnire, ea fusese destul de vorbăreață; acum nimic n-o mai putea opri.

Când a venit rândul lui să vorbească, Jack s-a trezit începând o conversație prin care voia pur și simplu să-și pună la încercare capacitatea de a minți convingător.

— Iubita mea s-a cam îndepărtat de mine, Betina. E mai mult în străinătate, cu afacerile familiei, decât cu mine. Am iahtul weekendul ăsta dar, în fine, n-am cu cine-l împărți, așa că mai bine îl las în plata Domnului. La Monaco. Ți-am spus asta? Parcat fix lângă barca lui Philip Green. Mare figură. L-ai cunoscut?

Betina a spus că nu avusese plăcerea să-l cunoască pe domnul Green, deși îl zărise o dată într-un cazino din Monaco.

— Dacă mă inviți pe iaht, Richard, va trebui să te refuz. Plec din oraș în weekend.

— Undeva drăguț? a întrebat Jack, regretând instantaneu că vorbise ca o coafeză guralivă.

— Prin Cheltenham, a răspuns Betina. Iar de acolo mă duc direct în Argentina, la moşia familiei mele, pentru câteva săptămâni. Nu mi-am mai luat de mult concediu.

Jack se convinsese de-acum că Betina era o membră activă a bandei de tâlhari şi că, de mâine, se va afla în Cotswolds. Mai ştia şi că, dacă nu o arestau, avea să ajungă în Argentina înainte ca poliția să-şi dea seama ce se petrece, iar de acolo era imposibil de extrădat.

— Asta e, pierderea e a mea.

Jack începea să-şi dea seama că nu se pricepe deloc să flirteze. Dar nici nu exersase prea mult, având în vedere că el şi Maggie erau împreună din adolescență.

— Spune-i lui Michael că-mi pare rău că l-am ratat. Şi că de-abia aştept să ne vedem la curse.

Plecând din magazinul 21, Jack se simțea mulțumit de el însuşi. Imediat după ce clopoțelul de alamă i-a anunțat ieşirea, Jack a dat nas în nas cu Ridley, care se prefăcea că se uită în vitrină. Ridley nu a spus nimic – s-a îndepărtat pur şi simplu, obligându-l pe Jack să-l urmeze, la o distanță sigură. S-au reunit, în cele din urmă, pe o bancă de lângă Embankment Gardens.

— Dă-mi numărul celuilalt telefon, i-a spus Ridley imediat ce s-au aşezat. Când te afli în contact cu un suspect trebuie să stai în permanentă legătură cu cineva. Trebuie să ai sprijinul cuiva care ştie unde eşti. Nu poți să... N-ai decât să încalci unele reguli, Jack, dar pe astea nu. Dacă te descoperă? Dacă n-aş fi sunat-o pe Maggie şi dacă ea nu mi-ar fi răspuns la mobilul tău şi dacă eu n-aş fi ştiut că asta înseamnă că eşti cu el? Du-te acasă.

Apoi a plecat, ca un tată dezamăgit care aproape ajunsese la capătul răbdării.

CAPITOLUL 22

Drumul înapoi spre Chipping Norton ar fi fost unul obositor – jumătate cu trenul, jumătate cu autobuzul – dacă Oaks nu s-ar fi dus la gara Banbury să-l recupereze pe Jack. Cele douăzeci de minute cu maşina i-au dat ocazia lui Oaks să-l pună la curent pe Jack cu faptul că Gifford şi Lee colaborau strâns, în vreme ce Mason aştepta revenirea lui Jack, că Davidson îşi schimbase cu totul personalitatea şi devenise nepreţuit în ancheta privind uciderea lui Jacob Mulhern şi că Bevan era acum singura responsabilă ca tablele cu dovezi şi însemnările despre caz să aibă logică. Oaks s-a oprit din vorbit când şi-a dat seama că rolul lui se diminuase oarecum şi că redevenise şofer de taxi pentru sergentul Warr-de-la-Met. A fost salvat de ţârâitul mobilului lui Jack.

Charlotte era, după toate aparenţele, într-o stare jalnică. Jack i-a ascultat cuvintele pline de nelinişte.

— Jessica Yardley a căzut de pe cal şi e la pat, într-un corset.

Jack a aşteptat-o să ia o gură de aer şi să pună informaţia într-un soi de context.

— Domnule Warr, mâine va rămâne acasă. Locuieşte într-una dintre casele pe care i le-am spus lui De Voe şi acum toată familia va fi acasă!

Lui Jack au început să i se învârtă rotiţele, în încercarea de a găsi o soluţie.

— Jess are un frate de patru ani, Anthony, şi apoi sunt şi părinţii ei, David şi Anne. Nu-l mai pot lăsa pe De Voe să se ducă acolo!

Faptul că Charlotte folosise persoana întâi singular, în loc de „noi" sau „voi", l-a zgâriat pe Jack pe urechi. Părea că femeia încearcă să preia controlul asupra modului în care urma să se reabiliteze. Din teamă şi disperare, părea decisă

să pună piciorul în prag. Jack a inspirat profund, i-a acordat prezumția de nevinovăție şi a hotărât să rezolve această problemă urgentă.

— O să-i mutăm, nu-ți face griji. O să-i ducem în siguranță la un hotel şi astfel casa lor va rămâne goală.

Charlotte nu a lăsat-o deloc mai moale.

— Nu, nu, nu, nu pricepeți. Lui nu-i pasă că o să fie cineva acasă!

Jack a simțit un fior pe şira spinării. Îi spusese! Doamne Dumnezeule, de ce nu putea ține pentru sine aceste informații? Îi spusese lui De Voe despre petrecerea neaşteptată a lui Barrowman şi acum îi spusese şi că una dintre case va avea oameni în ea.

— Charlotte... a zis Jack străduindu-se să rămână calm, când ai vorbit cu De Voe?

— N-am vrut să-i spun nimic, jur că n-am vrut. Pur şi simplu mi-a zburat porumbelul. M-a sunat... ca să-mi mulțumească. A spus că a fost o plăcere să lucreze cu mine, dar că după săptămâna asta nu voi mai auzi de el niciodată. Apoi a zis „La revedere, duduie Miles de la ferma Miles de lângă Little Compton”, reamintindu-mi că ştie unde locuiesc! În orice caz, atunci am spus-o. Am zis: „Într-una dintre case o să fie o fetiță bolnavă, aşa că nu puteți...” Şi mi-a tăiat-o scurt, zicând că nu-i pasă. A spus că dacă pățeşte cineva ceva e vina mea, pentru că eu i-am dat adresele. A spus că sunt băgată în chestia asta până-n gât. Deci trebuie să faceți ceva, domnule sergent Warr! Nu pentru mine, ci pentru familia Yardley. Faceți ceva sau o să-i spun lui De Voe că e o capcană şi n-o să mai vină deloc!

Jack a oftat.

— Charlotte, calmează-te. Te sun eu într-o oră. Nu mai face *nimic,* mă auzi? Aşteaptă doar să te sun.

— O oră, a acceptat Charlotte cu reticență.

Apoi a închis. Oaks nu ştia ce se vorbise. Şi, văzându-l pe Jack încruntat, nici nu îndrăznea să întrebe.

În timp ce străbăteau încet centrul din Chipping Norton, mergând la deal pe lângă avizierul unde se făcea reclamă la tot şi toate, de la cursuri la seral la lecţii de călărie, Jack a observat că numărul de persoane crescuse aproape peste capacităţile zonei. Cafenelele şi birturile îşi întinseseră mesele pe trotuare, cântăreţii ambulanţi răsăriseră de peste tot şi mulţimea de turişti se mişca la fel de lent ca traficul.

Membrii bandei lui Jack puteau fi deja bine-mersi printre aceste chipuri, pregătindu-se. Cercetând din priviri mulţimea, Jack şi-a imaginat cum ar fi s-o vadă pe Betina stând afară, pe terasă, şi sorbind dintr-un cappuccino. Se gândea că banda asta, care le scăpase printre degete de atâta vreme, îşi bătea joc de el. Iar senzaţia aceea neplăcută l-a îndemnat să vină cu o soluţie ingenioasă pentru noua problemă pe care i-o adusese Charlotte la cunoştinţă.

Sala de şedinţe nu era făcută să găzduiască atât de mulţi poliţişti. În timp ce el şi Oaks şi-au croit cu greu drum pe lângă scaunele suplimentare şi au ajuns în faţa celor prezenţi, Jack a observat că imaginile de la sistemul de supraveghere din gara Wychwood erau transmise pe câteva ecrane mari, iar semafoarele temporare de pe B4437 erau şi ele filmate cu nişte camere ascunse. Şi-a amintit de filajul din natură, din Wimbledon Common, când camerele fuseseră instalate în copaci şi lăsate apoi să observe bufniţele şi vindereii care veneau şi plecau din cuiburile lor. Acelaşi principiu era folosit acum pentru a supraveghea semafoarele.

Jack s-a oprit lângă Bevan. Aceasta muncea din greu, alcătuind un tabel cu cifre şi nume care pentru altcineva nu ar fi avut, probabil, niciun sens. Materialele erau răspândite peste tot pe biroul ei, incluzând extrasele de cont ale Betinei şi o listă cu nume de pasageri, aeroporturi şi zboruri dinspre Rio. Trebuie că era vorba despre ajutoarele de care trebuie Betina să facă rost pentru cele cinci spargeri într-o singură zi. Bevan reuşise să obţină toate pozele lor de paşaport; însă adevărul era că, dacă se tundeau şi se bărbiereau, cu toţii ar fi putut deveni de nerecunoscut.

Când a ajuns în faţă, Jack a cerut să discute între patru ochi cu Gifford, Lee şi Mason. Oaks li se putea alătura, pentru că ştia despre telefonul primit de la Charlotte. Această „convocare" l-a iritat imediat pe Lee, dar era hotărât să-şi controleze nervii ca să audă cu ce minciuni mai venise Jack şi de data asta.

— Bevan a mai lucrat sub acoperire? a întrebat Jack.

După mutrele inexpresive ale lui Gifford şi Oaks şi-a dat seama că nu.

— Casa familiei Yardley nu va fi goală în ziua evenimentului caritabil organizat de Barrowman. De Voe ştie asta şi a spus că nu-i pasă, aşa că nu-i putem servi altă adresă...

Lee nu şi-a mai putut ţine gura.

— Vrei să spui că gurista ta a stat la taclale cu principalul nostru suspect fără ca tu să ştii?

— Nu e deloc vreo guristă, şi el a fost cel care a sunat-o, a spus Jack ferm. E speriată.

— Nu avem decât cuvântul ei, a ripostat Lee, pentru că nu se află sub controlul nostru. Nu se află în arestul poliţiei şi apelurile ei telefonice nu sunt monitorizate.

Jack a ignorat privirea furioasă a lui Lee. Deocamdată era mai preocupat să le transmită soluţia la care se gândise.

— Propun să-i ducem pe membrii familiei Yardley la un hotel şi să-i lăsăm pe Oaks şi pe Bevan în locul lor în casă.

— Nici gând.

Răspunsul lui Gifford a venit instantaneu.

— Sunt mult prea neexperimentați ca să fie aruncați aşa în pericol.

Jack s-a uitat spre Oaks, sugerându-i că era perfect capabil să ia această decizie şi singur, dar Gifford a rămas ferm pe poziție, înfruntându-l pe Jack.

— Răspunsul e nu.

Lui Jack nu-i venea să creadă. Ce moment îşi alesese Gifford să devină vertical!

— Subscriu, a adăugat Lee. Eu cred că nimic ce vine din partea lui Charlotte Miles nu trebuie crezut. Şi încep să am îndoielile mele şi în privința sergentului Warr.

Până acum, Jack se străduise să evite un conflict, dar Lee tocmai întrecuse o limită.

— Dacă ai ceva de spus, domnule inspector Lee, spune-o direct! Sau ai nevoie de inspectorul-şef Hearst să ducă bătăliile pentru tine?

Lee l-a ignorat pe Jack, întorcându-se spre Gifford ca să-l sprijine.

— S-a întâlnit cu Charlotte Miles în secret. Ți-a spus asta? Ea sună şi el dă fuga să se vadă cu ea.

Apoi s-a răsucit spre Jack:

— Ceva se întâmplă aici şi vrem să ştim şi noi ce anume. Asta nu mai e protecția informatorului, ci tăinuire de probe. E complicitate.

— Este *control!* a mârâit Jack simțind că-l lasă nervii. Trebuie s-o conving să ne ajute, în ciuda faptului că ar vrea mai degrabă s-o protejeze pe cea mai importantă persoană din viața ei. Fac asta împingând-o să creadă că şi eu îmi asum unele riscuri. Aşa că dacă numai cu mine vrea să discute, e-n regulă. Iar dacă vrea să ne întâlnim numai noi

doi în mijlocul câmpului, nu e nicio problemă. Nu am ascuns *niciodată* informații relevante pentru cazul de față...

Lee a deschis gura larg, pentru că tocmai îi venise o idee.

— Ți-o tragi cu ea, Jack?

Jack a sărit la Lee, trăgându-i un pumn zdravăn în falcă şi trimițându-l înapoi, peste Oaks. În timp ce Lee se culegea de pe jos, Oaks l-a prins, ținându-l strâns, şi Gifford a intervenit între ei, țipând:

— Încetați!

Când lucrurile o luau razna, accentul lui din Midlands ieşea la suprafață.

— Dacă aşa vreți să stea lucrurile, unul dintre voi pleacă din secția mea şi nu-mi mai intră pe uşă niciodată! Tu, Eamonn? Jack? Pen'că io n-o să tolerez asta! V-aş spune să vă duceți să vă încăierați afară, dar nu avem timp pentru tâmpeniile voastre copilăreşti de curtea şcolii. Discutam pe care dintre agenții mei să-i punem în primejdie, iar dacă povestea asta nu merită atenția voastră, atunci n-aveți decât să vă duceți dracului cu toții!

Gifford a tăcut preț de zece secunde, provocându-i cu privirea sa încruntată să îndrăznească că spună ceva.

— Inspectore Lee, crezi că mie mi-a spus Warr că s-a întâlnit cu Charlotte între patru ochi? Nu, nu mi-a spus. Mi-a spus Hearst, după ce ei îi spusese inspectorul-şef Ridley. Iar tu, sergent Warr, pune-ți mintea la contribuție şi găseşte altă idee decât să-i pui în pericol de moarte pe Bevan şi Oaks, pentru că asta, fiule, nu se va întâmpla.

Soluția haosului a venit dintr-o direcție neaşteptată. Mason a ieşit în față.

— De Voe se aşteaptă să găsească pe cineva în casa familiei Yardley, deci asta trebuie să-i oferim. Am participat la numeroase operațiuni sub acoperire. Aş putea să merg eu cu Bevan? O să am grijă de ea, Joe. Ai cuvântul meu de onoare.

Gifford s-a înmuiat gândindu-se la asta, iar Oaks a considerat că era sigur să-i dea acum drumul lui Lee.

Nimeni nu a mai rostit vreun cuvânt, dar Jack şi Lee încă îşi aruncau priviri mânioase. Ambii întrecuseră nişte limite şi nu mai era cale de împăcare. Gifford i-a ignorat, considerând că singurul om din încăpere care merita atenţia lui era Mason.

— Bine. Întreab-o pe Bevan dacă e pregătită să joace rolul de momeală în casa familiei Yardley. Decizia trebuie să-i aparţină.

În cele din urmă s-a întors spre Jack.

— Sergent Warr, trimite-o pe Bevan la mine. Inspectore Mason, te rog să rămâi ca să-i răspunzi la eventualele întrebări.

Era primul ordin pe care i-l dădea Gifford lui Jack, iar acesta l-a executat fără să şovăie.

— Oaks, du-te şi fă altceva, te rog. Şi închide uşa în urma ta. Şi, Lee – nici de tine nu mai am nevoie aici.

Lee şi Oaks au ieşit, Bevan a intrat şi au petrecut următoarea jumătate de oră explicându-i cu calm ce aşteptau de la ea, dacă era de acord să participe la operaţiunea sub acoperire alături de Mason.

CAPITOLUL 23

Evenimentul caritabil era o întâlnire luxoasă care se desfăşura parţial în casă, parţial într-un cort. Mirosul de grătar se răspândea pretutindeni afară, în timp ce înăuntru atmosfera era păstrată cât mai „necontaminată” cu putinţă pentru vegetarieni şi vegani.

Peste tot, şi în interior, şi în exterior, se putea intra cu scaunul cu rotile. Poate că în afaceri Barrowman era un

arogant, dar în viața privată era extrem de sensibil la diversele nevoi ale oamenilor – fiul lui îl învățase toate aceste lucruri.

Oaks, în civil, stătea pe un podium în afara cortului, supraveghind mulțimea relativ restrânsă de vreo sută de oameni care veniseră primii şi care se învârteau pe lângă chioşcul cu bere.

Podiumul era compus din şaisprezece blocuri, aranjate de obicei în două şiruri de câte opt în biserică. Azi erau aşezate pe două niveluri, în două şiruri de câte patru, cu trepte în spate, pentru ca atunci când Barrowman deschidea oficial evenimentul să poată fi văzut pe deasupra celor trei copii aleşi de la o şcoală locală de echitație care urmau să intre călare.

Oaks se simțise uşurat şi totuşi dezamăgit când Mason îi luase de sub nas operațiunea sub acoperire, aşa că Jack îi oferise un rol central la evenimentul lui Barrowman. De fapt, Jack nu ştia dacă banda va folosi adunarea pentru a se ascunde, dar dacă exista această posibilitate trebuiau s-o monitorizeze pentru ca întreaga comunitatea să rămână în siguranță.

Dacă vreunul dintre membri le-ar fi scăpat printre degete, s-ar fi putut amesteca printre oamenii de aici şi nu l-ar mai fi găsit niciodată. Mii de străini, grupuri de oameni fără cazier... nu trebuia decât să-şi schimbe hainele şi să dispară.

Dincolo de rotisoare şi grătare, câteva zeci de corturi mai mici fuseseră instalate ca adăpost şi umbră pentru cai. Câțiva erau deja acolo, exersând săriturile şi obişnuindu-se cu diversele zgomote pe care urmau să le experimenteze de-a lungul următoarelor zile: claxoane de maşini, anunțuri prin megafoane, copii țipând în locul de joacă îngrădit şi patru trupe muzicale locale savurându-şi jumătatea de oră de celebritate, de două ori pe zi, timp de patru zile.

În manejul principal, Judas, condus de Charlotte, galopa uşurel pe podeaua plină de rumeguş, împrăştiind în urma lui o pulbere galbenă. Pentru Jack, era o privelişte minunată. Judas era un cal impresionant, înalt şi masiv, cu muşchi puternici, care îi fremătau pe sub pielea perfect îngrijită. Era remarcabil că femeia era capabilă să controleze un astfel de animal, ştiind că acesta ajunsese să aibă încredere în ea şi să renunțe la independența lui.

Legătura dintre ei se vedea cu ochiul liber. Jack îi privea, fascinat de forța şi autoritatea lui Charlotte: cum putea femeia aceea uluitoare să controleze un animal ca Judas şi să pice totuşi în plasa unui nemernic ca Michael De Voe? A tras concluzia că avea legătură cu faptul că necuvântătoarele nu erau capabile de o asemenea cruzime înşelătoare şi mincinoasă, în vreme ce oamenii erau capabili de asta şi de multe altele, mai rele. Jack a plecat iute, înainte să-l observe Charlotte.

Dincolo de corturile pentru cai, intrarea în biserică fusese temporar transformată într-o bază a poliției şi a ambulanței. Aşa se întâmpla de obicei la evenimentele locale la care participa multă lume, aşa că nu era ceva ieşit de comun să mişune prin zonă mulți agenți şi paramedici. La prima vedere, evenimentul fusese organizat ca oricare altul – aşa şi trebuia să fie, pentru că, din moment ce în ultimii trei ani dăduseră spargeri prin zonă, cu anumite intervale de timp între ele, era posibil ca membrii bandei să fi participat şi la alte concursuri hipice din trecut. Ştiau la ce să se aştepte şi ar fi observat dacă ar fi fost ceva nelalocul său.

Ultima zonă pe care a inspectat-o Jack a fost un câmp de la capătul opus la amplasamentului, departe de cai, care fusese transformat în heliport. Asta chiar era ceva mai puțin obişnuit: în ultimul moment, un elicopter fusese închiriat în secret de la o şcoală de zbor de la sud de Swindon. Gifford descoperise că persoana care închinase elicopterul era o

celebritate care voia să le ofere oaspeților o vedere din aer a regiunii. Dar Gifford nu ştia cine era vedeta cu pricina şi nici unde în Cotswolds urma să stea. Era exemplul perfect de zădărnicire a activității poliției în acea zonă: invocarea intimității. Oamenii plăteau mult pentru intimitate, aşa că se simțeau îndreptățiți să şi-o păstreze. Dar exista şi un avantaj: câmpul putea să fie folosit şi de elicopterul poliției.

Jack a trecut pe lângă biserică, îndepărtându-se de locul evenimentului de-a curmezişul numeroaselor terenuri care fuseseră transformate în parcări. Masa caritabilă oferită de Barrowman urma să se deschidă oficial în treizeci de minute, mulțimea se aduna şi atmosfera era una de nerăbdare colectivă.

Jack a privit şirurile de maşini ghidate în parcările improvizate de nişte adolescenți în veste fluorescente. Sute de oameni, binecuvântați de sfânta necunoaştere, care nu bănuiau nimic din ce urma să se întâmple: o serie coordonată de spargeri simultane.

Pe al treilea rând din față, a şaptea maşină din stânga, Mercedesul alb al Betinei se pierdea printre celelalte vehicule. Antena era ridicată şi o panglică roşie flutura în bătaia vântului. La momentul potrivit, Betina urma să-şi găsească maşina şi să plece înainte ca poliția să afle ce se petrecuse.

La pensiunea Fox Hunters exista un apartament. De fapt, era un dormitor de două ori mai mare decât celelalte, cu

canapea şi scaune în jurul televizorului. Era orientat tot cu fața spre sud, iar uşa din spate dădea spre o alee ferită de ochii lumii, cu răsaduri îngrijite de flori, o fântână elegantă şi o trambulină, pe care micul Anthony Yardley nu o mai părăsise de când familia lui se instalase aici. Se distra de minune, în timp ce Jessica, lungită în pat, îşi ocupa timpul cu jocuri video şi bunătăți comandate la room service. Numai pentru părinți nu era deloc o vacanță: David şi Anne Yardley îşi făceau griji în tăcere pentru casa lor, care urma să fie devastată de nişte străini, chiar dacă ştiau că e atent protejată de polițişti şi pe dinăuntru şi pe dinafară. În cele din urmă avuseseră încredere în inspectorul Gifford şi-i încredințaseră casa, convinşi că se afla pe mâini bune.

David Yardley avea un lanț de magazine de materiale de construcții lângă Croydon. Lăsase afacerea în seama băieților săi foarte capabili, care aveau acum peste 25 de ani. Anne era a doua lui soție, iar David se mutase în Cotswolds datorită profesiei ei de instructor de călărie. David era exact opusul lui Jack: un bărbat care-şi urmase soția în cariera ei de la est spre vest, nu de la vest spre est, cum făcuse Jack. Niciunul dintre ei nu regreta nicio secundă hotărârea de a-şi urma soția în celălalt capăt al țării. Amândoi erau fericiți în noile cămine, alături de oamenii pe care-i iubeau cel mai mult pe lume. Jack îl cunoscuse pe David şi-l simpatiza sincer; era un tip inteligent şi echilibrat, care cântărea riscurile şi recompensele fiecărei decizii. Spre deosebire de oamenii ca Barrowman, nu avea pretenția să aibă mereu succes. David era un om care eşuase de multe ori înainte să ajungă în vârf, învățând din fiecare ratare şi devenind din ce în ce mai puternic.

David era recunoscător că Jack trecuse pe la ei, chiar dacă venise doar ca să le repete instrucțiunile.

— Casa voastră va fi în siguranță, cu atâția polițişti în interior şi în exterior. Vă rog să nu sunați pe nimeni şi vă rog să nu spuneți nimănui ce se întâmplă. Unul dintre agenții mei va veni şi vă va readuce acasă cât de repede va fi posibil.

Mason şi Bevan stăteau la barul din bucătăria casei Yardley, bând apă şi mâncând sandvişuri cumpărate de la magazin. Încercau să nu lase nicio urmă, pentru ca atunci când membrii familiei se întorceau acasă locul să pară neatins. Bevan avusese multe întrebări despre misiune prima dată când Gifford şi Mason discutaseră cu ea; nu pentru că ar fi fost înspăimântată, ci pentru că voia să cunoască toată detaliile şi să ştie exact ce se aştepta de la ea. Îl întrebase deschis pe Gifford dacă el credea că „va fi destul de bună şi nu-i va dezamăgi”, iar el o asigurase că era unul dintre cei mai capabili agenți cu care lucrase vreodată, deşi, în sinea lui, era convins că polițista era prea tânără şi prea neexperimentată.

Mason şi Bevan se instalaseră în bucătărie pentru că existau trei căi de ieşire. O uşă interioară ducea în hol, o altă uşă dublă dădea într-o grădină interioară vastă, iar a treia uşă, din lemn masiv, se deschidea înspre aleea laterală – cel mai probabil punct de intrare, pentru că era ferit de ochii curioşilor. Totuşi, cea mai importantă uşă din bucătărie era cea de sticlă, care dădea spre curte şi oferea o privelişte deschisă agenților care se ascundeau în fundul grădinii. Era deja descuiată şi larg deschisă, permițându-le să intre în viteză. Felul cum Mason şi Bevan se aşezaseră la bar făcea parte din plan: în clipa în care totul se punea în mişcare, fuseseră instruiți să aibă constant masa uriaşă din

mijlocul bucătăriei între ei şi membrii bandei. Nu se aflau acolo nici să provoace pe cineva, nici să-i aresteze. Erau momeli. Pentru că, în timp ce spărgătorii urmau să-i oblige pe înspăimântații „soți Yardley” să li se supună, ceilalți polițişti trebuiau să intre prin uşile dinspre grădină, surprinzându-i din spate.

Deocamdată însă, Mason şi Bevan beau apă şi mâncau sandvişuri.

— Deci, ce s-a întâmplat între tine şi sergentul Warr?

Întrebarea lui Bevan a venit din senin şi Mason a adoptat instinctiv o expresie întrebătoare, de parcă n-ar fi ştiut la ce se referă colega lui.

— Erai alt om când te-ai întors de la Oxford, a continuat Bevan. Te-a câştigat de partea lui. Pe mine m-a cucerit pentru că mi-a vorbit ca şi când aş fi lucrat *cu* el, nu *sub comanda* lui. A văzut ce contribuție pot avea şi a spus: „Te pricepi de minune la detalii, Bevan”. Fără alte vrăjeli. Asta îmi place la el. Nu bagă deloc vrăjeală.

Bevan şi-a îndesat în gură ultimul sfert de sandviş, transmițând că se oprise din vorbit şi acum era rândul lui Mason să se exprime.

— Am avut un diferend de opinie.

Mason a luat o gură din sticla de apă ca să aibă timp să-şi aleagă cuvintele cu atenție.

— El avea dreptate, eu mă înşelam, a spus râzând. Ştiu asta pentru că aşa mi-a spus el.

Când Mason a râs, ridurile fine din jurul ochilor şi zâmbetul sincer l-au transformat, în ochii lui Bevan, dintr-un coleg temporar într-o persoană pe care polițista şi-ar fi dorit s-o cunoască mai bine.

Microfonul lui Barrowman s-a trezit la viață, atrăgând atenția tuturor celor din cort. Din biserică, Gifford îi auzea cuvântarea de deschidere, cu un ecou puternic.

— Doamnelor şi domnilor, nu o să vă plictisesc prea mult. După cum mulți dintre voi ştiu deja, licitația caritabilă anuală de la clubul de golf, de acum două săptămâni, s-a încheiat brusc pentru că Sally şi cu mine a trebuit să plecăm pe neaşteptate. La evenimentul acela se strâng bani pentru şcoala specială St. Barnabas din Gloucester, la care a mers într-o vreme Mathew. Însă evenimentul de azi nu reprezintă o strângere de fonduri, ci un gest de mulțumire pentru că ați fost alături de noi când am avut nevoie de voi. Însă dacă, totuşi, doriți să dați 20 de lire pentru o halbă de bere, oamenii de la St. Barnabas vă vor fi recunoscători. Şi, cel mai important, distrați-vă! În ultima vreme am avut parte de numeroase momente sumbre, aşa că merităm cu toții o zi frumoasă.

Toate cele cinci case vizate se aflau pe o rază de şapte kilometri în jurul gării Ascott-under-Wychwood şi toate erau supravegheate de echipe de polițişti ascunşi. Jack făcea parte din echipa de lângă casa familiei Yardley.

În capătul grădinii, familia Yardley avea două cotețe cu găini. Erau nişte construcții joase şi cenuşii, de vreo trei metri lățime şi şapte lungime. Nu aveau ferestre, dar aveau două uşi care dădeau spre o porțiune cu iarbă, îngrădită, cam de mărimea unui coteț; iar în spatele adăposturilor pentru găini mai exista o uşă mică, folosită pentru strângerea ouălor când păsările erau afară. În fiecare coteț încăpeau câteva zeci de găini care puteau umbla libere toată

ziua, dar erau închise noaptea, ca să fie protejate de vulpi şi de alte animale carnivore.

În acel moment, găinile erau toate într-un coteţ, ceea ce însemna că echipa lui Jack avea destul loc în celălalt. Deşi nu existau ferestre, David Yardley le dăduse permisiunea să facă nişte găuri în panourile laterale de lemn.

Din interior, Jack îi vedea pe Mason şi pe Bevan pălăvrăgind şi râzând în bucătăria discret luminată. A observat că păreau sincer interesaţi de ce avea fiecare de spus şi că-şi luau veseli unul altuia vorba din gură, dând dovadă de o uşurinţă în conversaţie care, de obicei, venea doar cu timpul. Jack s-a gândit fără să vrea că ar forma un cuplu simpatic, dacă Mason s-ar fi putut ridica vreodată la standardele extrem de înalte ale lui Bevan.

În faţa casei, un singur agent urmărea filmările de la cele trei camere de supraveghere ale familiei Yardley, aflate chiar sub sistemul de jgheaburi, care se roteau şi acopereau astfel tot terenul.

Asta se întâmpla cu două ore înainte ca Jack, laolaltă cu celelalte patru echipe ascunse, să primească apelul pe care-l aşteptau cu toţii.

Camerele de supraveghere de la gara Wychwood şi cele montate în copaci de-a lungul drumului B4437 pentru a monitoriza semafoarele temporare neautorizate au surprins o secvenţă de imagini interesante. În jurul orei 13:00, un Mercedes argintiu A-Klasse a luat trei bărbaţi, toţi purtând şepci de baseball, de la trenul de Oxford. În momentul în care a trecut pe lângă camerele ascunse de pe B4437, Mercedesul era însoţit de doi indivizi urcaţi pe o motocicletă Ducati Streetfighter V4 roşie, cu genţi de şa personalizate. Acest lucru a fost observat, dar nu a fost considerat relevant până când exact aceeaşi secvenţă a avut loc şi în jurul orei 14:00. Un Mercedes argintiu A-Klasse a luat trei bărbaţi, toţi purtând şepci de baseball, de la trenul de Worcester. La fel,

când a trecut pe lângă camerele ascunse de pe B4437, Mercedesul era însoțit de doi indivizi urcați pe o motocicletă Ducati Streetfighter V4 roşie, cu genți de şa personalizate. Pilotul celui de-al doilea Ducati purta, se vedea foarte clar, pantofi Adidas NMD cu talpă roşie.

Era ora 14:37 şi doisprezece oameni din exterior, care aveau la dispoziție patru vehicule de fugă, se aflau acum undeva în interiorul zonei monitorizate din jurul celor cinci case vizate. Jack bănuia că nici Betina şi nici Alberto nu ar fi sosit împreună cu subalternii lor, mai mult ca sigur se aflau deja acolo de câteva zile, aşa că numărul membrilor din bandă trebuie că era de paisprezece. Jack a trimis un ultim mesaj înainte să interzică orice comunicare prin stațiile radio:

— Trebuie să presupunem că ceilalți membri ai bandei sunt deja aici şi că vor fi folosite şi alte vehicule. Nu luați nimic de bun! Rămâneți alături de echipele voastre! Nu vă despărțiți! Mult noroc!

Nimeni n-a răspuns, potrivit protocolului, dar, în coteț, sergentul McDermott, secunda lui Jack, i-a repetat în şoaptă cuvintele – „mult noroc" –, făcându-i şi pe ceilalți polițişti să le repete. Jack ştia că toate celelalte echipe implicate în operațiune făcuseră acelaşi lucru.

Apoi... tăcere.

Polițistul care urmărea filmarea de la camerele de supraveghere ale familiei Yardley a raportat că în fața casei totul era în ordine, la fel şi pe laterale. Iar Jack vedea bine toată partea din spate.

Dar dacă ar fi privit imaginile CCTV de la casa de alături, agentul ar fi văzut patru umbre înaintând rapid, folosind frunzişul des ca ascunzătoare. Nu se grăbeau. Au sărit gardul lateral, pe sub crengile bogate, şi apoi s-au strecurat de-a lungul acestuia până au ajuns pe aleea secundară a casei Yardley. Erau, aşa cum îşi propuseseră, invizibili.

Umbrele dansânde ale crengilor ascundeau o pereche de bocanci greoi, un braț, o rangă...

În stânga ușii de la bucătărie era o mică fereastră opacă, de vreo treizeci de centimetri înălțime şi cincisprezece lățime. O lumină s-a aprins în încăperea respectivă şi s-a auzit sunetul distinct al cuiva care urina. Mason se dusese la toaletă.

În bucătărie, Bevan stătea la bar, împăturindu-și ordonat punga de chipsuri și vârând-o în cutiuța pentru sandviș. Ușa micii toalete s-a deschis şi Mason a apărut de-acolo ștergându-și mâinile ude pe pantaloni. În aceeași fracțiune de secundă, ușa laterală s-a deschis brusc şi un bărbat înalt și uscățiv l-a lovit pe Mason în cap, pe la spate, cu o rangă, lăsându-l lat la pământ. Mascatul s-a repezit apoi la Bevan înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplase, a prins-o de gât şi a trântit-o de ușa congelatorului atât de tare încât frigiderul s-a zgâlțâit în firida lui.

Bevan îşi concentra privirea asupra individului din fața ei, dar, cu vederea periferică, a observat încă trei mascați dând trupul lui Mason din drum ca să poată închide ușa – iar apoi l-a văzut pe Jack alergând în fruntea echipei şi intrând pe ușile descuiate care dădeau în curtea interioară, în timp ce din stația radio se auzea glasul disperat al agentului care supraveghea sistemul de securitate video:

— Au intrat! O, Doamne, au intrat! Sunt patru înăuntru. Repet, patru înăuntru.

Toate astea păreau să se întâmple cu încetinitorul şi, până când creierul ei a fost în stare să evalueze situația în ansamblu, Bevan s-a pomenit cu spatele la individul mascat, care o strângea de gât și o împungea cu ranga atât de brutal, încât simțea că aceasta îi străpunsese pielea şi i se blocase dureros între coaste.

Trei dintre mascați au ieșit în fugă pe ușa laterală, urmați de toată echipa lui Jack, în afară de un singur agent.

McDermott s-a dus direct la Mason, a verificat dacă mai trăieşte, l-a întors pe o parte şi a apăsat pe rana deschisă din craniul acestuia, ca să oprească sângerarea. Balta care se scursese din capul lui Mason acoperea din ce în ce mai mult din podeaua bucătăriei şi era presărată cu aşchii mici şi albe, despre care Bevan bănuia că sunt fragmente de craniu. Expresia ei îi spunea lui Jack că Mason e în pericol de moarte şi trebuie transportat urgent la spital.

Jack stătea în fața uşii deschise şi vorbea direct cu individul mascat din spatele lui Bevan.

— Acum totul depinde de mine şi de tine – pentru că tu eşti cel care poate face ca lucrurile s-o ia razna, iar eu sunt cel care te poate lăsa să scapi. Am prins celelalte patru bande, aşa că sunt mulțumit. Dar, dacă ai de gând să scapi, să ştii că timpul se scurge, pentru că în câteva secunde vor sosi întăririle.

Deşi Jack emana aerul celui mai încrezător om din lume, era conştient de faptul că bărbatul care amenința s-o strângă acum de gât pe Bevan putea fi foarte bine acelaşi care, cu vreo opt luni mai înainte, îi strivise osul hioid unui tovarăş de-al său. Mascatul a făcut un pas spre uşa laterală, iar Jack s-a mişcat odată cu el, tăindu-i calea.

— Dacă pleci, pleci singur, a zis Jack. Nu te las să ieşi de-aici cu ea.

Ochii întunecați şi amenințători ai lui Jack aproape că nu clipeau, în timp ce individul mascat se uita ba la el, ba la uşa deschisă. Jack ştia că infractorul se băgase singur la colț, dar mai ştia şi că aceea era o poziție periculoasă pentru un animal înspăimântat. Dacă era să se comită vreo greşeală, acela era momentul. Mascatul a mai făcut câțiva paşi spre uşa deschisă, ținând-o pe Bevan atât de strâns de gât încât era nevoită să se mişte pe vârfuri. Bevan a întors puțin capul, creând un mic spațiu între traheea ei şi brațul

îndoit al bărbatului, ca să poată înghiți cu disperare o gură de aer.

Bărbatul a ridicat ranga, a întins-o spre Jack şi a şoptit trei cuvinte:

— Eu sunt şeful.

În clipa aceea, lui Jack i-a înghețat sângele în vene, amintindu-şi glasul tremurător al lui Mathew care povestise cum fusese bătut, la nesfârşit, de „Oberyn Martell". Ultimele cuvinte pe care i le adresase lui Mathew fuseseră „Eu sunt şeful". Bărbatul care ținea brațul în jurul gâtului lui Bevan şi avea în mână o rangă era Alberto Barro. Individul era veriga slabă de care aveau nevoie ca să-l zdrobească pe De Voe. Jack a încercat să-şi păstreze calmul de dragul lui Bevan.

Mascatul şi-a luat brațul de pe gâtul lui Bevan şi a prins-o zdravăn de păr. Mişcarea a durat mai puțin de o secundă, dar un polițist mai experimentat ar fi folosit-o ca să se elibereze. În schimb, Bevan a rămas încremenită, holbându-se la Jack, aşteptând ca acesta să-i spună ce să facă. Nu avea deloc instinct de polițist, instinct de supraviețuire. Se baza în întregime pe Jack ca s-o salveze. Şi-a dat seama că o judecase greşit. Îşi dorea ca polițista să se afle în continuare la computerul ei, înconjurată de pateuri.

Mascatul a tras-o pe Bevan în spate şi apoi a smucit-o în față, ținând-o în continuare de păr. Fata s-a strâmbat de durere, dar a reuşit să nu urle.

Jack nu era îndeajuns de aproape ca să încerce s-o apuce, nici pe ea, nici pe bărbatul despre care acum era convins că e Alberto Barro. Mascatul a făcut semn cu ranga întinsă în lateral, transmițându-i lui Jack că trebuia să se dea la o parte din uşă. Jack s-a prefăcut că se supune, dar, mişcându-se spre stânga, a înaintat discret. Când infractorul a văzut că poate ieşi fără probleme, a tras-o pe Bevan cu violență la piept, apoi a aruncat-o din nou înainte,

de data asta dându-i drumul. Ea a ajuns în brațele lui Jack, forțându-l s-o prindă şi oferindu-i mascatului timp să fugă. Jack a stabilizat-o pe Bevan, repunând-o pe picioare, apoi s-a repezit afară.

Casa familiei Yardley se afla la capătul unei alei scurte cu pietriş de-a lungul căreia Jack vedea clar până în stradă. În direcția aceea nu fugea nimeni. În schimb, o poartă încuiată din spatele casei se zgâlțâia ca şi cum cineva tocmai ar fi sărit peste ea. Jack a sărit şi el poarta şi a luat-o la fugă pe drumul desfundat din spatele ei. După ce a alergat preț de vreo treizeci de secunde în linie dreaptă, Jack şi-a dat seama că nu ajungea niciunde. Habar nu avea unde ducea drumul şi, la stânga şi la dreapta, câmpurile erau pline de căpițe de fân, nişte ascunzători perfecte. Era pe urmele unei fantome.

Furios pe sine însuşi, Jack a dat să se întoarcă pe unde venise. Cu o secundă prea târziu, dintr-un tufiş din spatele lui a auzit un foşnet de frunze, iar când s-a întors s-a izbit direct de ranga greoaie. Jack a căzut pe spate, cu ochii la silueta mascatului care plutea acum deasupra sa. Bărbatul şi-a rotit ranga în mână. Se juca, îşi tachina prada – jocul lui favorit. Apoi şi-a scos telefonul mobil şi i-a trimis Betinei un mesaj:

E o capcană. Fugiți.

Apoi, în timp ce infractorul a ridicat ranga ca să-l omoare, Jack a şoptit ceea ce credea vă vor fi ultimele sale cuvinte:

— Alberto Barro.

Mascatul a rămas cu ranga ridicată, în mijlocul loviturii. Bărbatul şi-a dezvăluit figura şi a izbucnit în râs:

— Bravo ție! Şi ce-o să faci, o să mă arestezi?

În timp ce vederea i se tulbura, singura speranță de supraviețuire a lui Jack era acum ca individului să-i placă

atât de mult să se audă vorbind încât să continue să-l ia peste picior până când soseau întăririle. Agresorului i-a bipăit mobilul. Era Betina:

În siguranță.

Alberto a zâmbit.

— Să-ți spun înainte să te omor. Nu ne-ai prins deloc. Ai prins carnea de tun. Oameni neînsemnați, care nici măcar nu ştiu pentru cine lucrează.

Lui Jack i s-a limpezit oarecum vederea şi, cu adrenalina curgându-i în mare viteză prin corp şi amorțindu-i durerea de la cap, a spus direct:

— Michael De Voe.

A văzut cum silueta din fața lui se îndreaptă şi se tensionează. Jack a zâmbit. Nu-i vedea expresia, dar acum Alberto aflase că poliția *ştia, de fapt,* pentru cine lucrează acei oameni neînsemnați. Iar dacă ştia asta, ştia tot. Deşi Alberto ținea ranga în mână, glasul i-a tremurat de frică:

— Cine eşti tu?

Jack a rostit pe un ton profund şi egal:

— Jack Warr.

Jack încă îşi închipuia că va muri, dar era hotărât ca numele lui să devină o stafie care să-l bântuie pe Alberto Barro pentru tot restul vieții. Acum, când ranga nu-l mai amenința imediat, timpul a încremenit suficient de mult pentru ca Jack să şi le imagineze cu claritate pe Maggie şi pe Hannah. A zâmbit şi s-a concentrat asupra ultimei lui amintiri, atât de frumoasă şi de plină de iubire.

Dintr-odată, cineva l-a strigat pe nume pe Jack, determinându-l pe Alberto să o ia la fugă pe câmp, urmat în goană de mai mulți agenți mânați de un val de adrenalină. Cineva a îngenuncheat lângă Jack – habar nu avea cine –, iar oamenii săi l-au asigurat că totul va fi bine.

Evenimentul caritabil organizat de Barrowman era zgomotos şi agitat: exact lucrul de care avea nevoie această comunitate traumatizată în mod sistematic. La cortul cu bere era înghesuială, formaţia de pe scenă cânta o melodie cunoscută şi zumzetul surd al vocilor umplea aerul din jur. Apoi, atmosfera s-a deteriorat brusc, acoperită de zgomotul a două tipuri de sirene venind din mai multe direcţii. Maşini de poliţie şi ambulanţe. Totul s-a oprit dintr-odată şi oamenii au privit cum zeci de girofaruri albastre treceau în trombă pe lângă ei.

Barrowman a dat fuga, instinctiv, spre biserică – era singura persoană care se mişca din toată marea de oameni încremeniţi, care se întrebau ce naiba se întâmplă.

La un kilometru distanţă, pe unul dintre câmpuri, Betina, îmbrăcată ca o turistă, cu o eşarfă şi cu ochelari de soare, îşi croia drum prin mulţimea de maşini spre Mercedesul ei, cu panglica roşie de la antenă fluturând în vânt.

În timp ce Barrowman se ducea glonţ într-o direcţie, agentul Oaks fugea cu sufletul la gură în cealaltă, străbătând arena de dresaj, urmărind un bărbat îmbrăcat tot ca un turist, dar cu nişte încălţări distincte, nişte pantofi de sport cu talpă roşie.

Individul o luase imediat la goană atunci când Oaks îl abordase în legătură cu încălţările.

Oaks era fascinat de dungile roşii pe care le avea în faţa ochilor la fiecare pas. Ăsta era Omul cu Adidas!

Barrowman l-a văzut pe Oaks, a schimbat direcţia şi a pornit direct spre acesta. Arena era acoperită de un strat gros de rumeguş şi avea pe margini căpiţe de fân ca să amortizeze eventualele căzături ale călăreţilor. Dincolo de

căpițe, gardurile metalice erau prinse între ele cu sârmă. Din cinci în cinci garduri, unul era lăsat liber ca să permită trecerea ambulanței, la nevoie, şi a maşinii primarului când acesta urma să înmâneze câştigătorilor medaliile. Barrowman ştia unde se aflau gardurile libere pentru că era preşedintele comitetului de sănătate şi securitate. S-a strecurat printr-un spațiu liber din îngrăditura arenei şi a mers calm prin spatele căpițelor de fân, intrând pe traiectoria bărbatului pe care-l alerga Oaks. Când a ajuns pe căpița de fân de lângă Barrowman, Omul cu Adidas era atât de concentrat să sară peste gradul de metal încât nici nu a văzut pumnul lui Barrowman până nu l-a izbit în falcă. Individul a căzut pe spate, în rumeguş, inconştient. Oaks s-a oprit brusc, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Ei sunt? a întrebat furios Barrowman.

Oaks a dat din cap. Barrowman nu mai avea întrebări pentru un subordonat ca Oaks, aşa că şi-a continuat drumul spre biserică. Gifford urma să-şi mănânce papara pentru că nu-l informase!

Omul cu Adidas a început să se zvârcolească şi să geamă, apoi şi-a dus o mână la cap. Oaks i-a pus repede o cătuşă, l-a răsucit cu fața în jos şi i-a imobilizat ambele mâini.

— Cum te cheamă? a zis Oaks.

— Nu engleză, a răspuns bărbatul.

— Bravo, a zis Oaks. Nu mi-ar plăcea să-mi faci reclamație pentru că te-am făcut jegos mic şi urât.

Într-un acces de furie, Omul cu Adidas a ridicat un genunchi şi a încercat să se întoarcă înapoi cu fața în sus, dar Oaks l-a țintuit la pământ.

— Deci ai înțeles ce-am spus, a rânjit polițistul.

Oaks i-a citit drepturile, apoi a aşteptat întăriri, ştiind că nu era prudent să-l mute pe arestat de unul singur.

Biserica era împărțită în două zone. Când a intrat hotărât pe ușa principală, Barrowman a fost întâmpinat de o atmosferă de eficiență calmă – polițiștii se ocupau de copiii pierduți și oamenii de pe ambulanță îi îngrijeau pe cei care făcuseră insolație și pe bătrânii cărora li se făcuse rău. Dar Barrowman auzea zumzetul discuțiilor din cea de-a doua zonă, aflată în spatele încăperii respective și ascunsă de ochii curioșilor în spatele unei perdele. Așa că s-a dus într-acolo.

A tras perdeaua la o parte și a văzut un șir de ecrane conectate la sistemele de supraveghere video din împrejurimi, monitorizate de o echipă de șase polițiști, în timp ce Gifford stătea în fața câtorva table pe care erau așternute o mulțime de informații. Barrowman nu pricepea nimic din toate astea – până când a descoperit o hartă cu cele cinci proprietăți vizate încercuite și cu cele mai probabile drumuri de evadare marcate. Cinci case urmau să fie jefuite și lui nu-i spusese nimeni nimic!

Barrowman plănuia să-i tragă o săpuneală serioasă lui Gifford, dar s-a oprit brusc când l-a văzut pe Jack intrând val-vârtej, învinețit și plin de sânge. Avea un bandaj însângerat la ceafă și gulerul cămășii îi era și el pătat.

— Am prins-o pe Betina Barro? a urlat el. Pe cine am arestat? Nume! Haideți! Dar pe tipul cu Adidas NMD l-am prins?

S-a oprit preț de o clipă ca să-și recapete suflul, în timp ce Barrowman și Gifford se uitau la el uluiți.

— Alberto mi-a scăpat. A spus că nu i-am prins pe toți... i-a dat mesaj...

Jack s-a clătinat pe loc, dar apoi și-a revenit iute.

— Nu-i pasă decât de... N-ar fi scris altcuiva. Trebuie să fi fost Betina.

Gifford a luat un scaun, l-a prins pe Jack de braț și l-a așezat lângă un polițist aflat în dreptul ecranelor cu

imaginile CCTV. Acesta a arătat pozițiile caselor vizate şi locurile unde avuseseră loc arestările. Cu excepția lui Alberto Barro, toți ceilalți membri ai bandei aflați la casele vizate fuseseră arestați.

— N-are niciun sens, a mormăit Jack mai mult pentru sine încercând cu disperare să pună informațiile cap la cap. Era aici. El i-a trimis un mesaj, sunt convins de asta. Şi ea i-a răspuns. Aşadar, unde e? Dacă nu a fost la niciuna dintre casele vizate, unde mama dracului era Betina Barro?

Apoi şi-a amintit ceva esențial şi i-a venit o idee îngrozitoare.

— Barro a zis că oamenii lui sunt „carne de tun”. Doamne! Dacă totul a fost o înşelătorie?

Emil Borreson era un suedez care se ocupa cu vânzarea de Bitcoin şi locuia într-o vilă cu şapte dormitoare, aflată pe o moşie de 20.000 de metri pătrați de lângă Chipping Norton. S-a aşezat la birou, cu degetele tremurându-i deasupra tastaturii laptopului. Rezemată de veioza în stil Art Nouveau era o fotografie polaroid a unei femei plângând înspăimântată, care stătea pe podeaua unei încăperi scăldate în întuneric. Pozele înrămate de pe birou sugerau că femeia era soția lui Borreson, sau cel puțin partenera lui de viață. În imagine se mai vedea o pereche de picioare, încălțate cu nişte pantofi Adidas NMD. Acelaşi bărbat stătea acum lângă Emil, privind cercul care se rotea în mijlocul ecranului laptopului.

Betina era la câțiva metri mai încolo, cu mobilul în mână, dar ignorând faptul că acesta bâzâia. Avea douăsprezece mesaje vocale de la Alberto şi, în cele din urmă, a ascultat unul dintre ele.

„— Răspunde când te sun! Eu am scăpat. Tu? Ai spus că eşti în siguranţă – de ce nu-mi răspunzi?”

Apoi altul:

„— Poliţia ne aştepta la fiecare casă, trebuie doar să ştiu că eşti OK. De ce nu... Dacă sunteţi poliţişti, răspundeţi. Răspundeţi sau... o să omor pe cineva. Care eşti acolo? Unde e sora mea?!”

Şi încă unul:

„— Betina, dacă nu eşti cu poliţaii şi te afli în siguranţă, răspunde! Sau m-ai trădat cumva, Betina? Ştiai că vin? Te rog, nu-mi spune asta... Te rog! Asta face nenorocitul de De Voe! Şi tu îi permiţi! Când am devenit eu carne de tun, târfă nemernică? Poliţia are numele tău, Betina. Au numele tău, aşa că nu eşti deloc în siguranţă. Roagă-te să te găsească ei înaintea mea, surioară dragă. Pentru că, dacă m-ai trădat, o să-ţi tai gâtul, lua-te-ar dracu, aşa soră cum îmi eşti tu!”

Betina a ascultat mesajele vocale fără nicio expresie pe chip.

Omul cu Adidas i-a făcut semn Betinei de la birou. Cererea lui Borreson de a încasa cele 20 de milioane de lire în criptomonede fusese aprobată şi banii erau acum în curs de transfer spre un alt cont. Betina i-a scris lui De Voe:

Ajung la tine în scurt timp.

— Vă rog...

Glasul lui Borreson era o şoaptă. Bluza i se pătase la subsuori de transpiraţie. Se holba la chipul înspăimântat al soţiei sale din fotografie.

— Vă rog! Daţi-mi-o înapoi.

Betina l-a asigurat pe Borreson că soţia lui era în viaţă. După ce plecau de la el de-acasă, urmau să se întoarcă în locul unde era prizonieră şi să-i dea drumul. Betina i-a luat

laptopul şi telefonul mobil şi a pus pe birou, în faţa lui, o cameră mică de filmat.

— Dacă te mişti de la birou până intră soţia ta pe uşă, am s-o omor. Dacă suni la poliţie, am s-o omor.

Borreson a răspuns că pricepuse. A repetat-o la nesfârşit.

— Sunt convinsă că ai priceput, domnule Borreson, a spus Betina.

Betina şi Omul cu Adidas auzeau în depărtare sirenele, dar frunzişul des nu le permitea să vadă girofarurile albastre. Betina l-a instruit pe Omul cu Adidas să arunce hainele pe care le purta şi să se întoarcă la motocicleta lui. El a întrebat când îi vor da drumul femeii, dar Betina a subliniat că nu mai era timp.

— Sunt pe urmele noastre. Trebuie să fugim. Acum. Să-i găsească poliţia pe amândoi.

Agentul care monitoriza camerele de supraveghere trecea de la un ecran la altul, de-a lungul drumului de plecare prestabilit, care trecea pe lângă gara Ascott-under-Wychwood şi pe lângă semafoarele temporare.

Nimic.

Jack a scuturat din cap.

— Nu, nu vor pleca pe acelaşi drum pe care au venit. Mai ales acum, când ştiu că suntem pe urmele lor.

Nu se putea gândi decât că Betina, Alberto şi Omul cu Adidas se îndepărtau din ce în ce mai mult, cu fiecare clipă.

— Găsiţi-mi un alt drum!

Cadrele s-au tot schimbat până când...

— Stop!

Lui Jack nu-i venea să creadă ce vedea. Mercedesul alb al Betinei!

— Urmăriți maşina aceea şi trimiteți-mi în permanență coordonatele pe mobil. Avem un elicopter?

Gifford s-a uitat la el ruşinat şi a spus că elicopterul fusese redirecționat spre un alt caz mai urgent, în ultima clipă.

— Atunci contactați elicopterul pentru turişti de pe terenul cel mai îndepărtat! s-a răstit Jack. Am nevoie de el la sol până ajung acolo!

Jack a luat-o la goană de parcă viața lui depindea de asta. Nu avea de gând să se lase păcălit de Betina şi Alberto Barro, şi nici de Omul cu Adidas, indiferent cine urma să se dovedească a fi acesta. În timp ce alerga, se trezea din amețeală şi apoi mintea i se tulbura la loc. Craniul îi zvâcnea sub bandajul însângerat şi gândurile i se mişcau la fel de repede ca picioarele. Cum mama dracului banda lui De Voe o luase înaintea poliției? Ştiau oare că sunt supravegheați sau pur şi simplu jucaseră la noroc? Dacă Betina îl văzuse pe Jack în Cotswolds – nu astăzi, ci cu câteva zile sau săptămâni mai devreme – şi-l recunoscuse când el se dusese sub acoperire la magazin sub identitatea lui Richard Delaware? Dacă De Voe ştiuse de la bun început că Jack era polițist şi tot eşecul era din vina lui?

În față, Jack a zărit elicopterul rotindu-se în bătaia vântului înainte de a coborî vertical şi a se balansa cuminte până pe iarbă.

O motocicletă Ducati Panigale de culoare bleu s-a apropiat de o intersecție de pe un drum lăturalnic pustiu. În stânga ei era o curbă strânsă, aşa că pilotul s-a gândit că nu are încotro decât să se oprească, deşi drumul era liber. Înainte de a porni din nou, l-a văzut pe Alberto ieşind în fața

lui, cu o mână ridicată şi un zâmbet larg pe faţă. Motociclistul a ridicat instinctiv vizorul, presupunând că Alberto avea nevoie de ajutor. Alberto părea spăşit, ca şi cum s-ar fi rătăcit şi avea nevoie să afle încotro s-o apuce, dar când a ajuns aproape de pilot l-a pocnit prin casca întredeschisă. Trupul pilotului s-a cutremurat repetat, pradă unor convulsii. Apoi Alberto şi-a retras mâna în care, între arătător şi degetul mijlociu, avea un cuţitaş. Alberto a prins apoi motocicleta în timp ce cadavrul pilotului se prelingea uşor la pământ. I-a scos casca, a şters sângele din interior, s-a urcat pe motocicletă şi a demarat în trombă.

În timp ce coordonatele Mercedesului erau actualizate, lui Jack îi bâzâia telefonul în buzunar. Jack s-a urcat în spatele elicopterului şi şi-a pus căştile pe urechi. Pilotul nu avea nicio idee despre ce se întâmpla: i se spusese doar că elicopterul fusese rechiziţionat de poliţie şi că trebuia să urmeze instrucţiunile ofiţerului de la heliport. Nu se aşteptase să-l vadă pe Jack, cu rana lui de la cap şi cu gulerul îmbibat de sânge.

Jack i-a întins telefonul mobil şi a rostit trei cuvinte pe care, în şaptesprezece ani de poliţie, nu le rostise niciodată:

— Urmăreşte maşina aia!

CAPITOLUL 24

Norvegianul Bjarne Kristiansen era un pilot de elicopter rezervist care, în ultimii câţiva ani, îşi câştigase existenţa zburând pe acelaşi petic de cer, repetând acelaşi text despre

atracțiile locale şi locurile de interes sau ducându-i pe oameni dintr-un loc într-altul, ca un taxi. Nu se putea plânge de bani, dar munca i se părea frustrantă, pentru că aparatul său EC120 Colibri era capabil de multe alte lucruri. Era mândru de abilitățile lui şi putea face mult mai multe cu aparatul de zbor, însă nu avusese niciodată ocazia – până în seara aceea.

Bjarne a vârât mobilul lui Jack între coapse, ca să vadă ecranul, şi a decolat, cuprins de un val de adrenalină pe care nu-l mai simțise de foarte mult timp. După ce a ridicat elicopterul de la sol, a accelerat, zburând atât de jos încât Jack ar fi putut să jure că elicea o să decapiteze oamenii din mulțime. Bjarne a urmat coordonatele actualizate în permanență de-a lungul drumurilor lăturalnice paralele cu A429.

— Presupun că se îndreaptă spre M4, a zis el.

— La asta ne şi aşteptam. Dar ar fi bine să-l ridici puțin. Nu vreau să se prindă că suntem aici, i-a spus Jack.

— Nu-ți face griji, e silențioasă ca un şoricel. Nici nu vor şti ce-i loveşte, l-a asigurat Bjarne.

După ce Mercedesul Betinei a intrat pe M4, sistemul CCTV de la biserică a început să recepționeze imagini mai clare cu maşina. Jack i-a spus lui Bjarne să-i trimită lui Gifford datele sale de contact, pentru ca Jack să-şi recupereze mobilul şi să sune pe cineva.

Ridley era într-una dintre cele patru maşini fără însemne polițieneşti de lângă intersecțiile aflate la vest de M25. Şi el primea actualizările trimise direct de Gifford şi, deşi deocamdată se părea că Mercedesul va rămâne pe M4 până la intersecția cu M25, Ridley nu voia să-şi concentreze toate resursele către această variantă până când nu ştia cu certitudine. Betina avea foarte multe ocazii să iasă de pe autostradă şi să dispară. După scurta lor şedință strategică, Jack a schimbat repede subiectul.

— Vă rog să-mi faceți o favoare, domnule...

Însă Ridley ştia ce voia să-l roage Jack.

— Inspectorul Mason se află în comă indusă. Are o fractură de craniu – are capul zdrobit; i se va pune o plăcuță. Dar e stabil, îl vor ține sedat până când se va reduce inflamația cerebrală, apoi vor vedea ce e de făcut. Bevan e cu el şi e OK.

Din uşa secției de terapie intensivă, Lee privea cum medicii se învârt în jurul lui Mason. Bevan stătea într-un colț, ca să nu-i încurce. Mai multe aparate monitorizau semnele vitale ale lui Mason, unul îi sufla aer în plămâni şi altul îl hidrata. Corpul lui nu avea altceva de făcut decât să se vindece.

Lui Lee îi era imposibil să-şi ascundă furia. Cazul îi scăpase din mână pentru că se lăsase distras de conflicte. Toată chestia era numai din vina lui Jack pentru că... ei bine, dacă nu era, atunci era din vina lui Lee, iar el nu putea suporta acest gând. Faptul că Mason aproape că-şi pierduse viața *nu putea* fi vina lui.

O asistentă a intrat în salon cu un aparat portabil pentru radiografii şi Lee a zărit-o pe Hearst venind spre el pe coridor, într-o clipă, inspectorul şi-a recăpătat atitudinea profesionistă.

— Mai bine mă întorc la secție, i-a spus şefei sale.

Hearst i-a pus o mână hotărâtă pe umăr.

— N-am venit ca să te târăsc înapoi. Stai aici cât vrei.

De fapt, Lee nu mai voia să rămână lângă Mason, pentru că se simțea vinovat. Şi furios. Voia să se întoarcă la muncă. A clătinat din cap.

— Deocamdată îl veghează Bevan. Sunt convins că dacă se trezeşte preferă s-o vadă pe ea decât pe mine.

Hearst a încuviinţat.

— E-n regulă.

În drum spre ieşire, Hearst i-a oferit lui Lee cele mai recente informaţii:

— Avem şapte dube, dintre care două cu gratii, aflate în parcare, pline cu arestaţi. Va trebui să-i înghesuim în celule, dar asta e situaţia. Avem şi câţiva fugari, pe care-i urmărim spre Londra. Dar până pleacă de la noi şi ajung la Met, va trebui să-i luăm la întrebări.

— Cine sunt fugarii? a întrebat Lee.

— Fraţii Barro, a răspuns Hearst. Iar dacă aş fi fost genul suspicios, aş bănui că lucrul ăsta era plănuit dinainte.

Din nou bănuielile lui Lee s-au îndreptat spre Jack. Instinctul lui nu se putea debarasa de ideea că Jack se afla în tabăra răufăcătorilor sau, poate, în ambele tabere. Hearst i-a ghicit gândurile.

— Verific personal toţi oamenii pe care-i las să intre la mine în secţie, inspectore Lee. Inclusiv pe tine şi pe Mason. Jack Warr e soi bun. Dar ştii şi tu cum sunt băieţii ăştia de la Londra: nu cunosc sensul cuvântului *diplomaţie.* Haide, am nevoie de un ofiţer superior care să conducă interogatoriile.

Noile informaţii pe care Ridley i le transmitea lui Jack au devenit dintr-odată extrem de sumbre:

— Stai puţin, Jack, primesc veşti noi.

Jack a aşteptat în timp ce inima îi bătea din ce în ce mai repede.

— Doamne Dumnezeule! Jack, eşti pe recepţie? Tocmai am aflat că o motocicletă a fost furată. Pilotul a murit.

Jack nu-l auzise niciodată pe Ridley atât de posomorât. A oftat profund.

— Ăsta e Alberto. N-are cum să fie altcineva.

— E o Ducati Panigale blue, a continuat Ridley pe un ton resemnat. Acum o căutăm.

— Se îndreaptă spre De Voe, a zis Jack. Ştie că De Voe l-a trădat, pentru că aşa i-am spus eu.

— Şi Betina? a întrebat Ridley.

— Nu, ea e mai deşteaptă. Ea va... mi-a spus când eram la magazin, domnule! Mi-a spus că pleacă în Argentina. Dacă e adevărat, atunci se îndreaptă spre Heathrow! Domnule, opriţi-o pe Betina; eu mă duc după Alberto.

La sol, Ridley îşi croia drum spre Betina, în timp ce Bjarne încerca să obţină permisiunea de aterizare pe heliportul din Battersea. La staţia radio s-a mai auzit un mesaj:

— Motocicletă Ducati abandonată lângă staţia de metrou Ealing Broadway. Repet, motocicletă Ducati abandonată lângă Ealing Broadway.

Unde e cea mai apropiată maşină a poliţiei? se întreba Jack înnebunit. *E oare cineva la sol, în Ealing?* Ştia că dacă Alberto intra la metrou îl puteau pierde – indiferent dacă acolo existau camere de supraveghere sau nu.

Jack s-a răsucit spre Bjarne, disperat să-l prindă pe cel care încercase să-l omoare.

— Ţinta noastră se urcă în metroul de pe magistrala District Line şi se duce spre Chelsea.

Bjarne s-a încruntat.

— Nu pot ateriza decât pe heliportul Battersea, amice. De la podul Battersea mai ai de alergat vreo cinşpe minute.

Jack a simţit cum se descurajează. Normal! Era într-un nenorocit de elicopter zburând deasupra unei metropole;

Bjarne nu putea ateriza pur şi simplu în mijlocul unei străzi aglomerate. Jack l-a sunat pe Ridley şi a cerut o maşină, orice maşină, care să-l aştepte la heliport. Era mai aproape decât oricare dintre echipele lui Ridley, care acum ieşeau din Londra, cu destinația Heathrow. Ridley a trimis cea mai apropiată maşină de patrulare spre Battersea, exact când Bjarne a primit permisiunea să aterizeze.

Alberto Barro era într-un tren de pe magistrala District Line, flirtând cu o femeie est-europeană care arăta senzațional şi stătea vizavi, trăgând cu ochiul la el pe deasupra telefonului mobil. Bărbatul şi-a întins picioarele peste intervalul dintre scaune ca s-o atingă, apoi şi-a ridicat lent ochii spre fusta ei scurtă. Avea picioare incredibil de lungi, frumoase, zvelte şi perfect bronzate.

Jack a sărit din elicopter, mulțumindu-i lui Bjarne. Acesta a zâmbit larg şi a strigat:

— Du-te şi prinde-l!

Aceasta fusese, fără îndoială, cea mai palpitantă zi din viața lui de civil, şi-a spus el în timp ce Jack sărea într-o maşină a poliției fără însemne, dar care a demarat imediat cu girofarul pornit.

Traficul era lejer până când au ajuns în partea de sud a podului Battersea. Aici au dat de un ambuteiaj. Şoferul a pornit scurt sirena, dar nimic nu se clintea. Însă lui Jack zgomotul sirenei parcă îi sfredelise craniul şi îi ajunsese drept în creier. A avut impresia că-i plesnise timpanul. A

dus mâna la spate şi şi-a pipăit bandajul. Acesta avea un mic joc şi Jack s-a gândit că nu-i mai era de niciun folos. A tras de ultima fâşie lipicioasă şi a aruncat-o pe bord. Şoferul s-a uitat la ea cu o scârbă mută.

— Scuze.

Jack a lăsat-o să-i cadă la picioare. Stația s-a trezit la viață, cu un val de informații proaspete:

— *Mercedes alb la ieşirea spre Heathrow. Suntem pe urmele lui. Ne îndreptăm spre Terminalul 5. E terminalul pentru Argentina. Securitatea aeroportului a fost anunțată şi o va opri... Ne apropiem de Terminalul 5. Bariera e coborâtă. Văd patru, ba nu, cinci agenți de securitate... Mercedesul virează stânga, stânga, stânga, încearcă să întoarcă... Da, pare să revină pe autostradă. Câteva maşini, rămâneți în urmă ca s-o opriți, vă rog!*

Mai multe stații au prins viață dintr-odată şi s-au alăturat discuției prin radio, echipajele mobile confirmând că sunt pe urmele Betinei, încercând să-i blocheze fuga.

— *Opriți-vă. Opriți-vă! Şoferul fuge! Şoferul fuge! Urmărirea continuă pe jos.*

Apoi s-a aşternut o tăcere chinuitor de lungă. Jack a deschis portiera de pe partea pasagerului şi a ieşit în cadrul acesteia, încercând să evalueze cu exactitate cât de departe erau de complexul comercial. În depărtare, aproape de celălalt capăt al podului, şoferului unui taxi negru stătea în mijlocul drumului certându-se cu doi agenți de la poliția locală. Aceştia păreau să-l fi reținut pe un client beat care probabil refuza să plătească. Jack a ieşit din maşină şi a ciulit urechea la stație. *Haide! Haide!*

— *Şofer reținut.*

Jack a trântit portiera în urma lui şi a luat-o la fugă pe pod, spre Chelsea.

Răvăşit, plin de noroi şi de sânge, Jack alerga în paralel cu maşinile, atrăgând o grămadă de priviri mirate. Oamenii

se zgâiau după el, aşteptându-se să vadă şi câțiva polițişti pe urmele lui. Plămânii îi ardeau. Şi-a zis: *Dacă mă placheazǎ acum cineva ca la rugby, nu mă mai ridic niciodată!*

De Voe s-a aşezat la micul lui birou, răsfoind o revistă auto. Părea interesat în special de un Bentley Continental GT decapotabil. În fața lui era un mic rucsac negru, deschis, având înăuntru un sac de bani albastru, din bumbac, plin cu teancuri de bancnote de 50 de lire.

Când uşa biroului s-a deschis, De Voe a ridicat privirea şi s-a albit instantaneu la față. Alberto n-a spus nimic, aşteptând ca De Voe să-şi revină.

— Betina e în siguranță? a întrebat în cele din urmă Michael.

Alberto a ridicat din umeri.

— Sincer, nu ştiu.

A arătat spre bani.

— Ăştia erau pentru ea? Atât de mult valorez? Uite ce ştiu însă, Michael. Ştiu că tu ai pus la cale o serie de spargeri ca să abați atenția poliției în timp ce Betina dădea marea lovitură. Nu ştiu ce anume, dar presupun că era destul de importantă ca să merite să mă trădați. I-ai mituit pe polițai sau pur şi simplu te-ai gândit că până acum aveau să fie deja pe urmele noastre?

Alberto a văzut cum De Voe se albeşte la față.

— Nu că ar mai avea vreo importanță. Ce contează, însă, e că la un moment dat eu am devenit dispensabil.

A scuturat din cap.

— După tot ce-am făcut pentru tine, Michael...

— După tot ce-ai făcut...

De Voe s-a ridicat în picioare, rămânând totuşi în spatele biroului, ca după un scut.

— Ai bătut un băiat de era să-l omori!

— Dacă ăla era băiat, atunci să ştii că era unul foarte mare, a rânjit Alberto. Avea gusturi bune la pizza, totuşi.

A zâmbit ca pentru sine.

— Ce spuneam? A, da... Ţi-o tragi cu soră-mea? Aşa ai convins-o să mă abandoneze? Apropo, chiar dacă reuşeşte să scape de poliţie, de mine nu va scăpa niciodată. Şi nici tu.

De Voe a strâns din dinţi, nările i s-au umflat şi a început să gâfâie uşor. Într-o fracţiune de secundă, s-a gândit că Alberto nu era înarmat şi a făcut câţiva paşi spre uşă. Însă Alberto a sărit imediat la el, pocnindu-l în gât.

Viteza loviturii l-a năucit pe De Voe, însă l-a nedumerit cât de uşoară fusese – până când a simţit ceva umed curgându-i pe piept. Sângele îi păta cămaşa. Apoi a zărit cuţitul, de obicei la centura lui Alberto, pe care acesta îl ţinea acum strâns în pumn, astfel încât lama să-i iasă printre degete.

De Voe şi-a dus mâna la gât şi a făcut un pas în spate, dar Alberto nu părea deloc interesat să-l înjunghie din nou. Nu-şi dorea decât să-l vadă sângerând până la moarte. De Voe apăsa atât de tare pe rana de la beregată încât se înroşise teribil la faţă şi nu prea mai putea respira. Alberto a privit cum De Voe se poticneşte mergând cu spatele până când ajunge la uşă. De Voe a pus mâna pe clanţă şi a apăsat cu toată greutatea. Atunci Alberto s-a mişcat, în cele din urmă, lovindu-l pe De Voe, de mai multe ori, cu repeziciune, în partea cealaltă a gâtului. De Voe s-a prins cu ambele mâini de gât, împleticindu-se la loc în încăpere. De sub degete îi ţâşneau jeturi de sânge. S-a prăbuşit la podea şi, în câteva secunde, a murit.

Când a ajuns la complexul comercial, Jack mai avea puțin şi leşina. Îşi simțea inima bătându-i undeva în craniu. Rana de la cap îi zvâcnea, umplându-l de o durere insuportabilă.

A trecut pe lângă uşa principală şi a intrat în parcarea subterană. Spera să-l găsească pe paznicul cel voinic undeva, într-un cotlon întunecat, dar parcarea era goală. *La naiba!* Acum singurul sprijin al lui Jack era blocat într-un ambuteiaj cu mulți şoferi furioşi pe podul Battersea. Jack a încercat uşa dinspre scări şi a găsit-o deschisă. S-a oprit o clipă în spațiul întunecos dintre un aparat de tichete de parcare şi un zid cenuşiu de beton ca să-şi recapete suflul şi să-şi analizeze opțiunile. Ferrariul lui De Voe era la locul lui. Mintea lui Jack era asaltată de o mulțime de gânduri confuze: dacă Alberto era aici, aşa cum bănuia el, şi intrase fără niciun ajutor, înseamnă că urma să aibă loc o confruntare inegală, doi la unu. Avea nevoie de paznicul acela! Dar dacă şi el era pe ştatul de plată al lui De Voe? Atunci aveau să fie trei la unu. Jack s-a aventurat pe scări de unul singur şi s-a dus la etajul al doilea.

Alberto se afla în mica garderobă din biroul lui De Voe. Înăuntru erau mai multe umeraşe cu cămăşi albe şi curate. Şi-a scos-o pe a lui, acum pătată de sânge, şi s-a spălat pe mâini şi pe corp. Apoi s-a îmbrăcat cu una dintre cămăşile lui De Voe şi, în timp ce-şi încheia nasturii scumpi, de sidef, a privit cum se încheagă balta de sânge din jurul trupului lui De Voe. Alberto şi-a revenit, a înşfăcat sacul cu bani de pe birou şi a dat să iasă. Atunci a auzit uşa magazinului deschizându-se.

Jack a întredeschis uşa, apoi a întins mâna ca să țină de clopoțel, să nu se dea de gol. Uşa biroului era închisă şi, pe sub uşă, se vedea o fâşie subțire de lumină.

Lipit de perete era un băț telescopic de metal cu ajutorul căruia se deschidea lucarna – Jack l-a înhățat, apoi a deschis cu precauție uşa, văzând cadavrul lui De Voe zăcând în balta de sânge. Nu avea nicio îndoială că era opera lui Alberto, dar nici nu-şi imagina că acesta era încă acolo; era convins c-o ştersese demult, îndreptându-se spre Heathrow, unde nimerise direct în mâinile polițiştilor.

Totuşi, a rămas prudent când a deschis uşa şi a lipit-o încet de perete. Camera era goală. A aşteptat câteva clipe ca să se asigure că poate intra, apoi a văzut că seiful încastrat în peretele din spatele biroului era deschis. Înăuntru a zărit brățara cu diamante pe care o sustrăsese din depozitul de dovezi al poliției. S-a simțit atât de uşurat la gândul că o poate recupera încât a străbătut încăperea fără să arunce nicio privire uşii dinspre garderoba alăturată. A lăsat bățul pe birou, s-a dus direct la seif şi a vârât brățara în buzunar. În seif mai era un sac de catifea neagră care conținea mai multe smaralde mari despre care Jack a presupus că provin din colierul furat care-i aparținuse odinioară Barbarei Hutton.

În timp ce Jack examina smaraldele, Alberto a ieşit pe furiş din garderobă şi s-a apropiat de el, ridicând deasupra capului mâna în care ținea cuțitaşul. Când Alberto se pregătea să lovească, Jack i-a auzit răsuflarea şi, instinctiv, a înşfăcat bățul metalic şi s-a răsucit, încercând să nimerească silueta încețoşată din fața ochilor săi. Bățul însă nu şi-a atins ținta, iar Jack s-a dezechilibrat şi a văzut stele verzi, pentru că mişcarea bruscă i-a stârnit un val de greață. S-a împiedicat de un fişet metalic scund, agățându-şi dureros glezna, însă rana de la cap îi pulsa atât de intens încât nici nu a băgat de seamă. S-a întors şi a încercat să se

concentreze asupra atacatorului, deşi ştia că nu are cum să-i facă faţă lui Alberto în halul în care era, în ciuda faptului că scăpase o dată de el.

Alberto a zâmbit în sinea lui când a observat cât de slăbit era Jack, înaintând încrezător şi încercând să-l lovească tot la nivelul gâtului. Nu era pregătit să fie lovit brusc peste antebraţ cu băţul, ceea ce-l proiectă în spate, în birou. Dar forţa impactului l-a făcut pe Jack să scape băţul, care a alunecat pe podea până în celălalt capăt al camerei.

Pe Alberto, deja însetat de sânge, lovitura dureroasă l-a scos din minţi.

— Haide, Jack Warr! a urlat el. Hai să terminăm odată povestea asta!

Alberto a atacat din nou şi timpul parcă s-a oprit în loc. Dezarmat, Jack ştia că-i rămăsese un singur lucru de făcut. A ridicat antebraţul stâng, sperând ca Alberto să-i pice în plasă, apoi a simţit o durere sfâşietoare când cuţitul i-a pătruns în muşchi. Ignorând-o, Jack şi-a răsucit braţul şi Alberto a slăbit strânsoarea cuţitului, apoi i l-a luat din mână înainte să-i tragă nemernicului un pumn zdravăn drept în falcă. A auzit cum oasele lui Alberto trosnesc, apoi acesta a căzut lat la podea. Jack şi-a dat imediat seama că Alberto era genul de nenorocit arogant şi încrezut care se pricepea de minune să bată oameni, dar nu ştia deloc să încaseze. Jack s-a târât deasupra lui Alberto şi nu a încetat să-l lovească până nu i-a ajuns la urechi zgomotul îndepărtat al sirenelor.

S-a oprit, mai mult din pricina epuizării – n-ar fi dorit să-l scutească pe Alberto de pedeapsa fizică. A închis ochii şi a început să devină conştient de durerea din antebraţul rănit. Dintr-odată a simţit o mână care-l strângea de gât. Până la urmă, Alberto nu-şi pierduse cunoştinţa. L-a înjunghiat pe Alberto în umăr şi acesta şi-a slăbit strânsoarea. Apoi însă a simţit cum îi explodează capul, pentru că Alberto îl lovise cu

pumnul în rana pe care i-o făcuse mai devreme cu ranga. A simțit cum se rostogolește într-o parte, pe jos. Sângele îi țâșnea pulsând din rană și un val întunecat îl copleșea, amenințător.

După câteva clipe care i s-au părut minute întregi, Jack a reușit să deschidă ochii și l-a zărit pe Alberto chinuindu-se să se ridice în genunchi. Cu un efort supraomenesc, a reușit și el să facă același lucru, până când amândoi, obosiți și resimțind tot felul de dureri fizice, au ajuns să stea îngenuncheați de o parte și de alta a cadavrului lui De Voe. Alberto stătea cu gura deschisă și sângele îi picura pe cămașa de-acum mai mult roșie decât albă. S-a ridicat cu greu în picioare, apucând bățul metalic. Jack l-a imitat, chinuit de durere, și cei doi au ajuns față în față, în picioare, fiecare dintre ei având în mână arma celuilalt. Alberto a ridicat bățul cât de mult a putut deasupra capului și a dat să lovească. Jack a încercat și el să ridice cuțitul, dar brațul nu părea să-l asculte. S-a pregătit pentru impact, știind că o altă lovitură zdravănă la cap îi va aduce sfârșitul...

Apoi Alberto a înțepenit brusc și a căzut la podea ca un turn de cărămizi. Două fire duceau de la omoplații lui Alberto la taser-ul din mâna șoferului lui Jack, care, din fericire, reușise să iasă din ambuteiajul de pe podul Battersea.

Jack crezuse că Ridley era pitit undeva în aeroportul Heathrow, gata să-l aresteze pe Alberto dacă acesta hotăra să fugă în același fel ca sora lui. Însă la șapte minute după ce „toate unitățile”, „două ambulanțe” și „medicul legist” fuseseră trimiși la complexul comercial, Ridley urca în goană scările ca să intre în biroul lui De Voe.

Ajungând în capătul acestora, l-a văzut pe Jack stând pe jos, pe coridor, ţinându-şi câteva feşe de tifon lipite de rana de la antebraţ. Cadavrul lui De Voe încă zăcea în mijlocul biroului, cu ochii deschişi şi cu o mână dusă la gât.

— Alberto l-a ucis.

Jack s-a gândit să clarifice imediat acest detaliu, în cazul în care Ridley ar fi crezut cumva că fusese opera lui. Era alb la faţă ca hârtia şi părea că i se va alătura lui De Voe în orice moment, însă a continuat să raporteze, printre gâfâieli sacadate.

— L-au dus la spital. L-am înjunghiat. M-a înjunghiat şi el pe mine. Sunt bine.

— Mie nu mi se pare deloc că eşti bine, a mârâit Ridley. De ce mama dracului nu eşti şi tu la spital?

Jack s-a strâmbat.

— Sigur aveţi întrebări. Credeam că... Cred că...

Faţa lui albă a căpătat brusc o nuanţă verzuie.

— ...mi se face rău.

Ridley l-a ajutat să se ridice în picioare şi, înainte ca şeful lui să apuce să-l oprească, Jack a ieşit împleticindu-se pe uşa biroului.

— Unde e baia, să pot să...

Din garderobă, Jack l-a auzit pe Ridley strigându-i:

— Te duc chiar acum la spital! Tu fă-ţi un control şi eu o să-l arestez oficial pe Alberto. Mă găseşti la parter.

Jack s-a sprijinit greoi de marginea chiuvetei, privind cum apa de la robinet îi duce în scurgere conţinutul stomacului. Se simţea atât de ameţit încât i se părea că o să leşine. S-a lăsat în jos, agăţându-se în continuare de chiuvetă ca să nu alunece pe podea. Simţea cum ceva îl apasă în buzunarul din faţă al pantalonilor. Jack a îngenuncheat, şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos brăţara cu diamante. Aruncând o privire în jur, a văzut o umbră în cabina de duş. A deschis uşa şi acolo, ascuns într-un colţ, se afla micul rucsac negru.

Singurul care a vorbit în drum spre spital a fost Ridley, care l-a informat pe Jack despre cele întâmplate cât timp el îl urmărea pe Alberto Barro.

— Ai avut dreptate, toate spargerile erau nişte diversiuni. Ținta reală era o casă aparținând lui Emil Borreson şi soției sale. Vinde şi cumpără bitcoin. Un om de afaceri împlinit.

— Charlotte...

Jack era atât de ostenit încât nu putea rosti mai multe cuvinte. Parcă întregul trup i-ar fi fost târât printr-un gard viu şi apoi călcat în picioare, dar se străduia din răsputeri să nu sângereze pe banchetele din piele de culoare deschisă din maşina lui Ridley.

— Le livra şi lor fructe şi legume. Betina ne-a dat numele şi adresa lui Borreson când şi-a dat seama că ştim totul. Ne-a asigurat că ea nu a rănit pe nimeni şi n-ar face-o niciodată. Când a ajuns acasă la Borreson, Gifford l-a găsit stând la birou într-o baltă de urină, holbându-se la o cameră care nici măcar nu era pornită şi aşteptându-şi soția să intre pe uşă. I se spusese că, dacă se mişcă, soția lui va muri. Şi ea e în siguranță acum. Era legată într-un hambar dezafectat de pe proprietatea unui vecin.

Jack şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Avea multe lucruri la care să se gândească.

În primul rând la faptul că, în timp ce stătea alături de omul pe care-l respecta cel mai mult pe lume, ținea undeva, între picioare, parțial ascuns sub sacou, micul rucsac negru, având înăuntru brățara de diamante furată, alături de o mare sumă de bani, deşi deocamdată habar nu avea cât de mare.

— I-am prins pe toți, a încheiat Ridley. *Tu* i-ai prins, Jack. Bravo ție! Mâine am o întâlnire cu inspectoarea-şefă Hearst şi intenționez să-i spun că i-am promis lui Charlotte Miles că va fi protejată.

— *Tu* i-ai promis? a spus Jack.

Ridley a ridicat din umeri.

— Pare o lipsă de subordonare mai mică decât dacă sergentul meu ar fi trecut peste mine.

Jack nu şi-a rostit gândurile cu voce tare: *Iar ea te place, aşa că o să te ierte.* În schimb, i-a mulțumit lui Ridley că l-a crezut când a susținut că participă fără voia ei la operațiune.

— Hearst e o tipă pragmatică, Jack. Va fi indulgentă cu Charlotte, pentru binele tuturor. Gifford se va pensiona cu un succes înregistrat, cei de la Oxford vor pune mâna pe criminal şi noi... mă rog, nu ştiu noi cu ce ne vom alege, în afară de o cordială strângere de mână şi de senzația plăcută că ne-am descurcat extraordinar. Dar nu aşa se întâmplă mereu?

Pe chipul lui Ridley se citea în mod autentic mulțumirea după un lucru bine făcut. Era ceva admirabil. Demn de invidiat. Ridley era, la urma urmelor, un polițist adevărat. Jack începuse din acelaşi loc, cu aceleaşi intenții bune, şi se bucura de aceste victorii la fel de mult ca Ridley; dar avea nevoie de mai mult.

A strâns din glezne, pipăind săculețul negru ca să se asigure că nu avusese halucinații din cauza durerilor care-i chinuiau tot corpul şi că-l luase cu el de-adevăratelea. Nu visase. Săculețul era acolo, fără îndoială.

Jack nu-l luase pentru că acolo erau foarte mulți bani; îl luase pentru că lumea funcționa într-un mod greşit. Sistemul legal ar fi luat banii şi i-ar fi închis pe un raft dintr-un depozit cu dovezi al poliției pentru Dumnezeu mai ştie câți ani. Probabil nimeni nu urma să aibă nevoie de ei

ca probă, pentru că-i prinseseră pe toți prin alte dovezi. Iar când ar fi ieşit, într-un final, din depozit, nu ar fi putut fi utilizați sub formă de compensații pentru victime, pentru că acestea ar fi primit de mult banii din asigurări. Aveau să fie ori returnați băncii, ori distruşi, ori vărsați în contul Poliției Metropolitane, pentru a fi folosiți în diverse operațiuni. Jack nu vedea dreptatea în niciuna dintre aceste opțiuni, când atâția oameni pe lumea asta munceau din greu zugrăvind camerele bebeluşilor altora şi tot nu câştigau suficient pentru a-şi ține în viață propriul copil.

Viața era nedreaptă şi, cu toate că Ridley n-ar fi încălcat niciodată regulile, Jack ar fi făcut-o fără să clipească. Viața *nu* însemna să te mulțumeşti cu strângeri cordiale de mână şi cu senzații plăcute; şi, mai ales, nu însemna să faci un pas în spate şi să-ți aştepți răsplata cerească. Jack îşi voia răsplata imediat. Dar numai pe cea pe care o merita.

CAPITOLUL 25

În timp ce Jack era împins rapid pe coridorul spitalului, scaunul cu rotile trăgea spre stânga, iar el simțea cum infirmierul smucea din când în când de mânerul drept şi împingea în cel stâng pentru a pentru a menține vechitura în linie dreaptă. Această uşoară răsucire îl zguduia şi-l făcea să se simtă şi mai rău, la fel şi denivelările şi scrâşnetele roții din spate. Benzile luminoase de pe tavan erau atât de strălucitoare încât Jack ținea ochii aproape închişi ca să facă față durerii de cap.

A încercat să ignore toate astea ascultând ce-i povestea Ridley medicului de la Urgențe.

— Acum cinci ore a fost lovit în cap cu o rangă. A fost consultat de paramedici, care au spus că are o comoție

cerebrală şi nu au exclus o posibilă fractură. Apoi a sărit într-un elicopter şi a plecat la Londra, unde s-a luptat cu un suspect, iar asta i-a redeschis rana de la cap. În plus, a fost înjunghiat în antebraț. Mă rog, altceva nu ştiu dacă mai e.

Jack nu vedea fața medicului, dar i-a auzit oftatul profund.

La terapie intensivă, Jack a fost ajutat să se aşeze pe un pat, iar rucsacul, care fusese agățat pe spatele scaunului cu rotile, a fost pus într-un sac transparent şi vârât dedesubt. Apoi i-au scos hainele şi asistentele i-au ataşat diverse aparate pe corp. Medicul a înşirat o sumedenie de litere şi cuvinte care nu însemnau mare lucru pentru Jack. Ştia ce reprezintă „EKG” şi „PA”, şi auzise de multe ori „SCG”, „hemogramă” şi „uree şi electroliți” când se uita la *Casualty* cu Maggie, dar habar nu avea ce însemnătate aveau toate astea. Şi-ar fi dorit ca ea să fie acolo.

Un infirmier cu ochelari model John Lennon şi care, după părerea lui Jack, avea cam 13 ani, s-a aplecat deasupra lui, în timp ce toți ceilalți îşi făceau de lucru primprejur.

— Eu sunt Noah. Acum o să ne asigurăm că nu există probleme grave, cum ar fi hemoragia internă. Apoi te vom duce să-ți facem o tomografie la cap. Trebuie să-ți pun câteva întrebări, Jack. Eşti pregătit pentru asta? Pot să-ți spun Jack?

Jack habar nu avea câte mâini erau pe el, dar i se părea că sunt de ordinul zecilor. Cineva îi apăsa cu siguranță abdomenul şi spunea că are o „zonă dureroasă pe partea stângă”, iar altcineva încerca pentru a treia oară să-i introducă un ac în vena de la braț. Dincolo de capul lui Noah l-a zărit pe Ridley, care flutura mobilul în aer, şoptind „Maggie”. Jack a ridicat degetul mare şi Ridley a ieşit din salon ca să o sune pe Maggie. Jack l-a auzit apoi pe Noah întrebându-l dacă în familia lui existau antecedente

medicale şi Jack şi-a dat seama că nu ştia ce să răspundă. S-a auzit spunând:

— Tatăl meu a murit de cancer... Nu, nu, a fost împuşcat. Prima mea mamă a fost ucisă de o tumoare pe creier. Dar noua mea mamă e în viaţă.

Auzind asta, Noah a lăsat-o baltă:

— Morfina şi-a făcut efectul. O să vorbesc cu el mai târziu.

Ridley vorbea liniştit şi calm, astfel încât Maggie să nu se îngrijoreze, pentru că nu era cazul.

— Nu te grăbi, Maggie. Acum e la Urgenţe şi trebuie să meargă la tomografie înainte să aibă voie să primească vizite, aşa că... Scuze, am uitat că lucrezi aici. Trebuie să ştii doar că e bine şi că nu o să plec de lângă el până nu ajungi tu.

Maggie nu a întrebat nimic despre rănile lui Jack sau despre cum le dobândise. Nu voia să-l împovăreze pe Ridley cu responsabilitatea acestor explicaţii.

O oră mai târziu, patul lui Jack ajungea într-un spaţiu semideschis de la Urgenţe, unde i s-a spus că va rămâne până când soseau rezultatele tomografiei. Avea pe el doar un halat cu fundul la vedere, iar Noah, care îi împăturise hainele distruse şi i le vârâse în sacul transparent, chiar deasupra micului rucsac negru, zâmbea inexplicabil. Jack, aflat acum sub efectul unor analgezice puternice, se simţea mai bine. Capul şi corpul parcă-i erau de plumb, dar durerea se retrăsese mult. Noah nu s-a mai putut abţine.

— V-am admirat cu toţii bronzul, domnule detectiv.

Jack a râs slab, iar Noah a luat asta ca pe o permisiune de a continua.

— Capul, mâinile şi picioarele arată de parcă ar fi fost în vacanţă! a chicotit Noah, punând la loc sub pat geanta lui Jack. OK, Jack, mai ai de aşteptat puţin până primim rezultatele, dar – în avanpremieră – doctorul Okoya,

specialistul nostru, nu e prea îngrijorat. Arăți de parcă ai fi căzut într-un puț de mină părăsit, dar, una peste alta, eşti în stare bună.

Noah s-a aplecat din nou spre Jack şi şi-a coborât glasul:

— Bățosul la costum care a venit cu tine e şeful tău?

Jack a recunoscut imediat descrierea – era Ridley.

— Am auzit tot felul de lucruri bune despre el de la asistente! E adevărat că le cântă bebeluşilor?

Exact atunci, Ridley s-a apropiat. Noah s-a îndreptat brusc de spate, i-a dat lui Jack butonul de alarmă şi apoi a plecat, fredonând acelaşi cântec de leagăn pe care îl cântase Ridley la ceremonia de botez a lui Hannah. Singura diferență era că Noah nimerise toate cuvintele!

— Tocmai l-am arestat pe Alberto, inclusiv pentru tentativă de omor împotriva ta, l-a anunțat Ridley.

Acum, de când era sigur că Jack va supraviețui, Ridley recăpătase aceeaşi atitudine oficială ca înainte.

— O să-l duc la secție când va fi în stare să se mişte.

— Nu-l lăsa s-o vadă pe Betina, i-a spus Jack. Ea îi dă putere. Şi irită-l, pentru că stă prost cu nervii. Dar să mai fie cineva în cameră cu tine când faci asta.

Ridley a dat din cap că a înțeles. Jack nu-l văzuse niciodată pe Ridley într-o confruntare fizică, dar îşi închipuia că majoritatea răufăcătorilor probabil l-ar fi subestimat. Majoritatea oamenilor, mai bine zis.

Jack a întrebat apoi cum primise Maggie vestea că el e la spital.

— N-am intrat în amănunte, a răspuns Ridley. I-am zis că ai fost rănit, dar că te simți bine. Am pomenit şi de tomografie. Poți să-i povesteşti tu restul când ajunge aici. Nu voiam să se îngrijoreze prea tare la volan.

— L-ați găsit pe Omul cu Adidas? a întrebat Jack.

Ridley a chicotit.

— Oaks l-a găsit. Abia aşteaptă să-ți povestească totul. Mâine mă întorc la Chipping Norton ca să discut cu inspectoarea-şefă Hearst.

Jack a zâmbit larg când a auzit cuvintele „să discut cu inspectoarea-şefă Hearst”. Ridley a observat, dar s-a prefăcut că nu pricepe. A pus surâsul lui Jack pe seama morfinei şi a continuat:

— O să vorbesc cu Hearst şi despre eliberarea calului tău de bătaie.

Zâmbetul lui Jack a dispărut şi, cu toate că nu a spus nimic, ochii lui i-au trădat sincera recunoştință.

— Mă tem că Charlotte nu va scăpa chiar basma curată. O să fac tot ce pot pentru ea, dar... i-a dat lui De Voe numele familiilor vizate. Îți promit totuşi un lucru, Jack: singura persoană în fața căreia Charlotte va trebui să dea explicații este Annie. O voi proteja de orice reacție ostilă din partea comunității.

Jack a încuviințat.

— Mulțumesc.

Zona cenuşie a moralității nu era un loc unde Ridley să se simtă în largul lui, dar, de dragul lui Jack, urma s-o facă şi pe asta.

În următoarea jumătate de oră, Jack i-a vorbit lui Ridley despre ce se întâmplase în biroul lui De Voe. Nu era o declarație oficială, dar Ridley ştia că Jack îşi amintea acum detalii pe care mai târziu avea să le uite cu uşurință. Mai ales dacă ajungea să fie sedat complet, dintr-un motiv sau altul. Conversația s-a încheiat odată cu sosirea lui Maggie. Aceasta l-a strâns în brațe pe Ridley cu toată puterea.

— Îți mulțumesc că ai avut grijă de Jack al meu, a spus ea.

El a dat uşor din cap, apoi i-a lăsat singuri.

Maggie l-a cercetat pe Jack din priviri, observând fiecare tăietură şi vânătaie, fiecare pansament care ascundea o

rană, fiecare branulă înfiptă în trupul lui. Când ochii i s-au oprit asupra feței învinețite și obosite, a aflat tot ce era de aflat. A coborât balustrada patului, l-a sărutat pe frunte, s-a așezat pe scăunelul de plastic de lângă el și l-a luat de mână.

— Vrei să vezi un filmuleț cu Hannah zâmbind?

Văzând acele imagini, toată presiunea, stresul și teama pe care le trăise s-au evaporat, iar Jack s-a simțit copleșit de bucuria de a fi în viață. Amândoi au început să plângă.

Două ore mai târziu, Noah a sosit ca să-l ducă pe Jack într-un salon. Așa cum prevăzuse, tomografia nu dezvăluise nimic îngrijorător – dar doctorul Okoya îl internase pe Jack pentru o noapte ca să-l țină sub observație. Maggie și-a deschis geanta și i-a dat lui Noah câteva articole de toaletă și o pijama nou-nouță. Noah i-a zâmbit lui Maggie.

— Veniți cu noi, doamnă doctor? Jack e la același etaj cu bietul copilaș al Reginei.

CAPITOLUL 26

Jack a dormit toată noaptea cu intermitențe. Erau atât de multe sunete în jurul lui, încât nu mai știa ce era real și ce nu: sonerii, șoapte ale asistentelor, uși care scârțâiau, pantofi care bocăneau pe podeaua acoperită cu linoleum. Din două în două ore, pacientului din patul de alături i se lua tensiunea, iar zumzetul produs de umflarea manșetei îl făcea pe Jack să se gândească la elicopterul EC120 Colibri al lui Bjarne, „silențios ca un șoricel”. Lui Jack i se lua tensiunea din patru în patru ore. De fiecare dată se trezea pe jumătate și întreba cât e ceasul. Și, tot de fiecare dată, asistenta răspundea:

— Prea devreme ca să fii treaz, Jack.

Apoi închidea ochii şi o auzea fredonând ceva blând şi liniştitor.

Când Jack s-a trezit complet pentru prima dată, Maggie stătea la picioarele patului său şi vorbea cu Mario.

— Hei, iată-l!

Mario s-a uitat la Jack.

— Mags mi-a spus ce s-a întâmplat. Prietene, eu n-aş putea fi niciodată poliţai. O meserie pentru nebuni! Dar plimbarea cu elicopterul... Frumos!

Mario a mai pălăvrăgit o vreme despre un episod de *bungee jumping* care îl speriase de moarte când fusese cu Regina la Victoria Falls, aşa că nu mai sărise de atunci.

— Era legată de mine, aşa că nici ea n-a sărit. Frate, înălţimile astea! Se pare că nu-mi prea plac.

Jack, care nu gândea limpede, a interpretat dispoziţia vorbăreaţă a lui Mario ca pe un semn bun şi a întrebat despre Regina şi bebeluş. Dar Mario vorbea dinadins atât de mult, pentru ca nimeni altcineva să nu scoată vreun cuvânt şi să-i pună cumva întrebări la care nu voia să răspundă. Jack şi-a dat seama de greşeală în clipa în care Maggie i-a pus uşor mâna pe umăr lui Mario, iar combinaţia dintre stângăcia lui Jack şi blândeţea lui Maggie l-a făcut pe Mario să izbucnească în lacrimi.

— I-a rămas numele Princess, a spus el plângând. După-amiaza asta o operează pentru prima oară, aşa că avem o întâlnire cu neonatologul acum, dimineaţă.

Mario s-a uitat la Maggie, ştiind că ea înţelegea despre ce era vorba.

— Până când împlineşte trei luni o să treacă prin încă două operaţii. Asta dacă totul merge bine! E atât de mică, Mags... Dar acum zâmbeşte, ţi-a spus Regina? Zâmbeşte la orice, imaginează-ţi... Am auzit părinţi la maternitate spunând chestii de genul: „Sper să avem un copil deştept" sau „Sper să semene cu mama lui" sau „Sper să fie înalt".

Eu sper doar ca bebeluşul meu să trăiască. Nu trebuie să fie deştept sau înalt. Trebuie doar să rămână printre noi.

Mario şi-a şters fața cu mâneca bluzei şi i-a zâmbit din nou lui Jack.

— Îmi pare rău, frate, îmi pare rău. Am venit să te întreb ce mai faci şi eu bat câmpii. E doar stresul de azi, înțelegi tu. O să fie bine. Doar că e greu, pentru că nu ştim nimic. M-am documentat în legătură cu un nou tratament senzațional din State, care ajută la stimularea părților de creier care nu funcționează. Le aduce înapoi la viață. Dar costă sute de mii de lire! La fel de bine ar putea să spună: „Ca să vă vindecați fetița, trebuie să ne aduceți inima unui unicorn”.

Mario a lăcrimat din nou.

— E aproape imposibil. Dar dacă nu încerci e şi mai imposibil. Aşa că o să vindem tot ce avem.

Mario, încercând să glumească, i-a zâmbit lui Jack şi şi-a dus uşor mâna la nas.

— Poate şi ce nu avem. Glumeam doar, domnule sergent Warr. În fiecare seară stau pe internet şi învăț cum ar trebui să-i fac fizioterapie la brațe, pentru că...

Mario a tras o gură de aer printre dinți.

— Ai văzut cât costă, Mags? Vom avea nevoie de ajutor 24 de ore din 24 atunci când Prințesa se va întoarce acasă. Sora Reginei se va muta la noi şi vor face cu schimbul. Şi-a cumpărat un pat extensibil ca să poată dormi în sufragerie, draga de ea.

Jack asculta, dar mintea lui era la kilometri distanță. Alături de Hannah. O îmbăia şi îi arăta ce zgomot face o caracatiță, îşi imagina că fetița lui n-ar fi putut să-l ia în brațe, să-i zâmbească, să-i asculte fiecare cuvânt. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz şi a ajuns pe pernă. Nici Maggie şi nici Mario nu au văzut-o.

— În orice caz...

Mario a luat-o de mână pe Maggie.

— Acum că v-am deprimat pe amândoi, mă duc la şedinţă. Rugaţi-vă pentru noi, bine?

După ce Mario a plecat din salon, salutând ca la armată, Jack s-a uitat la Maggie.

— O să moară?

— Nu ştiu. În momentul de faţă medicii se zbat s-o ţină în viaţă un an, o lună, o săptămână. De fapt, Jack, dacă nu te superi, aş vrea să-i prind înainte de întâlnirea cu neonatologul şi să le urez multă baftă.

— Du-te, i-a spus Jack.

Maggie a ieşit, apoi asistenta a apărut lângă Jack cu suportul pentru instrumente medicale, anunţându-l că trebuie să-i ia tensiunea pentru a cincea oară în tura aceea. Dar, înainte să-şi termine misiunea, a intrat Ridley. Asistenta l-a privit cu un soi de dezaprobare camuflată.

— Tu cum ai trecut de portar? Aş vrea să ştiu şi eu. Ăsta e al treilea vizitator clandestin, Jack! a spus ea, îndreptându-se spre suport. Cinci minute, domnule detectiv-cântăreţ, apoi pleci.

Ridley străbătuse un coridor lung şi urcase două etaje pe scări ca să ajungă în salonul lui Jack, iar acela era al patrulea comentariu cu „detectivul-cântăreţ" pe care-l auzea. Când asistenta i-a făcut cu ochiul şi a plecat cu un zâmbet pe buze, Ridley a jurat pe roşu că nu va mai bea niciodată Pimm's.

Ridley a rămas în picioare, explicându-i lui Jack că i-a dat concediu medical o săptămână. Când se întorcea, urma să rămână la muncă de birou pentru cel puţin încă o săptămână, timp în care avea să fie supus unei evaluări medicale, înainte de a i se permite să revină la serviciul activ. Jack, care ştia deja că toate astea urmau să se întâmple, a fost de acord fără să comenteze.

Atunci şi-a amintit ceva care l-a făcut să încremenească. Uitase de brățara cu diamante! Dacă nu avea cum să intre în secție timp de o săptămână, nu avea cum s-o pună loc, printre probe.

Ridley l-a privit pieziş.

— Eşti bine, Jack? Te-ai albit la față.

Jack a încercat să-şi adune gândurile haotice.

— Domnule...

Ridley s-a pregătit să-l asculte.

— Domnule, când am fost sub acoperire la De Voe, aveam nevoie de o intrare. Trebuia să-l fac să aibă încredere în mine. Şi am reuşit. De aceea m-a invitat la o zi la curse pe banii lui. Vă amintiți?

Jack a ajuns apoi la miezul problemei, fără să piardă firul logic.

— I-am câştigat lui De Voe încrederea propunându-i să-i vând o brățară cu diamante furată.

Ridley a ridicat din sprâncene şi a deschis uşor gura.

— Nu am furat o brățară special în acest scop, bineînțeles, a adăugat Jack rapid, dar am împrumutat una despre care ştiam că e furată.

Jack i-a acordat lui Ridley un răgaz să-i proceseze mărturisirea. Jack a văzut expresia din ochii lui Ridley şi a ştiut că-şi pierduse sprijinul. Ridley îşi dăduse seama că Jack luase brățara din depozitul de dovezi şi că nu avea încotro decât să i se spovedească acum, pentru că avea nevoie de cineva care s-o returneze în locul lui. Ridley a pus apoi singura întrebare la care Jack nu voia să răspundă:

— Mi-ai fi spus dacă nu erai obligat s-o faci?

Jack nu putea să spună „da”, pentru că ar fi fost o minciună evidentă. Şi nici nu putea să spună „nu”, pentru că ar fi fost jignitor şi lipsit de respect.

— Intenția mea nu a fost să vă implic deloc, domnule. Intenția mea a fost să mă insinuez rapid în viața lui De Voe, pentru că nu aveam timp de altceva.

Ridley s-a aşezat pe scaun şi a clătinat din cap, stăpânindu-şi cât putea de mult furia.

— Unde e brățara acum?

Jack a încercat să se aplece ca să deschidă dulăpiorul de lângă pat, dar spatele i s-a blocat instantaneu şi s-a chircit de durere. Ridley a tras uşa dulapului, a scos rucsacul şi a dat să desfacă fermoarul compartimentului principal.

— În buzunarul din față! a spus Jack repede.

Mâinile lui Ridley s-au îndreptat spre compartimentul cu pricina. A scos brățara cu diamante, a îndesat rucsacul înapoi în dulap şi s-a ridicat în picioare.

— Domnule... Vă mulțumesc. N-am vrut niciodată să vă pun în situația asta. Sper că ştiți.

— Ştiu asta, da.

Ridley a strâns brățara în pumn.

— Pentru că ştiu că, atunci când ai luat-o, nu te-ai gândit la mine nici măcar o secundă. Iar asta e o problemă, Jack. De fiecare dată când încalci regulile care ne ghidează pe noi, ca polițişti, semeni din ce în ce mai puțin cu acel om din Totnes pe care l-am angajat acum doi ani.

Jack, ştiind că tocmai făcuse cea mai mare greşeală din carieră şi că acum nu mai avea nimic de pierdut, a vorbit fără filtrul lui obişnuit.

— Mă bucur. Nu mai vreau să fiu ca el. Sunt mai bun decât el. Încă de la început mi-ați dat misiuni de rahat, forțându-mă să conştientizez faptul că vreau mai mult. Apoi m-ați făcut să lupt pentru acest lucru. Deci, nu, nu mai sunt omul pe care l-ați angajat acum doi ani, domnule. Dar pentru asta trebuie să vă asumați şi dumneavoastră o parte din vină. Sau poate vă asumați doar meritul?

Ridley a rămas împietrit, fără să spună nimic, iar Jack a fost sigur că o dăduse în bară. Şeful lui nu avea să ascundă în veci sustragerea brățării.

Aşa că Jack a făcut singurul lucru pe care-l putea face: a lovit sub centură.

— Dacă decideți să vă descotorosiți de mine, domnule, vă rog să vă asigurați că sunt concediat. Să nu mă transferați. Dacă voi mai fi polițist, nu vreau să fac parte din echipa altcuiva.

Ochii i-au zâmbit lui Ridley de sub fruntea încruntată.

— Păi... dat fiind că transferul ar necesita o recomandare din partea mea, nici asta n-ar fi o alegere prea fericită, nu?

Apoi Ridley a strecurat brățara cu diamante în buzunarul de la pantaloni şi a plecat.

CAPITOLUL 27

Jack îşi savurase săptămâna de concediu, deşi o scosese din minți pe Maggie pentru că nu se odihnise deloc cât ar fi trebuit. În a doua zi de stat acasă, ea l-a surprins construindu-şi, în sfârşit, biroul. Cu două ore mai înainte, Jack spusese că se va întinde pentru că-l durea capul, iar când ea venise să-l trezească pentru prânz, el era, de fapt, în camera de oaspeți, montând încuietoarea de la sertarul biroului. În timp ce Maggie îl mustra cu blândețe, el a pitit discret cureaua micului rucsac negru care atârna afară din sertar, l-a încuiat şi şi-a prins cheița la breloc. Apoi a sărutat-o pe Maggie şi s-au dus împreună la culcare.

La câteva minute după ce s-au întins în pat, Jack sforăia deja în ceafa lui Maggie. În perioada aceea îi era foarte la îndemână să doarmă profund. În acele câteva zile frumoase, despre care Maggie ştia că se vor sfârşi imediat ce Jack se

va întoarce la serviciu, dormea buştean. Nici măcar telefonul care sunase brusc nu reuşise să-l trezească.

Maggie a răspuns şi Regina a început instantaneu să toarne o poveste lungă şi foarte puțin coerentă despre culoarea salopetei Prințesei.

— M-am dus la magazinul de la parter dar nu aveau decât albe, iar eu voiam galben. Ştiam că există un magazin caritabil la doar două străzi distanță – asta a fost ieri, ți-am mai zis? Oricum îmi doream o culoare diferită pentru că voiam o schimbare, ceva mai luminos şi mai puțin clinic, înțelegi? Mai puțin „de spital”. Şi-mi place galbenul. Aşadar, ieri nu am deschis deloc dulapul de lângă pat, pentru că era plin de salopete albe pentru bebeluşi, iar eu voiam galben. Nu l-am deschis toată ziua de ieri, pricepi?

Maggie nu pricepea nimic, dar a zis „da”, iar asta a făcut-o pe Regina să continue cu explicațiile:

— L-am deschis abia azi-dimineață, a spus Regina izbucnind în plâns.

Când Regina începuse să bată câmpii, Maggie se gândise la ce era mai rău. Dar acum habar nu mai avea ce să creadă. Nu înțelegea nimic din ce-i povestise Regina până atunci. Nu putea decât să aştepte şi să vadă dacă, în cele din urmă, ceva din toate astea căpăta un sens.

Regina s-a adunat, a inspirat profund şi a continuat:

— Am deschis dulapul din noptieră ca să iau cutia cu bani şi s-o duc la loc în biroul asistentelor. Au făcut chetă pentru Prințesa, ştiai asta? Mă simt groaznic că trebuie să cerşesc, dar am deschis dulapul ca să scot cutia şi acolo era... un sac plin cu... Eu n-am mai văzut niciodată o singură bancnotă de cincizeci de lire, darămite atât de multe la un loc! Era un bilet pe care scria: „Pentru Prințesă”. Ar trebui să vezi cu ochii tăi, Maggie. Ar trebui să vezi ce a făcut cineva pentru fetița noastră!

În săptămâna petrecută la munca de birou, zilele de lucru ale lui Jack au fost de la nouă la cinci, menite să-i facă revenirea mai uşoară. Aşa că, în fiecare seară, la ora 17:30, era acasă, relaxându-se.

Jack şi Maggie stăteau pe terasa lor minusculă, pe nişte scaune vechi de grădină, unite astfel încât Maggie să-şi sprijine capul pe umărul lui Jack. Scaunele îşi petrecuseră cea mai mare parte a vieţii lor în grădina lui Charlie, aşa că erau cam jerpelite, dar Jack putea să jure că simţea în ele mirosul de aftershave al lui Charlie, aşa că nu se îndura să le arunce.

Hannah era întinsă pe o pătură la picioarele lor, în timp ce Penny planta, în sfârşit, florile ce urmau să străjuiască locul de joacă în aer liber.

— Cu toţii avem nevoie de nişte limite clare, a insistat Penny. Ne conferă senzaţia de siguranţă. Iar Hannah va şti întotdeauna că aici se află în siguranţă.

Maggie simţea pe obraz atingerea moale a tricoului de 40 de lire al lui Jack. Returnase pantalonii de catifea reiată şi pantofii de la Hackett, dar Jack întrebase dacă putea păstra tricoul Paul Smith – începuse să-l intereseze mai mult cu ce se îmbrăca de când descoperise sentimentul de autoritate pe care i-l ofereau hainele. Era în continuare acelaşi om, doar că o versiune ceva mai bine ambalată.

Maggie s-a uitat la rana care avea să se transforme în curând într-o cicatrice pe braţul lui Jack. Făcea deseori acest lucru, aproape ca o consolare, ca să-şi aducă aminte cât de norocoasă era că încă îl mai avea lângă ea pe bărbatul pe care-l iubea atât de mult.

— Cicatricile se vindecă mai uşor la soare, a zis ea.

Mintea lui Maggie se afla acum la mii de kilometri distanță, în Santa Lucia. În luna de miere.

— O să-ți cumpăr o cremă cu factor de protecție 50.

Maggie a ridicat capul şi i-a spus lui Jack că-l iubeşte.

— Orice ar fi, a adăugat ea.

Jack a simțit brusc că i se dădea permisiunea să-şi mărturisească păcatele, dar nu era convins că era pregătit pentru asta.

— Ştiu că banii erau de la tine.

Maggie s-a uitat fix în ochii lui Jack, citindu-i gândurile.

— De fapt, nu ştiam că erau de la tine. Dar expresia ta din clipa asta îmi spune că am dreptate. Şi mai e şi luna de miere pe care nu credeam că ne-o vom putea permite până la anul.

Jack şi-a ferit privirea, ca nu cumva Maggie să pătrundă prea adânc în mintea lui şi să vadă ceva ce nu trebuia văzut.

— Eu şi cu tine, Jack, doctorița şi polițistul – vedem multe lucruri care merg prost în viețile oamenilor. Ştim cum arată pierderea, durerea şi nedreptatea. Ştim că oamenii răi îşi pot cumpăra existențe pe care nu le merită, în timp ce oamenii buni mor de foame. Jack, viața poate fi foarte nenorocită uneori.

Maggie a început să plângă.

— E foarte frumos ce ai făcut pentru Regina şi Mario.

Jack a luat-o repede pe Maggie în brațe şi a strâns-o cu putere. Ea i-a şoptit la ureche:

— De oriunde ai avea banii ăia, nu trebuie să-ți faci griji că te voi lua vreodată la întrebări. Nu o s-o fac. Te iubesc şi am încredere în tine.

Maggie s-a desprins de Jack, ca să-i poată vedea fața. Apoi şi-a trecut degetele peste fruntea lui încruntată şi peste ochii lui plini de lacrimi.

— Acesta este Harry.

Apoi degetele ei au coborât, drăgăstoase, spre gura lui Jack şi atingerea ei l-a făcut să zâmbească.

— Acesta este Charlie.

Maggie i-a cuprins fața şi l-a sărutat. Când s-a îndepărtat, o lacrimă i se prelingea lui Jack pe obraz.

— Să nu crezi că nu ştiu cine eşti, Jack Warr. Vă văd pe amândoi. Şi vă iubesc pe amândoi.

Mâna micuță a lui Hannah l-a apucat pe Jack de piciorul gol. Fetița l-a privit cu o mutriță luminoasă şi zâmbitoare.

— Bun... Asta e tot pentru azi, a spus Penny epuizată şi a luat-o în brațe pe Hannah. A cam făcut pe ea. Mă duc s-o schimb.

Penny a ridicat privirea exact când Jack încerca să-şi şteargă subtil lacrima de pe obraz.

— Băiatul meu... a spus Penny sărutându-l pe frunte şi încercând din răsputeri să nu plângă şi ea. Mă bucur atât de mult că ai scăpat cu bine! Nu există pe lume părinte mai mândru decât mine.

Apoi a intrat în casă cu Hannah. Jack şi Maggie au rămas unul lângă celălalt pe scaunele şubrede într-o tăcere desăvârşită şi tihnită. Ea şi-a rezemat din nou capul de umărul lui.

— Ştiu că mă vezi, Mags. Aşa cum sunt. Aşa cum trebuie să fiu. Eşti singura persoană din lume care mă vede.

— Uneori simt... a început Maggie alegându-şi cu grijă cuvintele. Nu tot timpul, dar din când în când, simt pericolul... a ceea ce eşti tu. Dar nu-i nimic, pentru că amândoi ştim că viața nu e în alb şi negru. Dar dacă aduci vreodată pericolul în casa asta, Jack...

Jack a strâns-o în brațe, iar Maggie ştia că nu mai era nevoie să-şi termine ideea.

— Jur pe viața mea. Niciodată nu voi face nimic care să te rănească. Sau care să te facă să-ți fie ruşine cu mine. Sau să te îndoieşti de mine.

Jack a simțit din mişcarea obrazului ei că Maggie zâmbeşte. Lacrimile ei reci i se prelingeau de-a lungul mânecii.

Şi-a împletit degetele cu ale lui, iar între ei s-a aşternut din nou tăcerea aceea tihnită, perfectă.

Mulţumiri

Aş dori să mulțumesc întregului personal de la editura care mă publică, Bonnier Books UK, în special lui Kate Parkin, Bill Massey, Stephen Dumughn, Ben Willis, Francesca Russell, Blake Brooks, Nick Stearn şi Ruth Logan.

Mulțumesc echipei mele de la La Plante Global – Nigel Stoneman, Tory MacDonald şi Cass Sutherland. Mulțumiri speciale lui Debbie Owen şi Mick Randall, pentru ajutorul pe care mi l-au acordat la volumul de față.

Mulțumesc, de asemenea, echipei de la Allen and Unwin din Australia şi Noua Zeelandă, şi întregului personal de la Jonathan Ball, din Africa de Sud.

În Irlanda, le mulțumesc lui Simon Hess şi Declan Heeney pentru toată munca depusă în privința vânzării şi publicității cărților mele.

Tuturor librarilor şi comercianților cu amănuntul, cronicarilor şi bloggerilor care-mi citesc şi promovează cărțile, le mulțumesc din nou pentru sprijinul, timpul şi cuvintele lor.

În cele din urmă, le mulțumesc cititorilor mei, cu care păstrez legătura prin intermediul rețelelor de socializare şi pe care i-am întâlnit pe Facebook Live în ultimul an. Sper că v-ați bucurat de discuțiile noastre la fel de mult ca mine.

Dragi cititori,

Vă mulțumesc foarte mult că ați cumpărat *Calul de bătaie,* a doua carte din noua serie cu Jack Warr. Sper că v-a plăcut să citiți cartea la fel de mult cât mie mi-a plăcut s-o scriu.

Jack e un personaj care a pus stăpânire pe imaginația mea şi mi-a plăcut să mă întorc la el în acest nou episod al seriei. E un personaj complex, care încă încearcă să-şi dea seama cine vrea să fie cu adevărat. În cartea de față el învață să fie părinte, dincolo de cariera lui din poliție. Acest lucru mi-a permis să explorez sentimentele lui Jack față de propriii părinți şi modul în care e modelat atât de tatăl său biologic, Harry Rawlins, cât şi de Charlie Warr, bărbatul cu inimă bună care l-a crescut.

Dacă v-a plăcut *Calul de bătaie,* atunci vă rog să fiți cu ochii în patru la veştile despre următoarea carte din serie, care va apărea în curând. Între timp, în cursul acestui an va fi publicată următoarea carte din seria Jane Tennison, *Unholy Murder,* în care eroina trebuie să rezolve cel mai înfiorător caz de crimă din cariera ei de până acum...

Primele şase romane din serie, *Tennison, Hidden Killers, Good Friday, Murder Mile, The Dirty Dozen şi Blunt Force* sunt disponibile acum în format tipărit, ebook şi audio. Am fost foarte încântată de reacția numeroşilor cititori curioşi să afle despre începuturile carierei lui Jane! M-am distrat de minune explorând traseul lui Jane, aşa cum o cunoaştem din serialul *Prime Suspect.*

Dacă doriți mai multe informații despre operele mele, despre seria Jack Warr sau despre seria de thrillere Jane Tennison, puteți intra pe www.bit.ly/LyndaLaPlanteClub, unde vă puteți înscrie în Clubul Cititorilor. Înscrierea durează doar câteva secunde, nu există capcane sau costuri, iar noii membri vor primi automat un mesaj

exclusiv din partea mea. Zaffre va păstra confidențialitatea datelor dumneavoastră, care nu vor fi niciodată transmise unei terțe părți. Nu vă vom inunda cu e-mailuri, doar vă vom contacta din când în când cu noutăți despre cărțile mele şi vă puteți dezabona oricând doriți. Iar dacă doriți să vă implicați într-o discuție mai amplă despre cărțile mele, vă rog să scrieți o recenzie a volumului *Calul de bătaie* pe Amazon, pe Goodreads, pe site-ul oricărui alt magazin electronic, pe propriul blog şi pe conturile de socializare, sau să vorbiți despre ea cu prietenii, familia sau grupurile voastre de cititori! Îmi face întotdeauna plăcere să aflu ce părere au oamenii despre ceea ce scriu.

Multe mulțumiri încă o dată pentru că ați citit *Calul de bătaie* şi sper că veți reveni pentru următorul volum al seriei.

Vă doresc numai bine,

Lynda

sile
VIRTUAL-PROJ

Lynda LA Plante

calul de bătaie

„La început, Mark nu a văzut exact ce era, dar treptat, pe măsură ce se ridica mai mult la suprafață, la câțiva centimetri distanță de ceafa lui Jamie, obiectul se sucea și se răsucea în apă până când a devenit, din nefericire, ușor de recunoscut. Craniul uman nu mai avea multă carne pe el, dar era suficientă pentru a le înnebuni pe ciorile amatoare de cadavre care se roteau în văzduh, atât de aproape și totuși atât de departe de ospățul ispititor.

– Jamie...

Glasul serios al lui Mark s-a făcut pe Jamie să se oprească din râs și să fie atent.

– Prinde-te de vâslă. O să te trag eu într-o parte și de acolo înoți până la barcă.

Cadavrul vechi și descompus tot ieșea și intra la loc sub apă, iar Jamie dădea din picioare, tresărind la atingerea unui lucru rece și nămolos care se lipise de el. Simțind că i se face din nou rău, și-a răsucit capul ca să vadă ce e.

Urletul lui Jamie a răsunat atât de zgomotos încât a risipit, în final, stolul de ciori de pe cer."

Lynda La Plante – *Calul de bătaie*

„Lynda La Plante a inventat, practic, genul *thriller.*"

Karin Slaughter

„O tramă convingătoare, inteligentă și o panoplie excelentă de personaje. Absolut captivantă."

Rachel Abbott

CRIME SCENE PRESS